

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

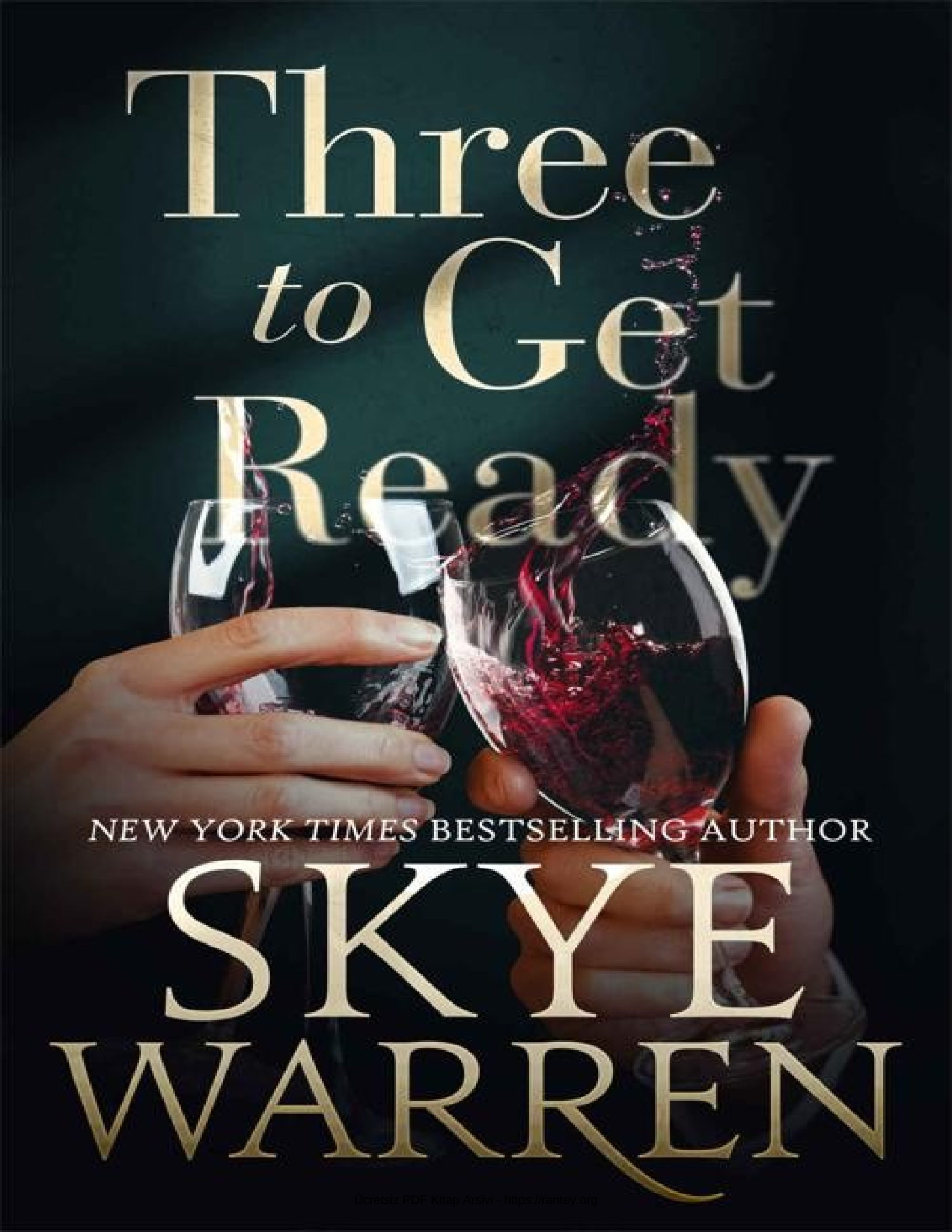
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Three *to Get* Ready

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SKYE
WARREN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hazırlanmak için Üç

Skye Warren

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm Sonsöz

Midnight Dynasty

Hakkında Skye Warren

Hakkında Telif Hakkı

OceanofPDF.com

Önsöz

Cenevre, yıllar önce

Saat altıya birkaç dakika kala kapı çalındı, parmaklar sinsice birbirine vuruyordu.

Merdivenlerden ilk inen kız kardeşi olurdu. O her zaman ilkti.

Cenevre ikinci sıradaydı ama her zaman zamanında gelirdi.

Kimse babası kızgınken onunla akşam yemeğine çıkmak istemezdi. Ama kitabının çok iyi bir bölümüne ulaşmıştı ve bu yüzden birkaç paragraf daha okumaya devam etti. Başka bir cümle. Son bir kelime. Her biri bir mücevher gibi açık avuçlarına düştü.

Bu onun evden çıkış yoluydu. Caroline gibi geceleri gizlice dışarı çıkmıyor ya da üniversiteye gitmeyi hayal bile etmiyordu. O bir kitabın sayfalarında var oldu.

Evin önünden gelen motor sesi dikkatini çektiğinde daha birkaç dakikası, en azından otuz saniyesi vardı. Kitabı bırakıp pencereye koştu ve ağabeyinin Aston Martin'den inip anahtarlarını eline aldığını gördü.

Olamaz. Vücudundaki her kas onu aşağıya inmemesi konusunda uyarıyordu. İyi bir şey olmayacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Saate hızlıca bir göz attığında yelkovanın neredeyse tepeyi gösterdiğini, saniyenin tik, tik, tam dairenin etrafında ilerlediğini gördü.

Aynaya hızlı bir bakış, saçlarının daha önce kullandığı örgüden çözüldüğünü gösterdi. Babası kesinlikle fark edecekti.

Ya da belki Geoffrey evde olduğu için artık yapmazdı.

Birdenbire ortaya çıkan halının törpüsü yerine soğuk mermer basamakların kıvrımını takip ederek koşar adımlarla aşağı indi ve kız kardeşinin yanındaki yerine yerleşti. İkisi de teftiştan geçmeden giremeyecekleri yemek odasının dışında bekliyordu.

Babamın çalışma odasından tartışan erkek sesleri duyulmaya başlamıştı bile.

Görünüşe göre Geoffrey babalarını bulmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Kelimeleri seçemiyordu, sadece öfkeli tınısını. Babası emrediyordu. Ağabeyinin tartışması. Etrafındaki ahşap panelleri titretmek için yeterliydi.

Kararlılıkla önüne bakan Caroline'e baktı. "Neden geri geldi?" diye fısıldadı kız kardeşi.

"Hep aynı nedenle geri dönüyor," dedi Geneva. "Çünkü parası bitmişti."

Babam zor olsa da hareketsiz olmalarını seviyordu. Bacakları sallanmak istiyordu. Bakışları gezinmek istedi. Ama bunu yapmaması gerekiyordu.

Heykel gibi durması gerekiyordu.

Babam koridora daldı, topukları mermere sertçe vuruyor, yumrukları iki yanında sallanıyordu. Genelde kaşlarını çatardı ama bu sefer daha da derin bir kaş çatma hali vardı. Geneva yüzünü hiçbir şey göstermemeye zorladı. Korku yoktu. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Benedict James Roosevelt III korkuyu biraz fazla severdi.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu, tıpkı yerçekiminin var olduğunu bildiği gibi. Yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti. Yapabileceği tek şey onu nasıl kullanacağını öğrenmekti.

Babası her zaman Caroline ile başlardı. İki yaş büyüktü ama gerçek nedenin bu olduğunu düşünmüyordu. Kız kardeşiyle başlardı çünkü o mükemmeldi. Örgüsünde tek bir sarı saç teli bile yerinde değildi. Ayakkabıları ekstra parlaktı.

Yine de ona sert bir bakış attı. "Adın ne senin?" "Caroline May Roosevelt, efendim."

"Peki bu ne anlama geliyor? Benim tarafımda büyükannenin adı. Diğer tarafta bir kuzenin. Senin soyadın. Bu sadece benden ödünç aldığın bir şey, değil mi?"

Bazen babam bunu yapardı. Cevap vermemeniz gereken sorular sorardı. Ne zaman olduğunu asla bilemezdim ama Caroline her zaman bilirdi.

Konuşmadan dosdoğru önüne baktı.

Doğru cevaptı. Babamın gözleri onaylayarak parladı. "Sen parçalarının toplamısın kızım. Bu da demek oluyor ki sende zekâ var. Güç. Güzellik."

"Evet, efendim."

Teşekkür etmedi, çünkü adam ona iltifat etmiyordu. İltifat etmiyordu.

Kendine iltifat ediyordu.

Gri gözleri sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi Cenevre'ye dikildi. Hızla tekrar önüne, zamanı işaretlemek için sık sık kullandığı boyadaki küçük çatlağa baktı. Bu çatlak ilginçti. Babasının mükemmel hayatında bir hatanın var olabilmesi ilginçti.

Birisi çatlağa baskı yaparsa ne olacağını merak ediyordu.

Kırılır mı?

"İki ebeveyn var," dedi. "Bir değil. Bu da başka niteliklere sahip olduğunuz anlamına geliyor. Daha kötü nitelikler. Ne gibi? Bana bunların ne olduğunu söylemek ister misin Caroline?"

Bunun cevaplanması gereken bir soru olduğunu hissetmesine rağmen kız kardeşi hiçbir şey söylemedi.

Cenevre sessizliği örtbas etmek için "Yapabilirim," dedi.

Babası kaşlarını kaldırarak onun önüne geçti. "Anlat bana."

"Biz zayıfız," dedi, sanki bir şiir okuyormuş gibi. "Ve romantik. Ve yumuşak."

Uzun bir süre ona baktı. Ona ters vurabilirdi. Öyle bir anmış gibi hissetti. Sonra birden gülümsedi. Ya da bu adamda gülümseme olarak geçen şey. İnce dudaklarında hafif, neredeyse zalim bir kıvrım. "Doğru, Cenevre."

Umursamaması gerektiği halde onay karşısında kızardı. Bazen babasından nefret ederdi ama onu her zaman severdi.

Kendisine öğretilen sözleri söyledi. "Dünyadaki rolümüzü yerine getirmek için temel doğalarımızı bir kenara itmeliyiz."

Ağız yine sert bir çizgi oluşturdu. "Bu doğru. Buna saçlarını temiz ve düzenli tutmak da dahil." Saçını sertçe çekmek için uzandı. Kadın irkildi. Adamın eli kızın şakağında kaldı. Başparmağını alnının üzerinde gezdirdi.

Yıllardır ona en çok dokunduğu andı.

"Büyüyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

Sırtından aşağı bir ürperti aktı. Kıpırdamadan durmak için kendini zorladı.

Geri çekildi. Ona vurmak için değil. Yine neredeyse gülümser gibi yaptı. "Bugün sağ kolumda oturabilirsin, Geneva. Senin için özel bir şey."

Yemek odasına girdiklerinde Geneva başını öne eğdi. Normalde şeref yeri Caroline'a aitti. Kız kardeşinin gözleriyle kısa bir süre karşılaştı. Caroline'ın yüzündeki ifadeyi tanıyamadı. Kıskançlık ya da öfke değildi bu. Endişe olduğunu fark etti.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Aşağı baktı, yarı yarıya elbisesinin kumaşına çarpan ağır ritmi görmeyi bekliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Kardeşinin karşısında, babaları masanın başında otururken hiçbir belirti yoktu.

Caroline kardeşinin diğer tarafına, çapraz olarak oturdu.

Hepsi bu kadar olsaydı daha iyi olurdu. Uzun masada sadece dört kişi oturuyor olsaydı. Ama orada, en sonda, her zaman annesinin anısı oturuyordu. Neredeyse gerçek bir varlıktı. Sanki o görecekmış gibi hiç o tarafa bakmadılar bile.

Babasıyla pek çok konuda aynı fikirde değildi ama bir konuda hemfikirdi: Annesi zayıftı. Eğer Cenevre'nin bir ailesi olsaydı, çocukları olsaydı, onları asla terk etmezdi. Aşk için bile olsa. Bu kesindi.

Geoffrey, babasının tercih ettiği şekilde az pişmiş filet mignon'u afiyetle yedi. Biftekleri kız kardeşi pişirmişti. Geneva patates püresinden sorumluydu.

Tabağındaki pembe levhayı itti.

"Yani," onu kardeş dedi, bakıyor onu. "Yap onlar var a Dadı ya da başka bir şey?"

"Okula gidiyorlar. Eminim okulu bırakmadan önceki halini hatırlıyorsundur."

Gözlerini devirdi. "Okulda olmadıkları zamanları kastediyorum. Onlara kim bakıyor?"

"Onlar kendi başlarının çaresine bakarlar," dedi babası, sesi gerginleşmişti. "Onlar şımartılması gereken aptal küçük çocuklar değiller. Onlar dünyadaki yerlerini ve sorumluluklarını anlayan genç kadınlar."

Kardeşi homurdandı. "Cenevre sekiz yaşında değil mi?"

"Ben on yaşıdayım," dedim alınganlıkla.

"Kız kardeşin Caroline'ın artık göğüsleri var. Yoksa fark etmedin mi?" Geoffrey yüzünü buruşturdu. "Hayır, hiç fark etmedim."

"Ağzından çıkana dikkat et, genç adam. Bir kadın haddini bildiği sürece bunda utanılacak bir şey yok. Göğüsleri çocuklarını beslemek içindir."

Geoffrey, "Bu aile çok berbat durumda," dedi.

Babası yumruğunu masaya vurarak Cenevre'nin sıçramasına neden oldu. Bakışlarını kırmızı et tabağından ayırmadı ve midesindeki çalkantıyı görmezden geldi. Uzaktaki koltuğunda oturan kız kardeşini kıskanıyordu. Bu kadar yakinken, onun öfkesini okyanustaki dalgalar gibi hissedebiliyordu.

"Bu aile," dedi babası, "bir hak değil. Bu bir ayrıcalık. Kaliforniya'da fahişelerin ve uyuşturucunla vakit geçirirken keyfini çıkardığın bir ayrıcalık."

"Buna başlangıç deniyor, baba."

"İçine akıttığım paraya bakılırsa, bu bir çukur." "Gelecek kişisel bilgisayarların olacak."

Babası elini salladı. "Bir avuç aptallık. Bir avuç aptal tarafından yapılmış." Geoffrey çenesini sıkarak başka tarafa baktı.

"Ayağa kalk," dedi babası, eliyle onu işaret ederek.

Geneva sandalyesini geriye itti ve titrediğini gizleyerek ayağa kalktı. "Evet, efendim?" "Amacınızı, kardeşinizin duyabileceği kadar yüksek sesle belirtin."

"Amacım iyi bir evlilik yapmak ve çocuk sahibi olmak."

Geoffrey ona bakmadı bile. Babasına da bakmadı. "Tanrım. Onları küçük kurmalı bebekler gibi eğitmişsin. Bu büyük evde sadece ikisiyle birlikte olmanız doğru değil. Onların bir-"

"Bir ne? Anne mi? Onlara yaptığı onca iyiliğe rağmen bir anneleri var. Onu Kaliforniya'da görüyor musun? Erkek arkadaşıyla sikiştiğini görüyor musun?"

"Evet, baba." Geoffrey'nin sesi kırılgan. "Birbirimizi her zaman görüyoruz ve geride kaldığın için ne kadar ezik olduğun konusunda gülüyoruz."

Babasının eli dışarı fırladı. Kardeşinin yüzüne bir tokat attı. Geoffrey yanağında kızarıklıklar oluşurken yüzüstü yatmaya devam etti. Zor nefes alıyordu. Tek hareketi buydu.

"Bana saygısızlık edebileceğini sanma evlat. Kaç yaşına geldiğin umurumda değil. Bu çatı altında bana itaat edeceksin." Biftekten bir ısırık alır. "Şimdi, kız kardeşlerin hakkında konuşmak ister misin? Yoksa bir sonraki çek için bana yalvarmak mı istiyorsun?"

Bunu takip eden uzun saniyeler boyunca kardeşi sessiz kaldı, cevabı netti. Çeki istedi.

Babam memnun bir homurtu çıkardı. "Kızlar, gidebilirsiniz."

Hiç vakit kaybetmeden tabağımı mutfığa taşıdım ama yine de ablam merdivenlere önce ulaştı. Üst kata çıktığımızda kendi odamı geçtim ve onu kendi odasına kadar takip ettim. Kapıyı arkamızdan kapattım, düğme sonuna kadar dönene kadar nefesimi tuttum.

Caroline kendini yatağa attı ve başının yana düşmesine izin verdi.

Baş aşağı farklı görünüyordu. "Buradan çıkana kadar bekleyemeyeceğim."

Vücudu yatağın üzerinde düz dururken babamın haklı olduğunu görebiliyordum.

Kız kardeşimin göğüsleri vardı.

"Buradan çıkana kadar bekleyemeyeceğim," diyorum.

Sağ tarafına döndü, dirseklerini yorgana dayadı. "Böylece evlenip çocuk sahibi olabiliriz," diyor göz devirerek. "Çünkü tek iyi olduğumuz şey bu."

Kız kardeşinin başka planları vardı. Daha büyük planları. Üniversiteye gitmek istiyordu ama babam bunu kolaylaştırmadı. Bu konuda bazı fikirleri vardı, ama ben onun gibi değilim. Sadece buradan çıkabilecek kadar uzun süre hayatta kalmaya çalışıyorum.

Yatağa, onun yanına uzandım. "Kendi evim olsun istiyorum. Ve bir de ailem."

"Asla olmaz. Bundan daha fazlasını istemiyorum."

"Böyle olmak zorunda değil," dedim. "Ebeveynlerimizin evliliği gibi olmak zorunda değil. Göreceksin. Eğer aşık olursan, canının yanması gerekmez. Aşk her şeyi daha iyi yapar."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Eva

Kasırganın gözündeyim. Herkesin etrafımda dönmesini izlemek garip bir şekilde huzur verici. Fırtınanın hayatımda yarattığı enkazı kabul etmediğim sürece huzurlu.

Yine de ortalığı karıştıran benim ailem değil. Bu sefer değil.

Yardım etmeye çalışıyorlar ama bunu düzeltmenin bir yolu yok.

"Onları dava bombardımanına tutuyoruz," diyor kardeşim Leo. "O kadar çoklar ki tek bir hareket bile yapamıyorlar, tek bir kelime yazamıyorlar, tek bir fotoğraf yayınlayamıyorlar."

"Bilmiyorum," diyor Sophia telefonuna bakarak. "Eva bu fotoğraflarda oldukça iyi görünüyor. Göz alıcı bir eski dünya filminin galasında basın tarafından takip edilen genç Elizabeth Taylor havası veriyor."

"Teşekkürler," diyorum, ses tonum kuru.

Bu konuşmada kayıtlara geçmemiş gibi görünüyor.

Bu küçük aile toplantısı başladığından beri böyle oldu.

"Kaldıraç," diyor Lucian. "Kaldırıcı doğru yerlere uyguluyoruz. Çok özel basınç noktalarına aşırı güç uyguluyoruz. Bunu bu şekilde durdurabiliriz. Yoksa neden hayatımın çoğunu güçlü insanlar hakkında hassas bilgiler edinerek geçireyim?"

"Bunun bir hobi olduğunu sanıyordum,"

diyor Sophia. Lucian ona sırtlıyor.

Babam Bryant Morelli, "Her ne kadar iyi yerleştirilmiş küçük bir kozu takdir etsem de," diyor, "bunu sessiz tutmak için çok fazla oyuncu var. Ahırın kapıları zaten açık."

"İşte bu yüzden bence hepimiz eve gidip güzel bir uyku çekmeliyiz," diyorum, kimse beni dinlemiyor olsa da. "Halkla ilişkiler felaketi sabah hâlâ orada olacak."

"Hemen harekete geçmeliyiz," diyor annem, isteklerime saygı duymasa bile en azından birinin beni duyduğunu kanıtlayarak. Elleri tam bir anne paniği içinde birbirine dolanıyor. "Daha fazla kontrolden çıkmadan önce. Bu uluslararası bir skandala dönüşmeden önce."

"Hughes ailesi birkaç yüz milyar dolar değerinde, anne." Leo hiç lafını esirgemiyor. Ama zaten hiç yapmaz. "Bu zaten uluslararası bir skandal."

Bu savaş odasıyla ilgili neredeyse nostaljik bir şey var. Ben de kendi payıma düşünlere başkanlık ettim, ama genellikle skandala konu olanlar ebeveynlerim ya da kardeşlerimdi. Ayakta duran, volta atan, karar veren kişinin ben olduğum zamanları anımsayabiliyorum. Şimdi Leo adım atarken ben kanepede oturuyorum. Dramın sebebi ben olduğuma göre, bir sonraki lider varsayılan olarak o. Daha doğrusu nişanlım sebep oluyor.

Dördüncü parmağımdaki elmasa dokunuyorum, yüzüğü evirip çeviriyorum. Ağır bir parça. Bir aile yadigârı. Hughes ailesinin sırlarına nasıl bağlı olduğunun bir sembolü.

Ve artık onlara da bağlıyım.

"Neden sadece yorum yapmıyoruz bilmiyorum," diyorum. "Binlerce olası ifadeyi sıralayabiliriz, ama bu her zaman en iyisi olur."

"Dinle," diyor Lucian. "Elaine bugünlerde kimseyi öldürmemi yasakladı ama bu durum için bir istisna yapacağından eminim. Onu arayacağım."

Bryant homurdanıyor. "Bir Constantine."

Lucian'ın kara gözleri parlıyor. "O artık bir Morelli."

Babamın kaşları sessiz bir meydan okumayla kalkıyor. Yine de eski bir tartışma. Artık torunlarımız olduğunu düşünürsek dişsiz bir tartışma. Ve babam, tüm korkunç eylemlerine rağmen, oldukça iyi bir büyükbabadır. Torununa bisiklete binmeyi öğretti. Küçük sarı saçlı torunu için cebinde şeker saklıyor. Ve şimdi bir torunu daha olacak.

Elimi karnıma bastırıyorum, hâlâ bir şey hissedemiyorum.

Şişlik yok. Belirgin bir tekme yok.

Yine de sabah bulantıları var. Hem de çok.

"Constantineler hakkında endişelenmemiz gerekiyor," diyor annem, sesi yumuşak. Bu ailenin geri kalanını sakinleştiriyor. "Özellikle bir tanesi. Finn'in annesi Geneva artık bir Hughes ama ondan önce de bir Constantine'di. Ve biliyorsun ki onlarca yıl süren bir seyahatten sonra evine geri döndü. Şu anda Hughes malikanesinde Finn'e danışmanlık yapıyor."

Sophia rahatsız bir ifadeyle yerinden kıpırdıyor. "Bu aklıma geldi." "Aklına ne geldi?" diye sordum.

Oda sessizleşiyor.

Odanın içinde aileme bakıyorum. Kardeşlerimin çoğu evlendi ama çeşitli nedenlerden dolayı oda onlardan boş. Çoğunlukla çocuklarıyla ve saatin neredeyse gece yarısı olmasıyla ilgili. Bryant ve Sarah Morelli'nin sekiz çocuğu var. Lucian, Leo, Sophia ve ben varız. Lisbetta kapının dışından dinliyor, en küçükleri olduğu için sürgün edilmiş. Tiernan'ın nerede olduğundan emin değilim ve geçmişteki bazı faaliyetlerine dayanarak bilmek istediğimden de emin değilim.

Carter her zaman olduğu gibi yurtdışında. Ve bir süredir iletişim kuramıyor. Bu Leo'yu endişelendiriyor, her ne kadar kardeşimiz için endişelendiğini göstermekten hoşlanmasa da.

Gergin sessizliği bozan babam oldu. "Hughes'un çocuğun sorumluluğunu reddetmesi ihtimalinden bahsediyorlar."

Daha dik oturuyorum. "Affedersiniz?"

Sophia özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzünü buruşturur. "Eğer gerçekten bir Hughes laneti varsa, ortada bir çocuk olduğu gerçeği sadece magazin başınına malzeme olur."

"Hughes laneti diye bir şey yok," diyorum.

Kimse gözlerime bakmıyor. Leo bile, hain.

"Ben ciddiym. Bu bilim, mistik bir kehanet değil."

Sarah Morelli iç geçirir. "Phineas'tan her zaman hoşlandığımı biliyorsun. O gece galada onunla çıkman için seni teşvik eden bendim. Şimdi pişmanım. Bak başımıza neler getirdi."

"Bu senin hatan değil anne."

Kapı açılır. Tiernan takım elbisesini giymiş, yara izi ve çatık kaşlarıyla her zamanki gibi yasaklayıcı görünerek içeri girer. "Sızıntıyı keşfettim," diyor önsöz vermeden. "Eva'nın öğle yemeği için sık sık gittiği sandviç dükkanındaki bir garson, şarküteri etinden vejetaryene geçişinden şüphelenmiş. GossipGuy adında bir internet dergisinde çalışan bir arkadaşına anlatmış."

Lucian başını sallar. "Şarküteri etine kurban gittik. Morelliler için üzücü bir gün."

"New York Üniversitesi'nde İletişim bölümünde okuyan arkadaşı Eva'yı doğum öncesi randevusunun olduğu Kadın Hastanesi'ne kadar takip etmiş. Finn'in içeri girdiğini görünce hamilelik için orada olduklarından şüphelenmiş. Daha sonra bunu doktorun ofisinde çalışan bir hemşireye doğrulamış."

"Teşekkür ederim," diyor Bryant, sesi ciddi.

Tiernan başını sallıyor. Sanırım babamızın emri üzerine bilgi toplamaya gittiğini tahmin etmeliydim. Yıllardır onun rolü buydu, babamın kan bağına bile aşan bir sadakatle kendi kas gücüydü. Kendini kanıtlamaya çalışan bir piçin sadakati. O zamandan beri ayrıldı, kendi başına bir adam oldu, ama eski alışkanlıklar zor ölür.

"GossipGuy için şaşırtıcı derecede kapsamlı bir gazetecilik," diyor Sophia. "Etkilendim."

Lucian ona karanlık bir bakış atar. "Hemşireyi kovduracağız tabii ki. Lisansları iptal edilecek. Fiziksel tehditler konusunda azınlıkta olduğumu biliyorum ama en azından bir hukuk davası açabiliriz."

Leo karanlık bir gülümsemeyle, "Gazeteciye ben hallederim," diyor.

"Kesinlikle olmaz." Ayağa kalkıyorum. "Bunun için hiçbir ceza olmayacak." "Eva," diyor Leo, gözlerinden protesto okunuyordu.

"Ben ciddiym. Bu iş yeterince ileri gitti. Cevabımız? Yorum yok. Dünyanın en pahalı halkla ilişkiler uzmanını tutabiliriz ve geçmişte bunu yaptık. Kennedy'lere danışmanlık yapanlarla aynı kişiler. Ve tahmin edin cevap ne oldu? Yüz bin dolar sonra, yorum yok."

Leo sinirli bir ifadeyle, "En azından onu kovdurmamız," diyor.

Ayağa kalkıyorum, bu geceyi bitirmeye hazırım. "Hepinizin benim için toplanması, beni korumak istemeniz çok güzel ama korunmaya ihtiyacım yok. Ben iyiyim." Elimi karnıma götürdüm. "Bebeğim de iyi, sahte aile lanetinden kurtuldu. En önemli şey bu. Değil mi?"

"Elbette," diyor annem ama yeşil gözlerinde hâlâ endişe var. Kızıl saçları ve açık teni İrlanda mirasını yansıtıyor. Odada Morelli'nin siyah saçlarına ve koyu renk gözlerine sahip olmayan tek kişi o.

"Zavallı bir şarküteri işçisinden intikam almanın ne faydası olur ki?"

"İntikam kendi ödülüdür." Bu Lucian'dan.

"Reddediyorum. Ve hiçbirinizin de bunu yapmaması konusunda ısrar ediyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Finn'e gelince, bebeğe sahip çıkacağından yüzde yüz eminim. Hataları var ama sorumluluklarını yerine getiriyor."

Bu cümlenin ardından odadan çıkıyorum, Lizzy irkiliyor ve yakalandığı için yanakları kızarmış bir halde geriye doğru sendeliyor. "Eva," diye soluk soluğa bağılıyor. "Özür dilerim."

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandım. "Ama yatağa gitmelisin."

Leo beni koridora kadar takip ediyor ve salondaki konuşma uğultusunun önünü kapatıyor. "Defol," diyor en küçük kız kardeşimize, sevgisiz değil. Tekrar konuşmadan önce kız kardeşinin gözlerini devirip yukarı çıkmasını bekliyor. "Hughes'tan bu kadar emin misin?"

"Evet."

"Onunla konuştun mu?" "Ona mesaj attım."

Yüz ifadesi kararıyor. "Ve seni hayalet mi yaptı?"

"Beni hayalet gibi görmedi. Haber çalkalı sadece birkaç saat oldu. Muhtemelen meşguldür. Bilirsiniz, devasa bir küresel şirketin hisselerini ve itibarını kurtarmakla. Kardeşini ve ailesini basından korumakla. Bilirsiniz, küçük ayak işleri."

"Onun hayatındaki en önemli şey sen olmalısın."

"Çok fazla sorumluluğu var. Ve dediğim gibi, bunları çok ciddiye alıyor."

"Haley için her şeyin yanmasına izin verirdim."

Bu beni gülümsetti. "Ama işte buradasın, gecenin birinde, ailenin malikanesinde, kız kardeşine kendini içinde bulduğu bu cehennem ateşi çorbasında yardım etmek için."

"Bu farklı. Çocuklarımızla birlikte evde güvende. Ve güvenlik ekibimizle."

"Finn kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyor." "Mesele bu değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Cinsiyet normlarını başka bir gün tartışalım, kardeşim benim." Gerçek şu ki Finn'in bana mesaj atmaması beni rahatsız etti. Beni bir mağara adamı gibi silip süpürmesini istediğimden değil, onun için endişelendiğimden. Bu sır çok uzun zamandır hayatının iskeletini oluşturuyor. Bunun için eğitildi. Neredeyse beyni yıkandı. Şimdi yok edildiğine göre ne hissediyor? "Ayrıca, Daphne nerede? Mesaj atmadığına şaşırdım."

Leo suçlu bir ifadeyle başka tarafa bakar. "Ona söylemedim." "Oh. Ama buradaki herkesi aradın."

İç çekiyor. "Emerson'la evli. Emerson'ın kardeşi Will de Hughes için çalışıyor."

Öfke boğazımı sıkıyor. "Ne olmuş yani? O bir Morelli. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz ya da söylemez Leo. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi."

"Geri çekil," diyor, sesi kuru. "Onun sadakatini sorguladığımdan değil. Bu aile için her şeyi yapacağını biliyordum. Ayrıca bu akşam kocasının erkek kardeşiyle sahilde yemek yiyeceğini de biliyordum. Haley'i, çocukları ve beni onlara katılmaya davet ederken bir mesajda bundan bahsetmişti. Aramızda bir seçim yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemedim."

"Bizi seçerdi," diyorum, sesimde meydan okuma var.

"Biliyorum," diyor iç çekerek. "Ama sadece bir gece daha bunu yapmak zorunda değildi."

"Daphne yetişkin bir kadın."

"Bunu biliyorum." Uzun bir iç çekiş. "Belki de hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum."

Bu muhtemelen ömür boyu sürececek bir mücadele olacak. Onu yönlendiren sıradan bir kardeş koruyuculuğu değil. Leo ve ben, ebeveynlerimiz drama ve istismar döngüsünde sıkışıp kaldıklarında onların yerine geçtik. Küçük kardeşlerimizi biz büyüttük ve bu görevi bırakmak çok zor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum.

Kardeşim gülümsüyor, biraz üzgün. "Sen her zaman bizi bir arada tutan kişiydin. Her şeyi düzelten sendin. Bunu senin için düzeltememek beni öldürüyor."

"Hiçbir şey kırılmadı," diyorum, dilimin ucuna yalan gibi gelse de. "Finn ve ben her zamankinden daha güçlüyüz. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Başını sallar. "Keşke sana inanabilseydim." Ben de öyle olmasını isterdim. "Güven bana."

"Finn senin için doğru olanı yapsa iyi olur, yoksa Elaine'in cinayet yasağını kaldırırım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Parmaklarımı çırpıyorum, yüzüğün üzerindeki altın ve pırlantaların nazik ısırtığını hissediyorum. Parmağımın etrafında dönüyor, başparmağım tarafından itiliyor. "Ama daha da önemlisi, buna gerek kalmayacak. Finn Hughes zirveye çıkacak."

Leo'nun nasıl düşündüğünü, nasıl çalıştığını biliyorum.

Ona göre aşk büyük, vahşı bir eylemdir. Dünyayı yakıp yıkıyor.

Finn ve benim aramda daha sessiz. Daha gürültülü olmasını dileysem de farklı.

Yakın güvenlikten biriyle birlikte siyah Suburban'a bindim. Profesyonel şoför beni şehre, Tribeca'daki çatı katıma geri götürüyor. Ve tüm bu süre boyunca telefonum sessiz.

Finn'den arama yok.

Mesaj yok.

Hiçbir şey.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Finn

Tabelada neden emeklilik yazıyor? Emekli olmuyorum. Bunun için yeterince yaşlı değilim. Yapacak işlerim var. Daha bitirmedim. Sekreterim nerede? Ofisim nerede?

Hughes Tower'ın tepesindeki CEO süiti, en azından bir ziyaretçiyi etkilemek için tasarlanmıştır. Ancak orada daha fazla zaman geçirdiğinizde arka odalardan haberdar olursunuz - salon alanı, duşlu tuvalet, tüm gece çalıştığınızda birkaç saat uyuyabileceğiniz yatak odası. Hatta CEO'nun astları görmeden ter atabilmesi için ağırlıkların ve Peloton'un bulunduğu küçük bir egzersiz odası bile var.

Bu özenli ve lüks süitin sebebi nedir?

Kolaylık, kesinlikle. Milyarlarca dolarlık bir holdingin yoğun CEO'sunun işe gidip gelmek için zamanı yoktur. Hatta asansörlerden inip 11. kattaki şirket spor salonuna gitmeye bile.

Başka bir nedeni daha var. CEO'nun çalışanlarının yanında oflayıp puflaması iyi bir görüntü değildir. Demokratik olabilir ama bir şirket demokrasi değildir.

Bu bir diktatörlük. Elbette hayırsever bir diktatörlük. Ama yine de bir diktatörlük.

Şirketin - bölümlerinin, iştiraklerinin, yüz binlerce çalışanının - kaderini en üst kattan tartışırken, bu hiç bu kadar net olmamıştı.

Babam masasının arkasında oturmuş, sekreterimin bir yerlerden bulduğu kâğıtları karıştırıyor. Muhtemelen fotokopi makinesinin yanındaki çöp kutusundan.

Bir grafiği inceliyor, kaşları çatık. Hala bugün giydiği takım elbisesini giyiyor. Emeklilik partisinden. Artık tamamen emekli oldu.

Bundan geri dönme şansımız yok.

Neler oluyor burada? Bu bir çeşit bölüm mü?

Ben de babamla aynı şeyi yaşıdım. Alzheimer. Ya da bunama. Ne zamandır böyle? Ne zamandır, Finn?

Sekreterim zaten durumdan haberdardı. Avukatlar, doktorlar, hemşireler ve aile üyeleri gibi durumu bilen otuzdan az kişiden biriydi. Sabırla ona kâğıtları uzatıyor, bazıları okunuyor, bazıları da imzalanıp geri veriliyor.

"Teşekkür ederim Ilsa," diyorum sessizce.

Bana nazık bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda Bay Hughes. şu anda insanların kafası karışık ama siz bize her zaman iyi çobanlık yaptınız. Herkes bunu hatırlayacaktır."

Keşe onun inancına sahip olsaydım. Belki de yoktur.

Bu felaket ne kadar korkunç olsa da, aynı zamanda korkunç bir rahatlama da var. Artık saklanmak zorunda değilim.

Sohbetin uğultusu hararetli bir seviyeye yükseliyor ve ben babama sırtımı dönüyorum.

Eva'nın yanında olmalıyım.

Bu kesinlik iliklerime kadar işliyor. Onunla birlikte olmalı, bunu atlatmasına yardım etmeli ya da en azından daha iyi hale getiremiyorsam onunla sessizce oturmalıyım. Bunun için yer tutmalıyım. Hem onun için hem de kendim için. Ait olduğum yer o, benim gerçek kuzeyim. Ama yapamam.

Benim diğer kişi, kriz yöneten CEO olmam gerekiyordu.

Küçük bir konferans masasında beş kişi oturuyor, hepsi de bugünden önce durumdan haberdar olan kişiler. şirketin baş hukuk müşaviri Heidi Moreland toplantıya başkanlık ediyor. Kırk beş yaşında, pozisyonu için nispeten genç ama hırslı ve son derece yetkin. Onu birkaç yıl önce terfi ettirdim. Aile avukatımız Douglas Karl, beyaz saçlı ve düzgün kesilmiş beyaz sakallı yaşlı bir adam. Babam tarafından işe alınmıştı, yani asıl işi bilgi sızmasını beklemektir.

"Bunun olacağını hep biliyorduk," diyor Karl. "Eninde sonunda."

"Yerinde korumalar var." Bu da Moreland'dan. "FCC ile çoktan konuştum ama daha büyük bir sorunumuz var. Yasal olmaktan çok daha büyük bir sorun."

"Kamuoyu mahkemesi" diyor Caitlyn Laurie.

O hayatın en büyük ironilerinden biri. Daha kaba ve zaman zaman düpedüz kaba bir insanla asla karşılaşamazsınız, ancak bir şekilde Baş İletişim Sorumlusu olarak işinde mükemmeldir. Halkın ne düşündüğünü onlardan önce biliyor. Ve istediğimiz iyi niyeti ve desteği elde etmek için onlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda harika bir sezgiye sahip.

Yani endişeleniyorsa başımız büyük belada demektir.

Tamamen buna odaklanmalıyım ama kalbim başka bir şarkıyla atıyor. *Eva, Eva, Eva*. Kendimi telefonumu cebime koymaya zorluyorum, bildirim selinden sonra sessizleşiyorum - stok sahipleri, basın ve muhabirler hepsi bir alıntı için yaygara koparıyor ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Kendimi gerçekten istediğim şeylerden mahrum bırakmaya alışkınım zaten.

Laurie şöyle devam ediyor: "Eğer bilgi akışını kontrol edebilseydik, belki bir şansımız olabilirdi. Şimdi söyleyeceğimiz her şey hasar kontrolü gibi görünecek. Ki öyle de."

Neden bir açıklama yapmadığımızı o da benim kadar iyi biliyor. Hatta tepkinin kaçınılmaz olacağını bildiği için bu fikri destekledi.

"Şimdi ne öneriyorsun?" Sesim düzgün bir şekilde soruyorum.

İç çekiyor. "Tek tük atakları olduğunu iddia ediyoruz. Nadir ataklar. Nadirin altını çiziyorum. Ve bunu öğrenir öğrenmez istifa etmek için düzenlemeler yaptı, vesaire, vesaire. Dümende onun yanında olduğunuzu."

"Bu, korkuları yatıştırmak için yeterli olmayacaktır." Bu Moreland.

Karl başını sallar. "Hâlâ çoğu senatörden daha genç. Ondan şüphe edeceklerse, başlarındaki herkesten şüphe etmeleri gerekir."

"Suçlayacak bir yüzleri olduğunda daha kolay oluyor."

Herkes bana bakıyor, çünkü suçlanması gereken kişi benim. Her nasılsa, sadece babamın talep ettiklerini yapmama, şirketi on yıldan fazla bir süredir bir arada tutmama, her zamankinden daha yüksek kâr ve ikramiyelere rağmen, bu benim hatam.

Laurie beni inceliyor, kurnaz gözleri kısılmış. "Doğal olarak son birkaç büyük anlaşma bu bilgiyle yeniden şekillenecek. Tokyo'daki yeni gelişme. Ev otomasyonu markasının lansmanı. Girişim sermayesi fonunun satın alınması."

"Summit," diyorum. "Şirket sahibi Will Leblanc'ın kurumsal hayatla ilgili bazı sorunları var. Yetki sahibi olmaya alışmış ve bunu nasıl yapacağını çözmemiş."

burada bir fark yaratabilir. Yine de. Bir alışma dönemi geçirmesi olağandır. Kendine geleceğinden eminim ama bu bir sorun olabilir."

"Satın almaya karşı çıkacağını mı düşünüyorsun?" Moreland soruyor.

"Binadan ayrılmadan önce avukatını aramazsa çok şaşırırm." "

Emeklilik partisindeydi. Dramı en ön sıradan izledi.

Aynı zamanda Eva'nın kayınbiraderi, gerçi onu düşünmemem gerekiyor. O benim gerçekten istediğim şey, en büyük arzum, bu da ona sahip olamayacağımın kanıtı. Bu dersi babamdan öğrenmedim mi? Bana nasıl biteceğini göstermedi mi?

Toplantıma geç kaldım. Siz kimsiniz bilmiyorum. Oğlumun burada olması gerekiyordu. Phineas. Hangi cehennemde o? Ona ne yaptınız?

"Siktir," diyor Laurie.

"Ama biz güvence altındayız," diye savunuyor Karl. "Phineas'ın aracılık ettiği ve imzaladığı her anlaşma bağlayıcıdır. Gençliğinden beri vekaletnamesi var." "Bu tam da bizim yapmadığımız türden bir komplo teorisi saçmalığı. halka anlatmak zorunda kalmak istemiyorum," diyor Laurie, sesi asık.

Moreland rahatsız bir şekilde yer değiştirir. "Mahkemede kazanırsınız ama Laurie'ye katılıyorum. O kadar ileri giderse, çoktan sıçtık demektir. Sadece keşif bile kan banyosu olur.

Laurie homurdanıyor. "Peki ya ifade? Karşı tarafın avukatının konuyla uzaktan yakından ilgisi olan herhangi bir soru sormasına izin verilen bir yerde mi? Kayganlaştırıcı olmadan sikileceğiz."

"Leblanc'ın davayı mahkemeye taşımak için yeterli gerekçeye sahip olduğunu söyleyebilirim."

"Bu da demek oluyor ki, karar lehimize çıksa bile boku yedik." Laurie soğuk bir meydan okumayla kaşlarını kaldırıyor. "Leblanc'ı hizada tutabileceğini düşünüyor musun?"

Belki de. Muhtemelen onun gibi biriyle başa çıkabilirim - yarı öfke, yarı hırs.

Hughes Finansal Hizmetler için büyük bir değer olabileceğini düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum ama önce bu yeni sistem içinde nasıl çalışacağını öğrenmesi gerekiyor. Yalnız bir kovboyken büyük bir çiftlikte çalışmaya başlamıştı.

Bir öğrenme eğrisi doğaldı. Öğrenmek istediğini varsayarsak.

Ancak bu durum çok daha karmaşık.

Çünkü o aileden biri. Sayılır.

Kardeşi, Eva'nın küçük kız kardeşi Daphne Morelli ile evli. Bu da aramızdaki herhangi bir anlaşmazlığın çok hızlı bir şekilde kişiselleşebileceği anlamına geliyor. Ya Will anlaşmayı bozmak için kardeşine baskı yaparsa? Ya bu durum Eva ve kız kardeşinin arasını açarsa?

Eva benim gibi bir adamla birlikte olduğu için yeterince cezalandırılacak.

"Leblanc ile tartışmazsak ne olur?" Sanki şeytanın avukatlığını yapıyormuşum gibi rahat bir tavırla teklif ediyorum. "Ya Zirve'yi bulduğumuz gibi ona geri verirsek?"

"Ve bu şirketin liderliği konusunda kamuoyunun kafasındaki tüm şüpheleri doğrulayacak mı? Kesinlikle hayır. Ne pahasına olursa olsun onları tutacağız."

Masanın etrafında bir anlaşma mırıltısı var.

Masadan uzaklaşıyorum ve alacakaranlığın çoktan şehrin üzerine çöktüğü tavandan tabana pencerelerin önünde duruyorum. Bu gerçek bir çöplük yangını, ama Karl'ın dediği gibi, işin bu noktaya geleceğini hep biliyorduk. Sırlar bir şekilde ortaya çıkıyor.

Şimdi olmasa bile eninde sonunda öğreneceklerdi. Lanet beni aldığı anda. Lanet Hemingway'i aldığı anda. Varisler olmadan şirket ailemizin elinden çıkacaktı. Ve sonunda biri fısıldayacaktı.

Fısıltılar bağırılara dönüşür.

Basın saatlerdir Hughes Kulesi'nin dışında kamp kurmuş durumda. Sanırım günlerce, haftalarca orada olacaklar. Hatta aylarca. Hikaye buna değer. Benim telaşlı bir fotoğrafım bile. Ya da daha kötüsü, babamın bir fotoğrafı. Hughes'un hisse senedi değerlerini gösteren bir grafiği boyadığı yere bakıyorum. Bu açıdan bakıldığında çizim bir fil gibi görünüyor.

İçimde bir öfke fısıltısı dolaşıyor.

Gerçek şu ki kızgıyım. Ben daha çocukken babamın tüm bu kararları almasına kızgıyım. Sonuçlarını tam olarak anlayamayacak kadar küçükken, tutmaktan onur duyacağım bu sözleri verdiği için kızgıyım.

Öfke anlamsız elbette. Şu anda kuru silgi kalemleriyle pembe bir fil, mavi bir palmye ağacı ve yeşil bir güneş çizen bir adama karşı anlamsız.

Telefonum titriyor. Yere bakıyorum ve telefonumdaki mesajları açıyorum. İyi misin?

Eva haber çıktığından beri bana birkaç mesaj gönderdi, çoğunlukla iyi olup olmadığını ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. O hak ettiğinden daha iyi bir kadın ama bir şekilde benim.

Annenin babanı terk ettiği gibi o da seni terk etmezse.

Yine de onu suçlamıyorum. Öyle yapsaydı daha kolay olurdu. Bir bakıcının hayatı nankördür, sürekli kederin vücut bulmuş halidir. Yine de aklımla bildiklerim, kalbimle özlemini duyduklarımdan farklıdır.

Ve özlemini çektiğim şey... bir gelecek.

Eva ve taşıdığı doğmamış çocukla bir gelecek.

Hayır, iyi değilim. Ama ona söyleyip onu endişelendirmek istemiyorum. Ve ona yalan söylemeyeceğime dair kendime söz verdim. Nişanlım olarak ona borçlu olduğum tek şey bu. Gerçeği söylemek.

"En azından sadece Daniel'a kadar bakıyorlar." Laurie grupla konuşuyor ama ben onu buradan duyabiliyorum. "Phineas'ı yeterince güçlü bir lider olarak gösterebilirsek, kısa, yoğun bir ateş fırtınası ve ardından göreceli bir barış bekleyebiliriz. Ayrıca insanların onun yeteneklerine güvenmesini sağlayacak itibara ve iyi bir iş anlayışına sahip."

"Kimse laneti bilmeyecek." Bunu söyleyen Karl, umutlu görünüyor. "Artık Phineas'ın da bir çocuğu olacağına göre, bunu bir sonraki nesle sorunsuzca devredebileceğiz."

Sorunsuz. Uykusuz geceler, bir amigo kızla öpüşmeye daha çok odaklanmam gerekirken omuzlarımda dünyanın yükü.

Elbette, bir varisim var. Güzel Eva Morelli onu içinde taşıyor. Onun düşündüklerine ve umduklarına rağmen, aynı lanetin onu da etkileyeceğine şüphe yok. Ama ne olursa olsun onu kendi yetiştirildiğim gibi yetiştirmeyeceğim. Dönmeden odadakilere, "Mesleğini seçmekte özgür olacak," diyorum. Bu benim için olduğu kadar onlar için de bir söz. Ve Eva'ya. "Hayatını seçmekte özgür olacak. Benim sırlarımı saklama endişesi olmadan kendi sırlarını seçmekte özgür olacak."

Kapı çalındı.

Odanın sıcaklığı hissedilir derecede düşer. Buradaki herkes durumu anladı. Şimdi kim geliyor? Muhtemelen değildi, bu da herkesin yaşadığı şok ve öfkenin aynısını yaşadıkları anlamına geliyor.

Moreland kişinin içeri girmesini istiyor.

Alex Wong giriyor. O benim CIO'mdu, C- Suite'in en yeni üyesi. Ve en asabi olanı. Tam da bu partinin ihtiyacı olan şey. Suçlayıcı bir bakışla odayı inceliyor. "Davada kimin adının geçmesi gerektiğini görüyorum. Hepiniz suç ortağısınız."

Suçlama odayı elektrikleştiriyor.

"Bu özel bir toplantı," diyor Moreland, sesi iş konuşur gibi. Wong homurdanıyor. "Buraya resmi sıfatımla Bilgi İşlem Şefi olarak geldim. Memur bey. İnanın bana, istifa etmeyi düşündüm. Taslağı telefonuma yazdım ama... anlayamadığım nedenlerden dolayı hala buradayım. Bu da güvene dayalı görevimi yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Laurie ona karanlık bir bakış atar. "Hangisi?"

"Haberlerde ne olduğunu gördüğünüzden emin olmak için."

Moreland elini sallıyor. "Ne konuştuğumuzu sanıyorsun?" "Hughes hakkında değil." Wong bakışlarını karşılıyor, kızgın ama aynı zamanda çelişkili görünüyor. "Değil hakkında Daniel Hughes, ve eski CEO . Hughes

Endüstriler. Bu Phineas ile ilgili."

Sessiz bir şok yaşıyor. Hay sikeyim.

"Peki ya ben?" Umursamaz bir ses tonuyla sormayı başarıyorum.

Wong derin bir nefes alır. "Daniel'in durumunun kalıtsal olduğunu söylüyorlar. Sende de varmış. Büyükbabanda da varmış. Hughes laneti denen bir şey."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Finn

Sabahın dördünde özel bir sessizlik var.

Gece kulübü sahnesi bile artık uyuyor.

Herkes kendi yatağına ya da bir başkasının yatağına girdi.

Gökdelenlerin üzerinde ürkütücü bir karanlık asılı. Birkaç cesur muhabir Hughes binasının arkasında kamp kurmuş durumda. Katlanır sandalyelerinden ve minibüslerinden fırlıyorlar, kameralar dikiz aynamda yanıp sönüyor.

Ve sonra hiçbir şey.

Çoğu insan için çok geç. Hemen hemen herkes için çok erken. Mutlaka bir yerlerde fırıncılar ekmek yapıyor. Temizlikçiler çarşafı katlıyor.

Hemşireler ve doktorlar hastalarla ilgileniyor. Ama sokaklarda yoklar. Kilometrelerce siyah pencerenin önünden geçiyorum. Sokaklar yağdığını hatırlamadığım yağmurla kayganlaşmış. Belki de sadece çiydir. Görünürde yeşillik olsaydı, çimen yapraklarını süsleyecek olan aynı damlalar. Onun yerine betonu ve camı kaplıyor. Farlarımın ışığında yolu parlatıyor.

Hughes Industries'den ayrılırken bir planım yok.

Genel olarak konuşursak, muhtemelen eve gitmeliyim. Babam uyuyor. Öğleden sonra onu eve getirdiğimden beri hemşiresi bana güncel mesajlar gönderiyor. Onu terk etmekten nefret ediyordum ama ofis kargaşa içindeydi. Liderliğe ihtiyaçları vardı.

Ne yazık ki, bana takılıp kaldılar.

Onların beni orada istediğinden daha fazla orada olmak istemedim ama hepimiz rollerimizi oynamak zorundaydık. Doğuştan gelen hakkın ironisi de bu. Bu bir hediye. Geri çeviremeyeceğin bir hediye.

Annemin beni beklediğine şüphe yok.

Hemingway de.

Onları rahatlatmak için eve gitmeliyim... Ne için? Serpintinin büyük bir sorun olmayacağı konusunda mı? Bunu yapamam. Bu bir yalan olur, çünkü bu büyük bir mesele.

Ve ne var biliyor musunuz? Öyle

olmalı. Yalan söyledik.

Bunun sorumluluğunu neden üstlenmeyelim?

Neden özür dilemeyelim?

Anaokulu ve okul öncesi çağıdaki çocuklara bunu öğretiyoruz.

Yalan söylerseniz, özür dileyin. Eğer bir hata yaparsanız, özür dileyin.

Sonra büyüyoruz ve her kelimenin hukuk departmanı tarafından ayrıştırılması gerekiyor.

Halkla ilişkilerden bahsetmiyorum bile.

Yaptığımız her hareket imajla ilgili. Hissedarlar ve işverenler hakkındaki saçmalıklar, asaletin modern bir versiyonudur.

Gerçek daha basittir.

Kendi utancımızı gizlemek için Hughes lanetini örtbas ettik.

Kendi ölümlülüğümüzden kaçmak için.

Evet, işte burada. Bir Bugatti ile New York sokaklarında dolaşıyorum. Avukat yok. C-level yöneticiler yok. Ailem bile yanımda değil.

Eğer şimdi ölecek olsaydım, yalnız ölürdüm.

Ellerim direksiyonu çeviriyor. İleriye doğru süzülüyorum ve tüm doğru noktalarda fren yapıyorum, ama beni Bishop's Landing'e götürmüyor. Onun yerine kendimi Tribeca'da, eski bir binanın garajında buluyorum. Kapıcı başıyla selam veriyor. Tanıdığına dair bir işaret yok. Anlatacak bir hikâyesi olacağı için sevinmiyor ya da güçlü birinin alaşağı edildiğini görmekten memnun olmuyor. Bu da muhtemelen gece vardiyasına başlamadan önce haberleri izleme fırsatı bulamadığı anlamına geliyor.

Kendimi bir hırsız gibi hissederek Eva'nın bana verdiği anahtarla içeri girdim. Bir suçlu gibi. Lanet bir sahtekâr. Ben buyum, onun gibi bir kadını hak eden bir adam gibi davranıyorum.

Uzun pencerelerden giren ay ışığı, özenle hazırlanmış dekoruna abartılı gölgeler düşürüyor. Teyzesinin dekoru. Çoğu insan iki milyon dolarlık bir çatı katını miras olarak kabul ederdi. Ve çoğu insan evini yeniden dekore ederdi.

Şimdiye kadar. Zevkinin bu olduğunu bile sanmıyorum, ama o bu şekilde tutuyor. Teyzesinin mirasını koruyor.

Doğuştan gelen hak. Birçok şekilde karşımıza çıkar: para, mülk ya da sırlar. Ve hoşumuza gitse de gitmese de ona saplanıp kalırız.

Köşedeki masadan keskin bir toprak kokusu yayılıyor. Üfleme cam kavanoz içindeki bir teraryum, bir kase yosunun yanına serpiştirilmiş küçük çakıl yığınlarıyla birlikte montajın ortasında duruyor. Pastel renkli bir gnome sabırla yerleştirilmeyi bekliyor.

Eva her şeyle ve herkesle ilgilenmekten kendini alamıyor.

Bu onun gücü.

Ve onun zayıflığı.

Hobileri bile sığınak yaratmakla ilgili.

Evrak çantamı, cüzdanımı ve anahtarlarımı cücenin yanına bırakıyorum.

Yatak odası arka tarafta, pencerelerden uzakta. Briket kaplı duvarlar bir oda oluşturuyor ama çatı katının tavanına ulaşmıyor. Yatak odasının içinde hiç süsleme yok. Puantiyeli zürafalar ve retro neon tabelalar yok. Sadece beyaz çarşafli bir yatak var.

Siyah saçların vahşi dökülüğü ipekle keskin bir kontrast oluşturuyor. Göğsümü sıkıştırıyor.

Külotuma kadar soyunup yatağa giriyorum ve onun sıcak bedenini kendime çekiyorum. Kıpırdanıyor, uykulu, bir şeyler mırıldanıyor. "Şşşt," diyorum, sesim kısık. "Uyumaya devam et."

Bir an için işe yarıyor.

Kollarımda dinleniyor, uykulu ve hareketsiz. Onu içime çekiyorum. Ama bu uzun sürmez. Hiçbir şey sürmez. Geriniyor, vücudu benimkine karşı kıvrak. Onun sıcak kadınsı kokusu sikimi sertleştiriyor ama bundan daha fazlası. Göğsümün dolduğunu hissettiriyor. Ne tür bir duygu bu? Aşk mı?

Yavaşça, uykulu bir şekilde göz kırıyor.

"Finn?" "Özür dilerim."

"Yapma... olma." Kucağımda dönüyor, hareketleri durgun. "Sen iyi misin? Seni aradım ama cevap vermedin."

"Ben bir piçim." Muhabirler onu iş yerinin dışında köşeye sıkıştırdığında korkmuş olmalı. Kim olsa korkardı. Paparazzilerle yüzleşecek kadar güçlü olması, bunun kabul edilebilir olduğu anlamına gelmez.

Onunla konuştukları için, onu üzdükleri için onlara öfke duymak istiyorum.

Ona öfkelenmek istiyorum ama bir şekilde bu kibar, kültürlü sohbetin içindeyiz.

Oturuyor. Yüzü tamamen gölgede. İfadesini sadece tahmin edebiliyorum. Sadece güzel gözlerini ve muhteşem gülümsemesini hayal edebiliyorum. Gölgeler saçlarını ve belinin kıvrımlarını çiziyor. "Phineas Galileo Hughes. Senin için çok endişelendim. Beni bekletmeye nasıl cüret edersin? Neredeyse ofisine geliyordum."

"Sen ve Hughes Industries'deki çalışanların yarısı. Bir sıra olurdu."

"Bu beni durdurmazdı."

Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme dokunuyor. Muhtemelen bu onu durdurmazdı. Ve Eva Morelli'nin Alex Wong ve Caitlyn Laurie'yi yenmesini görmek için çok para ödeyebilirdim. Neredeyse buna değerdi ama onun benimle savaşımasına izin veremem.

Onlar yüzünden yaralanmış olması yeterince kötü.

Gülümsemem soluyor. "Özür dilerim. Gidebilirim. Söyleyin, gideyim."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Yapma."

"O zaman en azından bunun hakkında konuşabiliriz." Benim için konuşulacak bir şey olmamasına rağmen. Sonumuz uzun zaman önce yıldızlara yazılmıştı. Ama ona bunu vereceğim, çünkü yapabileceğim tek şey bu. Bana bağırıp çağırabilir. "Bunun için imza atmadın."

Geri çekiliyor. Gözleri karanlık sıvı havuzları, dünyanın kendisinden daha derin. "Ben de tam olarak bunun için imza attım. İyi zamanlarla birlikte zor zamanlar. Evliliğin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Henüz evli değiliz."

"Teknik bir mesele."

"Eş ayrıcalığı söz konusu olduğunda önemli bir şey."

Durgunlaşıyor. "Bu bir mahkeme duruşmasına gelmeyecek."

"Şimdiden başsavcıyı ve FCC'yi arayan insanlar var. Bir tane istiyorlar."

"Beklemeye devam edebilirler," diyor dışı bir aslan kadar sert bir sesle. "Sen yasadışı bir şey yapmadın. Ya da etik olmayan bir şey. Özel hayatınıza saygı gösterme hakkınız var. Babanın da öyle, özellikle de tıbbi durumu söz konusu olduğunda. HIPPA'yı bir tek ben mi duydum?"

Onu Heidi Moreland ile karşı karşıya görmeyi çok isterdim. "Davanın sonucu önemli değil. Ya da bir dava olup olmadığını. Çünkü

İnsanlar Hughes ailesinin lekeli olduğunu görür görmez, hisseler düşecektir. Zaten düştüler de."

"Evet," diyor, sesi kuru. "Bugün net değerin birkaç milyar dolar düştü. Ama endişelenme, sevgilim. Seni takım elbiseler ve Bugattiler içinde tutmaya yetecek kadar param var."

Karanlıkta gülümsüyorum. Hughes serveti birkaç milyar kaybetmiş olabilir, ancak daha az likit varlıklarda birkaç milyarımız daha var. Bu da kendi Bugattis'imi alabileceğim anlamına geliyor, ama yine de bu kadın tarafından tutulmak umurumda değil. "Eve döndüğünde akşam yemeğini masaya koyayım mı? Belki yemek pişirmeyi öğrenebilirim."

"Şeytan yiyeceği pastasına bayılırım." "Biliyorum."

Kadınısı bir homurtu çıkarıyor. "Nasıl?"

"Birkaç yıl önce Morelli Noel Galası pastası olarak servis edilmişti." "İki yıl önce," diyor kafası karışmış bir sesle. "Neden iki yıl önce Bunu hatırlıyor musun?"

"Normalde galalarda fazla yemek yemezsiniz. Her zaman salonda çalışmakla, gülümsemekle, gülmekle ve insanlarla konuşmakla meşgulsünüz. Kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlıyorsunuz ki bu da malikanenin yaldızlı balo salonunda oldukça zor bir iş. Tepsiden bir dilim pasta bile alsanız, onu birinin büyük teyzesine vermek içindir. Ama o gece bir değil iki dilim yedin."

Sonuna kadar geri çekiliyor, neredeyse oturuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü oradaydım. Seni fark ettim. Seni hep fark ettim."

İnanılmaz. "Neden?"

Şimdi kuşku olan benim. Kendimi dirseğimin üzerinde kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun, neden? Çünkü sen harikası. Ve ben bir erkeğim."

"Ama hiç benimle ilgileniyormuş gibi davranmadın."

Yatağa uzanıp gözlerimi tavana dikiyorum. "Çünkü asla bir yere gidemezdi."

Elimi hala neredeyse düz olan karnına götürüyor. Başparmağımı dantelin üzerine sürüyorum, onun sıcaklığıyla büyüleniyorum. Onun mucizesi. "Yanıldığın ortaya çıktı."

"Meğer yanılmışım," diyorum yumuşak bir sesle, elimi beline doluyor ve bana sarılana kadar onu çekiyorum. Uzun saçlarının uçları göğsümü gıdıklıyor. Boynunun arkasına uzanıp çekiştiriyorum. Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

Bu anda teslim olmalıyım, ama şimdi bile, onun altında, kontrolü ele alıyorum. Onu dudaklarımla, dilimle, dişlerimle sahipleniyorum.

Sana sahip olamayacağımı düşündüğümde yanılmışım.

Senden vazgeçebileceğimi düşünürken yanılmışım.

Basına yalan söylemek. Aile sırlarımı saklamak. Hughes Endüstri'yi yönetmek. Bunları babam için yaptım. Ve borsa uğruna rol yapmayı içeren kendi sorumluluk biçimi için. Bunların hiçbirisi benim için değildi, ama bu? Şimdi mi?

Bu öpücük tamamen bencilce. Dudaklarımı onunkilere dokunduruyorum çünkü yapabiliyorum. Çünkü onu istiyorum. Çünkü tadı anı gibi ve asla unutmak istemiyorum.

"Finn," diyor bana bakmak için geri çekilerek. "İyi misin? Gerçekten mi?"

İki parmağımı boynunun kenarına dokunduruyorum. Sonra daha aşağıya, avuç içim göğüslerinin arasında geziniyor. Neredeyse hiç olmadığı kadar düz hissettiren karnına kadar.

Bir şişlik bile yok ama içinde bir yerlerde bir çocuk var. Bizim çocuğumuz. "Elbette öyleyim."

"Finn," diyor, bıkkın ve sinirli. Güzel. İçimde nasıl bir piç olduğunu görmeli. Annemin ona söylediği gibi beni terk etmeli.

"Ofiste zor bir gündü," diyorum, ses tonum her zamanki *gibi iş* diyor.

"Seni önemsiyorum."

"Beni önemsiyor musun?" diye soruyorum, nazıkçe alay ederek. "Çünkü sen iyi bir eşsin. İtaatkâr. Uysalsın." Sanki bu gerçeğin altını çizmek istercesine bacaklarının arasına uzanıyorum. Külot yok. Sıcak. Islak. Onunla alay ediyordum belki ama gerçek bu. "Hıncımı senden çıkarmak istiyorum ve senin için sakıncası yok. Sakıncası var mı?"

Dokunuşumun altında eriyor, ona daha iyi ulaşabilmem için bacaklarını açıyor. Onu hak etmek için ne yaptım? Çok basit. Hiçbir şey. Eva bir erkeğin kazanabileceği türden bir kadın değil. O bir hediye.

"Şşşt," diyor. "Sorun yok. Ben buradayım. Seninim."

İşte o zaman sesler çıkardığımı fark ediyorum. Sert sesler. Ona sürtünürken, sikimi kalçasına doğru iterken inlemeler. Homurdanmalar, mağara adamı gibi. Geceliğini bir hayvan gibi yırtıyorum. Ve daha da kötüsü, duramıyorum. Eskiden cilalı, meraklı bir aşıktım. Hepsı gitti. Kaplama, sıyrıldı.

Geriye kalan tek şey saf, yalın bir ihtiyaç.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Finn

Nezaketi başladığı gibi sürdürmeliydim, tüm titizliğim ve sessiz endişemle. Bunu yapmalıyım ama içimde bir şeyler kırılıyor. Pelüş yatağa sarılması için onu ters çevirirken bile nazik davranmıyorum.

Dolgun kalçası hem erotik hem de derin bir görüntüyle yükseliyor. Genelde bana dönük olmasından hoşlanırım. Bana dokunmasını severim.

Ama şu anki hislerime göre, ben üzerine çıkarken onun itaatkâr bir şekilde uzanmasını istiyorum. Dizlerimle bacaklarını daha da ayırıyorum. Ellerim kalçalarında, onu sabit tutuyor.

Çarşafı kavırıyor, parmak eklemleri sıkı tuttuğu için bembeyaz.

Bu açıdan sadece koyu renk saçlarının dökülüşünü ve profiline dair en ufak bir ipucunu görebiliyorum.

Bir yanım göz temasını özlüyor ama belki de onu ne kadar hoyratça kullanacağımı görmek için arkasını dönmesine ihtiyacım var. Belki de beni böyle görmesine, kontrolümü kaybetmeme izin veremem.

Sikim onun seksine değiyor.

Daha hazır olduğundan emin olmalıyım. Ellerimle. Ağzımla. Normalde bunu yapardım ama şu anda bekleyemem. Eve kayıyorum. İç kasları sikimin etrafında sıkıştı. Tüm vücudu sertleşirken nefesi kesiliyor.

Özür dileyerek altına uzandım ve klitorisini buldum. "Finn."

Neredeyse yetiyor. Neredeyse kendimi onun içinde tutmaya yetecek kadar, itmeden, sikişmeden. Doruk noktasının tatlı nabız atışlarının beni okşamasına izin vermek. Orgazm bir elektrik akımı gibi içinden geçiyor. Yere yığıldı.

elimi hapsediyor. Ben de inciyle oynamaya devam ettim. Protesto için sarsılıyor. Çok hassas. Çok kötü.

"Özür dilerim," diyorum ama sesimde hiç pişmanlık yok. Vücudumun hiçbir yerinde pişmanlık yok. Bundan başka bir şey dilemek fiziksel olarak imkansız olurdu, onun amı sıcak, davetkar ve sıkı. "Bunun için imza attın, unuttun mu? Bana sahip olmak için." Onu itiyorum, nefesini kesiyorum. "Tutmak için." Klitorisine bir çimdik attığımda kadife bir yumruk gibi etrafımda kenetleniyor.

"Lütfen" diyor, yalvarıyor.

Onu tekrar boşaltmam için bana yalvarıp yalvarmadığı tam olarak belli değil. Yoksa durmam için mi yalvarıyor. Açıklama istemekten korkuyorum, çünkü durabileceğimden emin değilim. En basit yanımda beni ele geçirdi. Benim diyor.

Boynunun omzuyla birleştiği yeri ısıırıyorum. Altımda kıpırdanıyor ama sikimi yerinden oynatmıyor. Artık onun içinde çok derindeyim. Asla ayrılmak istemiyorum.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor. "Lütfen. Daha fazla."

Alnımı onun sırtına koyuyorum. "Sen lanet olası bir mucizesin." Kıçını geriye iterek beni baştan çıkarıyor.

"Acıyor."

Acıyor. Çoğunlukla göğsümde. Sikimde de. Vücudumun onunkıyla birleştiği yere kadar uzanıyorum. İki parmağımı amına sokmaya zorluyorum, sikim içinde kalsa bile. Sikim ve iki parmağım inanılmaz sıkı bir uyum sağlıyor. Hassas cildini gerdiğimde pantolonunu çıkaracak kadar, ama o zaman bile beni itmiyor. Ona her şeyi yapmama izin vereceği aklıma geliyor. Onu bağlayabilirim. Onu paylaşabilirim. Onu cinsel oyuncağım yapabilirim, ama işte ironi. En derin fantezim onu karım yapmak.

Avucumun topuğu klitorisini itiyor. Parmak uçlarımda içindeki hassas bir yere sürtünüyor. Sert bir titreme ve inleme sesiyle boşalıyor. Dalgalar arasında onu sıkıca tutuyorum, boşalma ihtiyacına karşı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sonra tekrar çöküyor.

Çekiyor, sikim hala sert ve arzuyla parlıyor.

Kahretsin, bu sıcaklıktan ayrılmak çok zor.

Bunu yapabilmemin tek yolu geri döneceğimi bilmem. Bütün gece. Bu kadını o kadar uzun süre kullanmayı planlıyorum. Henüz gerçekten evli olmamamıza rağmen, ona karılık görevini bu kadar süre yaptıracağım. I

onu ters çevirerek, eforla parıldayan görkemli göğüslerini ortaya çıkarıyor. Bacakları doygun bir şekilde açılmıştı. Keşke onunla işim bitmiş olsaydı. Keşke.

"Finn," diyor, nefessiz ve trajik bir şekilde. Olanlar hakkında konuşmalıyız.

Sanki buna sahip olabilecekken boş sözler ve tutulmayan vaatlerle zaman kaybedecekmişim gibi.

Sikimi avucumun içine alıyorum, yavaşça ve uzun uzun okşuyorum, kendime uzun bir zamanım olduğunu hatırlatıyorum. Sonsuza kadar değil. Tanrım, o kadar da değil. Ama bu gece saatlerim var. Ve belki yarın. Ondan sonra kaç tane yarın var? Düşünmenin bir faydası yok. "İşte," diyorum, kızarmış ve şişmiş amına dokunarak. "Şimdi yapmak istediğim şey bu. Tadına bakmak. Seni inletmek. Dilime boşaldığını hissetmek. Özellikle de çok fazla geldiği için kıvrınmanı istiyorum ama buna izin vermiyorum."

Yanakları kızardı. "Ama ben çoktan geldim."

Bu beni güldürüyor ama kulağa biraz umutsuzca geliyor. "Bu senin için değil, tatlım. Bunu anlayacağını düşünmüştüm. Bu benim için, seni tatmak, yalvarışını duymak. Sonra ne olacak? Hmm. Eğer seni tekrar boşaltırsam... ve tekrar... ve tekrar... durmam için yalvaracaksın, değil mi? Nefes almak için biraz zamana ihtiyacın olacak, sanırım bu zamanı o güzel göğüslerini sikmek için kullanacağım." Gözleri kocaman oldu. Genelde bu kadar kaba değilimdir.

Deneysel, tabii.

Eğlenceli. Ama her zaman özenli, saygılı ve ölçülü. Artık beni tutan hiçbir şey yok.

Meme ucunu baş ve işaret parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum. "Bunu yapmama izin vereceksin, değil mi? Sana sarılmama ve büyük, zonklayan sikimi göğüslerinin arasına sokmama izin vereceksin, onları birbirine bastırmama izin vereceksin, böylece beni cennete götürebileceksin, değil mi?"

Bana o muhteşem geyik gözleriyle bakıyor, telaşlı ve tahrik olmuş. "Evet. Belki."

Gülümsemem zalimce geliyor. "Bu konuda ne hissettiğini öğrenelim."

Bacaklarının arasını itiyorum ve onu ıslak buluyorum. Bu suçlayıcı, bu istek havuzu. Göğüslerinin arasında sikimin olması fikri için o kadar kaygan ki. Onu bu şekilde kullanmanın aşağılayıcı bir yanı var ama aynı zamanda güçsüz bir yanı da var. Sanki kendimi ona karşı kızışmaktan alıkoyamıyorum. Sanki onun göğüsleri benim cinsel dayanağım gibi.

"Eva Honorata Morelli," diyorum, yarı alaycı, yarı saygılı. "Bence buna bayılacaksın."

Yüzümü onun seksine bastırıyorum, onu içime çekiyorum. Kadın. Baharat. Aşağıdan yukarıya doğru uzun bir yalama. Yatakta kıvranıyor.

Tanrım, bu çok eğlenceli. Yasadışı kumarhaneler ya da yeraltı dövüşleri gibi değil. Onlar heyecan verici. Bu iliklere kadar işleyen bir tatmin. Dilimle klitorisini yokluyorum. Benden uzaklaşıyor ama ben bunu çoktan planlamıştım. Ön kolumu onun üzerine koydum, onu sabit tutuyorum, yalamalarım için onu sabit tutuyorum.

Onu bir kez ve sonra iki kez boşalttım.

Çıglıklarıyla odayı doldururken onu üçüncü kez boşaltıyorum.

Ve sonra onun üzerine tırmanıyorum, ona biniyorum. Sikimi göğüslerinin arasına sokuyorum. Meme uçlarını okşayarak gözlerinin kamaşmasını sağlıyorum. Sadece bir, iki vuruş sürüyor ve sonra mükemmel solgun tenine uzun beyaz ipler halinde boşalıyorum, dolgun kırmızı dudaklarında bir damla döl.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Eva

Memnuniyetle uyandım.

Halkla ilişkiler felaketinden Hughes Industries'le ilgili finansal sonuçlara kadar şu anda endişelenmek için milyonlarca neden var. Ama Finn'in ensesindeki sıyrıklar hâlâ göğüslerimi sızlatırken çok da üzülemem.

Onun tarafından hem içim hem de dışım ısındı. Doydum.

Doydum. Yeni bir serinlik var. Beni uyandıran da bu.

Finn'in vücudu derin bir uyku için beni sarmıştı, ama şimdi sadece çarşafların serin ipekliği var. Ne oluyor be? Gözlerim hâlâ kapalıyken elimi uzattım. Parmaklarım hâlâ sıcak olan yatağa dokunuyor. Tek gözümü açıyorum.

Finn kenarda oturuyor ve sırtının sert çizgisini ortaya çıkarıyor.

Rahat bir pozisyon, birinin gününü düşünmek için kullanabileceği türden, ama onun hiçbir yanı rahat değil. Her kası gergin görünüyor. Hava gerginlikle çatırdıyor. Beni uyandıran sıcaklıktan fazlasıydı. O uyandırdı.

Dün gece farklıydı, daha hamdı. Sanırım daha kendindeydi.

Seksimiz her zaman inanılmaz hissettirdi, ama aynı zamanda... düşünceliydi. Eğlenceli seks. Feminist seks. Dün gece olanlar iğrençti. Beni kaç kere uyandırdığını ve beni nasıl kullandığını sayamadım. Gizli yerlerim ağrıyor.

"Hey," diyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor.

Arkasına bakıyor, ela gözleri karanlık. "Uyumaya devam et."

Saate baktım. Sabahın beşi. "Benimle gel." Bir gülümseme iması.

"Gelemem."

"Görev çağrısı mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Ailemin yardım etmesine izin vermelisin. Onlar skandalların üstesinden geldiler." "Bu şekilde değil."

Hayır, bu şekilde değil. Bir kere bizim şirketlerimiz özel şirketlerdir. Hesap vermemiz gereken hissedarlarımız yok. Morellilerin de skandal konusunda bir ünü var, bu yüzden bir tane daha halletmek yeterince kolay. Hughes ailesi suçlamaların üstünde görülüyor. Onlar ekonomik liderlerden daha fazlası. Ahlaki liderler olarak görülüyorlar, bu da düşüşü daha da hızlandırıyor.

Bir yanım onu elimden geldiğince yatıştırmak istiyor ama aynı zamanda sahte basmakalıp sözler söylemekten daha iyisini biliyorum. İnsanlar çıldırmış durumda ve daha da kötüleşecek. Herkes ondan bir parça isteyecek. Medya. Düşmanları. Hatta dostları bile.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Onu hayal kırıklığına uğrattım." "Baban mı?"

"Benden istediği buydu. Ona söz verdiğim şey. Dünyanın onun sırrını öğrenmesini engelleyecektim ve şimdi... Ve şimdi bunu geri almanın hiçbir yolu yok."

Böylesine büyük bir vaatle görevlendirilmiş küçük bir çocuğu düşününce kalbim güm güm atıyor. Atlas gibi, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Onun mirası hem bir hediye hem de bir değirmen taşıydı. "Belki... belki de bu iyi bir şeydir. Belki de bu sözü şimdi verebilirsin."

Omuzları sanki üzerlerindeki ağırlığı test ediyormuş gibi seğiriyor. "Farkı anlamayacak diye bir önemi yok mu? Ama ben farkı biliyorum."

Onurlu bir adam için önemli olurdu. Bu Finn. "İnsanlar hata yapabilir."

Bir homurtu.

"Seni kastetmiyorum. Onu kastediyorum. Senden bunu istememeliydi."

Finn başını salladı, onu suçluluk duygusundan arındırmama izin vermedi. "Önümüzdeki birkaç ay cehennem gibi geçecek. Ve bunun yükünü o taşımayacak. Sen taşıyacaksın."

Yatakta doğrulup dantelli çarşafı göğüslerimi örtecek şekilde çekiyorum. "Ben iyiyim."

Bakışları alçalıyor. Arzu yanaklarını kızartıyor. "Sana ne verirsem onu alacak kadar güçlüsün, değil mi?" diye soruyor, sesi kalınlaşarak.

"Dün gece böyle miydi? Bir çeşit test mi?"

Erotik anılar aramızdaki havada şehvetli bir hayalet gibi geziniyor. O benim doğrudan bakışlarımı tutarken bile yüzüm kızarıyor. "Hayır, tatlım. Bu işten sıyrılabilirmişim gibi davranmaktan bıktım."

Kalbim hem zevk hem de acı içinde sıkışıyor.

Benimle kalıyor olabilir ama bir yanı hâlâ buna direniyor. Hughes lanetine benden daha çok inanıyor ama en azından burada. Sanırım şimdilik sahip olabileceğim tek şey bu. Ve sahip olduğumuz sürece. Ona bunun sonsuza dek sürebileceğini göstereceğim. Her geçen gün lanetin yanlış olduğunu kanıtlayacağım.

"Yatağa dön," diyorum.

Bakışları kararıyor. "Çok isterdim ama saat altıda büyük bir toplantımız var."

İnledim. "Benim de fonda yoğun bir günüm var. Morelli Fonu Galası için smokinini getirmeyi unutma. Siyah kravat olacak, doğal olarak."

Yatağa doğru eğildi ve beni öptü. Küçük ve arayış içinde başlıyor. Sonra uzuyor. Ve yağmalıyor, dudakları yanağımda ve boynumda geziniyor, ben zor nefes alana kadar. Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Birlikte görülürsek insanlar konuşur."

Konuşmaktan daha fazlasını yaparlardı.

Biz içeri girerken basın bağırarak sorular soracak. Çoğu insan nazik davranacak, ancak bazıları biz yemek yerken gizlice fotoğraf ve video çekebilecek. İsimsiz bir garson ya da komi TMZ'ye endişelendiğimizi ya da kavga ettiğimizi söyleyecek.

"Bırak konuşsunlar," diyorum çenemi kaldırarak. "Siktir," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor. "Ne?" Dudaklarına karşı nefes nefese kalarak soruyorum.

"Gerçekten gitmek zorundayım, yoksa bu güzel meydan okuma hakkında ne düşündüğümü sana gösterirdim."

Bedenim hatırlatmalarla nabız gibi atıyor, hoş bir şekilde yorulmuş kaslarım tekrar kullanılmaya hazır. "O zaman toplantına git. Onlara kimin patron olduğunu göster, Phineas Galileo Hughes."

"Gala sizi kutlamakla ilgili," diyor. "Dikkatinizi dağıtmak istemiyorum."

"Dinleyin. Senin yöntemi denedik. Daha doğrusu babanın yöntemi. İşe yaramadı. Şimdi Morelli yöntemini deneyelim. Yüzsüzce. Onlara umursamadığımızı gösterelim."

Belirsizlik var ama başını sallıyor. "İyi o zaman. Smokin. Gala için." "Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Geri dönüyor. "Geleceğimi düşünmedin mi?"

"Yardım etmeme izin vereceğini düşünmemiştim. Her zaman çok içine kapanıksın, her şeyin üstesinden gelebileceğinden çok eminsin. Bana lanetten bahsettiğinde bile bu sadece bir bilgiydi. Bana gerçekten izin vermedin. Ama yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum."

Bir duraklama. Sonra başını salladı. "Tamam, yüzsüzlük yapacağız."

O ayağa kalkarken ben tekrar yatağa uzanıyorum. Giyinmeden önce bir saat daha uyumam gerekiyor. Ama önce Finn'in çıplak, kaslı arka tarafının gösterisinin tadını çıkarıyorum. Zayıf ve sert, kas ve sıkı sıkıya bağlanmış enerji dolu.

Kontrol onun için kaba kuvvetten daha önemlidir.

Turuncu şafakta kendinden emin bir şekilde geriniyor.

Parke zemin üzerinde birkaç adım.

Sonra bir bağlantı kapısını açıyor, odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Şaşkın bir şekilde kapıya bakıyorum. İçimden sayısız duygu geçiyor, her biri bir öncekinden daha endişe verici. Şaşkınlık. Korku. Keder. Çatı katımda ilk kez yatıya kalmıyordu. Bir rutini var. Yataktan kalktığında ilk gittiği yer banyo olur. Ya da belki, içinde kıyafetlerinin bulunduğu çantasını oturma odasında, uzun bölme duvarının etrafında unuttuysa.

Onun yerine dolabıma girdi.

İçeride karmakarışık kıyafetlerden başka bir şey yok, balo elbiseleri, pantolon takımları ve egzersiz kıyafetleri. Finn'in kıyafetleri için yedek bir çekmeceye bile yer yok. Yani içeri adım atması için bir sebep yok. Bunu tereddütle de yapmadı. Yeni bir yeri keşfeden ya da bir şey arayan biri gibi değil. Sanki banyodaymış gibi kararlı bir şekilde içeri girdi. Sanki tuvalet olduğundan yüzde yüz eminmiş gibi.

Bu herkesin yapabileceği bir hata.

Bu bir şey ifade etmiyor. Kesinlikle Hughes lanetinin vurduğu, hastalığın gerçekleştiği ve şu anda gerçekleştiği anlamına gelmiyor. Onu kaybedeceğim anlamına gelmiyor.

Çınlayan bir farkındalık ritmi var.

Sonra kapı açılır, bu sefer daha yavaş.

Finn dışarı çıkar, yüz ifadesi serttir. Ve teslim olmuş.

Bu beni hatadan daha çok korkutuyor, bu istifa. Eğer buna inanıyorsa, o zaman doğru kadar iyidir. "Finn," diyorum, sesim kararsız. "Bunun hakkında konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok."

"Evet, var. Bu bir şey ifade etmiyor."

"Pekala," dedi, çok kolay bir şekilde.

"Ben ciddiym. Buraya ne zaman geldin? Birkaç düzine kez mi? Kat planını ezberlemenize gerek yok. Beş dakika olduğunu söylemiyorum bile. En iyi odaklanma için bilinen bir zaman değil. Ayrıca şu anda aklınızda çok şey var."

Dudakları mizahtan yoksun bir şekilde kıvrılıyor. "Kimi ikna etmeye çalışıyorsun Eva?" Cevaptan emin olamadığım için alttan alıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Odanın karşısına geçiyor ve bana bir öpücük veriyor, bu seferki diğerlerinden çok farklı. Beni dudaklarımdan öpmüyor ya da ağzını boynumda gezdirmiyor. Onun yerine alnımdan öpüyor. Bu bir kabulleniş öpücüğü. Adını bile koyamadığım bir şeyin kabulü.

Ama onun böyle bir tereddüdü yok.

"Eğer şimdi ise, o zaman şimdi," diyor, ses tonu nazik. "Eğer daha sonra ise, daha sonra. Saymayacağım. Ve eminim ki her yanlış adım attığımda sinirlenmeyeceğim."

"Hayır mı?" diye soruyorum, çünkü ben de kendimi oldukça heyecanlı hissediyorum. "Zamanımın tadını çıkarmayı tercih ederim Eva. Seninle."

Artık benimsin, sahip olduğumuz sürece.

Gerçek şu ki, Hughes lanetine gerçekten inanmamıştım. Şehir efsanesi gibi gelmişti. Nasıl olur da soydan hep erkek çocuk çıkabilirdi? Çarşafın doğru tarafında olmasa bile, mutlaka bir zamanlar küçük bir Hughes kızı doğmuştu. Ve nasıl olur da her biri bu hastalığa sahip olabilirdi? Genetik şanslarla ilgiliydi, garantilerle değil. Finn'in erken bunamaya yakalanacağından emin olamazdık. Şu anda tenis topu büyüklüğünde olan karnımdaki doğmamış çocuğun da bu hastalığa yakalanacağını bilemezdik. Bu umut ışığı benim için yeterliydi. O pırıltı üzerine bir hayat kurabilirdim. Ve kurdum da.

Ama şimdi daha gerçekçi geliyordu.

Odada yaşayan ve nefes alan üçüncü bir kişi varmış gibi hissediyordum. Hayatımızın gidişatını yönlendiriyordu. Odada çıplak ve güçlü bir şekilde dururken bile onu benden alıyordu.

"Sorun değil," diyorum, arşıfı üstümden atarak. Dolaba doğru ilerledim. Banyo kapısından tamamen farklı bir duvarda olduğu gerçeğini görmezden gelerek. Pembe ve beyaz puantiyelerle boyandığını ve üzerinde parlak pembe bir aslan kapı tokmağı olduğunu fark etmemiş gibi davranıyorum. Banyonun deri kaplı kapısına hiç benzemiyor. Büyük teyzem inceliklere pek önem vermezdi. Kapıyı açtım ve raftan bir takım elbise aldım.

"Eva." Sesinde nazik bir uyarı vardı.

ıldırılmış olabilirim. "Bu iyi. Çünkü ben ne yaparım biliyor musun? Ailem için sorunları çözerim. Bunu her zaman yaparım. Kendimi bildim bileli yaparım. Bunu da çözeceğim, çünkü artık benim ailem sizsiniz."

Avuçlarımı karnıma bastırıyorum. Finn kadar çıplağım ve aniden bazı eski savaşçıların neden çıplak dövüştüğünü anlıyorum. Bu halimle herhangi bir kumaş ya da metal zırhtan daha güçlüyüm. Aynı anda hem dehşete düşüyor hem de korkuyorum.

Yavrusu tehdit edilen bir anne ayı.

"Fazla umutlanma," diyor yumuşak bir sesle. "Eğer bu iş parayla çözülebilseydi, şimdiye kadar çözmüş olurduk. Araştırmaya milyonlar harcandı. Milyarlarca. Hiçbir faydası olmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Yarı kızgın, yarı umutsuz bir şekilde soruyorum. "Bazı sorunlar çözülemez."

Buna inandığını görebiliyordum. Hoşgörü, güçlü ve yakışıklı vücudunun çizgilerine işlenmişti. Sorumlu kapitalizmin sunağında görkemli bir fedakârlık yaptı ama ben onun gitmesine izin vermeyi reddettim. Benim de sorun çözme yeteneklerimin sınırlarına dair böyle bir inancım yoktu. Annemle babamın birbirlerini öldürmelerini binlerce kez engellemiştim. Kardeşlerimi hapisten, şiddetten ve halkın kınamasından kurtarmıştım. Morelli adını hastanelere, halka açık parklara ve kütüphanelere vermiş, gücümüzü dağları yerinden oynatmak için kullanmıştım.

Ben olsam bu sorunu da çözerdim.

Zararlı bir hastalık.

Bir aile laneti.

Bir kalp atışından diğerine, yeterince uzun olması için dua ederek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Finn

En iyi takımımı giyiyorum. Bu paha biçilemez, kelimenin tam anlamıyla.

Ünlü bir tasarımcı tarafından yapıldı ve şu anda çoğunlukla bir figüran olarak hizmet veriyor, aslında her sezonu onun tarzında yaratan tasarımcı yardımcıları lejyonları var.

Akdeniz'deki villasını ziyaret ettiğimde "*Bellissimo*," dedi. "*Il tuo forma è bellissimo*."

"*Grazie*."

Gözleri her ölçüyü kataloglarken, beni kapsamlı ve çoğunlukla asexüel bir şekilde değerlendirdi. Ismarlama bir takım elbise fırsatını kaçıramazdım. İş toplantıları arasında kızıyla birkaç randevuya çıktım. Hughes'un Çin'e açılımı için flört ettiğim emlak yatırımcısı Amerika doğumlu olmasına rağmen zamanının çoğunu Girit adasında geçiriyordu. Muhteşem mavi okyanus ve çakıllı plajlar.

Yarı playboy, yarı CEO olarak karmaşık bir yaşamı vardı.

Seyircilerin merakını gidermek için yapılmış bir roldü. İş yürütecek kadar sorumluluk sahibiydim ama babamdan akıl hocalığı aldığımı kanıtlayacak kadar da magazin haberlerine çıktım. Ne de olsa gözetim olmadan dizginleri devretmezdi. Daniel Hughes değil, sadık şirket adamı. Kapitalist varis rolünü sonuna kadar oynadım.

Ve sonra maske yırtıldı.

Karşı koydum ama bunun gerçekleşmiş olmasından dolayı rahatlamadan edemiyorum.

Bu kaçınılmazdı, gerçekten. Şaşırtıcı olan tek şey bu kadar uzun sürmüş olması.

Ofisimdeyim, bekliyorum. Bekliyorum. Kızgın bir kalabalıkla yüzleşmek için doğru anı bekliyorum. Bu durumda takım elbise giyen diğer kadın ve erkeklerden oluşan öfkeli bir kalabalık. Alt katta, tam altımda toplanıyorlar. Üst düzey yöneticiler ve kıdemli başkan yardımcıları, kiraz ağacından pırıl pırıl bir masanın etrafındaki deri döner sandalyelere yerleşiyorlar.

Ofisimde eskisi gibi olmayacak. Gergindi ama oradaki herkes bir çözüm istiyordu. Aşağıdaki insanlar mı? Bazıları kan istiyor. Adil olan bu. Söz konusu olan sadece ben olsaydım, bunu onlara verirdim. Ama daha fazlası var. Her zaman daha fazlası oldu. Babam. Annem. Hemingway. Hughes'un geri kalanı.

Binadaki ve dünyadaki her çalışan. Ve şimdi de Eva.

Çocuğumuz. Artık onlarla da ilgili.

Ben ayakta at ve tabandan tavana Pencereleler, bakıyor dışarı
Manhattan üzerinde.

Tek istediğim Eva ile birlikte olmak. Azmimi mi kaybettim? Bu şirketi yönetme isteğimi?

Bunu sadece babam için mi yaptım?

Sanki kararsızlığımı hissetmiş gibi, telefonum titriyor. Arayan

Eva'ydı. "Dayanabiliyor musun?" diye soruyor.

Pek sayılmaz. "Ofiste sıradan bir gün daha."

"Saçmalık," diyor usulca, bu kaba kelime sesinde zarif bir tını yaratıyor.

"Diri diri derimi yüzecekler," diyorum hayıflanarak. "Kimse bunu dört gözle beklemez ama ilerlemek için bunun yapılması gerekiyor."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Dürüstçe mi? Bence onlara bir özür borçlular." "Özür mü? İşte bu saçmalık."

İsteksiz bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Keşke sen de odada olsaydın."

"Olacağım," diyor. "Ruhen. Oradaymışım ve onlara cehennemi yaşatıyormuşum gibi davran. Babanın verdiğiinden daha fazla ikramiye ve komisyon verdin. İnsanlar senin liderliğinde zengin oldu ve başka ne oldu biliyor musun? İşlerinden zevk aldılar. Bunun için özür dileme."

İç çekiyorum. "Paranın bir önemi yok gibi görünüyor." "Para her zaman önemlidir."

"Tam bir Morelli gibi konuştun," diyorum, hafifçe takılarak.

"Hayır," dedi. "Yakında Hughes olacak biri gibi konuştun."

"Hughes'lar ikinci şansı pek sevmezler."

"İkinci şansları severim ama bu öyle bir şey değil. İlk şans neredeydi? Hiçbir zaman sıradan bir CEO olamadın. Hep başkalarının istediğini yapıyordun. Babanın. Yönetim kurulunun. Çalışanların. Ve şimdi buna kızgınlara. Mesele lanet olmasaydı ne yapardın? Sadece şirketi yönetiyor olsaydın ne yapardın?"

"Bu çok abartılı," diye sessizce itiraf ediyorum. "Hiçbir zaman bununla ilgili olmadı." "Dinle," diyor, sesi ciddi. "Şu anda her şeyin kötü göründüğünü biliyorum ama daha iyi olacaklar. Şaşkınlığı ve korkuyu atlattıklarında, sizin ne kadar büyük bir lider olduğunuzu hatırlayacaklar. Maaş çeklerini kimin imzaladığını hatırlayacaklar. Ve en önemlisi, kimin kaya gibi sağlam olduğunu hatırlayacaklar."

Kızgın olduklarını biliyordum ama korktuklarını düşünmemiştim.

Ama bu gerçek. Acımasız. Babam için çok korkuyordum, onu kaybedeceğimi bilsem bile. Olanları hiçbir zaman gerçekten kabullenemedim. Hissedarların ve yöneticilerin de böyle bir durumla karşı karşıya olduğu aklıma gelmedi. Babamın ölümlülüğüyle yüzleşmek zorundalar. İnsanın kırılabilirliğinin doğası. Biz ölümsüz değiliz. Sonsuza kadar kırılabiliriz. Ve burada bu kadar parası ve gücü olan bir adam var. O bile kırılabiliriyorsa, kimin ne umudu olabilir ki?

Korku öfkenin bir kısmını açıklıyor ama yüzleşmeyi kolaylaştırmıyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum," diyor, sonra sesi sertleşiyor. "Şimdi git ve onlara cehennemi yaşat."

Hepsinin toplandığını bilerek aşağıya iniyorum.

Alex Wong masanın başında duruyor. Ben içeri girdiğimde sessizleşiyor, bu da muhtemelen sorun çıkardığı anlamına geliyor. Kısa bir bakışmamız oluyor ve sonunda duvarın dibine oturuyor. Küçük de olsa bir galibiyet.

Eva haklıydı.

Bu toplantı özürler ya da ikinci şanslarla ilgili değil.

Liderlikle ilgili.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Hughes Industries tarihinde zor bir dönemden geçiyoruz ve ben sizi dinlemek için buradayım. Size cevap vermek için. Endişelerinizi gidermek için elimden geleni yapacağım."

Bu odadaki her yüzü tanıyorum. İsimlerini, üniversitedeki not ortalamalarını, emeklilik portföylerini biliyorum. Çocuklarıyla top oynadım ve hastalıkları sırasında sessizce nöbet tuttum. Belki bu kısımları hatırlamayacaklar. Ya da belki yeterince önemli olmayacaklar ama benim için önemliler. Bu anıların bir değeri var. Küçük de olsa yardım edebildiğimi bilmek.

"Ama senin kum torban olmayacağım." Bu, insanların bakışlarını değiştirmesine neden olur.

"Onlardan birini istiyorsan, boks ringine git. Babamın hastalığı için senden özür dilemeyeceğim. Hatta bunu bir sır olarak sakladığım için bile. Yaptığımız her şey yasaldı ve daha da önemlisi bana göre doğru olduğuna inanıyorduk. Bu karar yatınızın parasını ödedi," diyorum pazarlama müdürüne. "Ve kızınızın Duke'a gitmesini," diyorum bir diğerine. "Ve oğlunuzun aktif görevden eve döndüğünde bir protez almasını."

Odada bir mırıltı var. Bazıları kabul ediyor, bazıları iyi noktalara değindiğimi söylüyor. Diğerleri ise bunun gerçek sorunlardan uzaklaştırdığını söylüyor.

"Öyleyse sorularınızı sorun," diyorum. "Bana endişelerinizi anlatın. Onlarla birlikte yüzleşelim. Bunun için ve o zor konuşmalar için buradayım. Ne kadar sürerse sürsün buradayım."

Bir tabure var ve kendimi onun üzerine koyuyorum. Ne kadar sürerse sürsün kalmak konusunda ciddiym. Onlardan özür dileyemem ama tüm dikkatimi onlara verebilirim. Odanın arka tarafında bir el havaya kalkıyor. Jordan Beaty. İyi bir adam. Biraz çekingen. Bu da sorunun yumuşak bir soru olacağı anlamına geliyor. "Hughes Industries'in CEO'su olarak kalacak mısınız?"

"Kesinlikle," diyorum. "Sıradaki soru."

Annalise Jacobs milyonlarla ifade edilen kira sözleşmelerinin pazarlığını yapıyor. "Hughes Industries'in CEO'su olarak kalmak istiyor musun?"

Bu beni gülümsetiyor. Sorunların özüne inme konusunda ona güvenin. "Ben bu pozisyon için doğdum. Bunun için eğitildim. Hayatımdaki her şey bu ana yol açtı, peki bu olmasaydı ben kim olurum? Bunu hep merak etmişimdir. Merak etmedim dersem yalan söylemiş olurum."

"Hepimiz bunu merak ediyoruz." Wong'dan bir mırıltı.

Görmezden geliyorum. "Babam bana bir liderin hayatının hizmetten ibaret olduğunu öğretti. Daha fazla paraya ihtiyacım olduğu için üst kattaki ofiste oturmuyorum." Odada birkaç gergin gülüşme oldu, benim bir lider olduğumu kabul ettiler.

dünyanın en zengin adamlarından biri. "Bunu yapıyorum çünkü babam bana Hughes Industries'in değerlerini aşıladı. Sadakat. Sorumluluk."

"Peki ya çalışanlarınıza karşı sorumluluklarınız?"

Wong'a dönüyorum. "Peki ya onlar?"

"Bizi terk ettin."

Biraz abartılı bir hareketle etrafıma bakıyorum. "Ben buradayım, değil mi I?"

Yüz ifadesi kararır. "Bu sadece boş bir jest. Gerçek değil." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "O zaman gerçek olan nedir? Gönderdiğimiz kelimeler

E-posta mı? Sözleşmelere attığımız dijital imzalar? O şeyler bundan daha gerçek değil. Bir odada elli kişi, hepimiz endişeliyiz. Korku kendi başına bir hayat sürer. Onunla savaşılabileceğimizi sanırsınız ama bu havayla savaşmak gibidir. Çünkü bir konuda haklısınız. Sözler önemli değil. Eylemler önemli."

Wong alay ediyor.

Will Leblanc odanın arka tarafında oturuyordu. Eva'nın kayınbiraderi. Yani evlendiğimizde o da aileden biri olacak.

Ayağa kalktı. "Söylediğiniz hiçbir şeye güvenemeyiz." "Saçmalık."

Bu kelime devasa konferans salonunda çınlıyor. Sesi tanıyorum, her ne kadar çıkaramasam da. Babamın burada olduğuna inanamıyorum. Antik altın düğmeli, üç düğmeli takım elbisesi ve püsküllü mokasen ayakkabılarıyla nasıl giyinmiş? Seyrelmiş saçları ve gözlerinin altındaki hafif gölgeler dışında, bu odada en son durduğu zamanki haliyle neredeyse aynı görünüyor.

Gözleri tamamen açık.

Yanıma gelmeden önce bana sadece kısa bir bakış atıyor. "Saçmalık," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Yine de yüksek sesle konuşmasına gerek yok. Herkes onun her kelimesini yakalamak için öne doğru eğiliyor. Bu adamın karizması var. Doğal liderlik. "Ona güvenemiyor musunuz? Yedi yaşındayken bir arkadaşının evinde paha biçilmez bir vazoyu kırdı. Bunu bir sır olarak saklayabilirdi ama odaya sakince geldi, en büyük parçayı yere bıraktı ve vazanın parası ödenene kadar çimlerini keseceğine yemin etti. Bildiğim kadarıyla hala iki haftada bir ot biçme makinesiyle oraya gidiyor. Ming Hanedanlığı dönemi idi."

Birkaç kahkaha var. Komik biri. Nedense babamın bu özelliğini neredeyse unutmuştum. O kadar uzun süre çocuksu bir dublörle yaşadım ki onu normal davranırken görmek garip geldi.

Hemingway onun arkasından geldi.

Başımı eğiyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

Kardeşim omuz silkiyor. "Bu şekilde uyandı. Senin ne yaptığını öğrenince de gelmek için ısrar etti. Belki yardımı olur diye düşündüm."

Yardıma dokunabilir ya da yüzümüze patlayabilir. Her iki durumda da, memnunum. Babamı böyle gördüğüme sevindim, sadece birkaç saat sürse bile. Ya da birkaç dakika.

Dün akşam yemekte babamı görmüş olsam da bu, odadaki diğerleri için olduğu kadar benim için de bir yeniden birleşme. Ya da onun çoğunlukla şu anki halini gördüm.

Babam odadaki herkese dik dik bakıyor. Wong bile sandalyesinde kıpırdanıyor. "Bu şirkete, size hayatımın en güzel yıllarını verdim. Hem de fazlasıyla. Ve size oğlumu, kâr marjımızı gerçekten yükseltmeyi başaran akıllı, yetkin bir lider verdim. Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey, çünkü benim zamanımda da çok kötü değildi. İtiraz ettiğiniz şey bu mu? Haklı bir öfke gösterisiyle ikramiyeleri ve hisse senedi opsiyonlarını geri vermek mi istiyorsunuz?"

Odada sessizlik var. Aşağıdaki trafiğin uğultusunu belli belirsiz de olsa duyabiliyorsunuz. Alt katta sokaklar egzoz havası ve yoğun insanlarla kaynıyor. Burası ise serin ve sessiz.

"Hayır," diyor babam bana bakarak. "Sana Phineas Galileo Hughes'u, Hughes Industries'in gelmiş geçmiş en iyi CEO'sunu verdim. Bu belediye toplantısını düzenlemek istiyor, böylece sanki burada sadakatsizlik yapan kendisiymiş gibi kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Phineas Galileo Hughes. Eva bir keresinde, o sırada akıllı başında olmasa da, ona bir korsan ve bir gökbilimcinin adını verdiğinizi söylemişti. Bu da bence onun maceralar yaşamasını istediğin anlamına geliyor. Ve yıldızlara bakmasını.

Bazı insanlar utanıyor.

Bazıları hala kızgın ama dillerini tutuyorlar.

Babamın sert tavrına tam olarak katılamıyorum. O farklı bir nesilden geliyor. Ama desteğini takdir ediyorum. Ve işe yarıyor gibi görünüyor. Babam dışarı çıktı, Hemingway ve ben de onu takip ettik. İçeride pürüzsüz ve kendinden emin görünüyordu, ama şimdi buradayken alnında ince bir terin patladığını görebiliyorum. "Beni eve götür, Finn," diye mırıldanıyor.

"Onunla ben ilgilenirim," diyor Hemingway çabucak. "Araba aşağıda bekliyor."

Babamın omzuna vuruyorum, boğazım düğümleniyor. Gözlerimin önünde çoktan yitip gidiyor, berraklık anı uçup gidiyor. "Seni görmek güzel, baba. Seni seviyorum."

"Sen de," diyor, gözleri yine buğulanmaya başlamıştı.

Göğsümde yoğun bir duyguyla uzun süre ona bakıyorum. Bugünlerde babamı neredeyse hiç görmüyorum, gerçek babamı. İyi günler gittikçe daha az geliyor. Ve eminim ki onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. Daha önce, otuz yıl önce olduğunu düşündüğü sahte emeklilik partisinde değil. Hayır, Daniel Hughes'un bu versiyonu tam bir liderdi.

Bu onun gerçek emeklilik partisiydi.

Balonlara ve pastaya ihtiyacı yoktu. Emirlerini vermesi gerekiyordu.

Ben de kendiminkini vermeliyim.

Daha sonra babamı o şekilde gördüğümde, halefi olarak benden gururla bahsettiğini duyduğumda hissettiklerimi sıralayabileceğim. Daha sonra bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini bilmenin hem hazzını hem de acısını yaşayabileceğim. Keder.

Şimdilik, toplanan gruba dönüyorum. "Adamı duydunuz. İşe gitme zamanı."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Eva

MORELLI FONU, toplumda risk altındaki gençlere ve okuryazarlığa milyonlarca dolar akıtmıştır. Kadınlar için sağlık hizmetleri. New York eyaletinde bir fark yaratmaya odaklandık, ancak ülkenin her yerindeki çabaları destekliyoruz. Dünyanın her yerinde.

Her biri, zamanında yardım edilemeyen insanların yürek parçalayan hikâyeleriyle birlikte geliyor.

Ve gözlerimi yaşartan ilham verici hayatta kalma hikayeleri.

Her dava önemlidir, ancak hiçbiri bundan daha kişisel olmamıştır.

Konferans odamızda oturuyoruz, ancak normal konferans odalarından farklı olarak bu odada pelüş sandalyeler ve ekranımız olarak işlev gören büyük bir televizyon var. Yumuşak sarı bir aydınlatma ve duvarda çerçevelenmiş Çocuk Hastanesi'ndeki çocuklar tarafından yapılmış bir dizi resim var.

Leo bizim için binayı ilk yaptırdığında, sıradan bir konferans masası ve sandalyeler ile tavandan aşağıya bir vızıltıyla kayan süslü bir ekran tasarladı. Ancak kısa sürede fark ettim ki bazı hayır kurumu yöneticileri, özellikle de küçük olanlar, fonlara en çok ihtiyaç duyanlar, bu odadan korkuyorlardı. Saatine yüzlerce dolar ödenen bir hibe danışmanı tarafından hazırlanmış süper gösterişli bir slayt destesi olmadıkları için resimlerinin ve belgelerinin yeterince iyi olmadığını düşünüyorlardı. Ben de bunu değiştirdim.

İyileşip buradan ayrıldığınızda görmek istediğiniz bir şey çizin.

Bunları yaparken hemşirenin çocuklara söylediği de buydu.

Ağılın etrafında dörtnala koşan bir at.

Bir topun peşinden koşan yavru köpekler.

Piknikte bir aile.

Umarım. Çizdikleri şey buydu. Umudun en masum, en saf hali. Şu anda ihtiyacım olan şey bu. Çaresizce.

Düzeltilmesine en çok ihtiyaç duyduğum soruna bir çözüm bulabileceğimi ummak - Finn Hughes'un uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağını bilmek. Ve çocuğumun da öyle olacağını bilmek.

Leo gerginliğini hissederek, "Bunu çözeceğiz," diye mırıldanıyor.

Bunu her zaman hissedebilir. Bağlayıcı olmayan bir ses çıkarıyorum. Ona karşı rol yapmanın faydası yok. Tabii ki yapacağız. Bundan eminim. Endişelenmiyorum. Bunlar yalan olurdu ve o bunu bilirdi.

"Tüm hayatın boyunca bunun için çalıştın," diyor ve ben gülüyorum. Bu yeterince doğru.

İnsanları kurtarmak. Onları kurtarmak. İster Morelli Fonu aracılığıyla sokaklarda yaşayan bir genç olsun, ister Caroline'ı gördükten sonra alem yapan babam olsun, hayatım boyunca bir şeyleri çözmeye yardımcı oldum. Ama şimdi başarısız olmak için en kötü zaman ve bu nefesimi kesiyor.

Kapı çalınıyor ve müdür yardımcım Stella içeri giriyor, kır saçlı yaşlı bir adamla doktor edasına sahip genç bir kadını içeri alırken gülümsüyor. Bir doktorun duruşunun tam olarak ne olduğundan emin değilim, abartılı görünmeyen bir tür tanrısal güven. Bu kişi her gün ölüm kalım meseleleriyle uğraşan ve bunu yapan biri.

Adam tesislerinin yöneticisi, doktor ise ekibin baş araştırmacısı olarak ortaya çıkıyor. Cornell ile ortaklıkları var ama birden fazla kaynaktan finanse ediliyorlar.

Bu toplantı iyi geçerse Morelli Fonu da dahil.

Demansla ilgili başka araştırma kuruluşları da var. Daha büyükleri. Daha donanımlı laboratuvarları ve bilim adamlarına atfedilen daha fazla araştırma makalesi olanlar. Onlarla da görüşeceğim ama bu konuda içimde bir his var.

Onlarla el sıkışıyorum. Leo da öyle.

Genelde toplantılarıma katılmaz. Moral desteği için burada.

Stella toplantıyı açarken Morelli Fonu'na yumuşak bir giriş yaparak kendini kutladı. "Morelli ailesi burada, şehirde ve ötesinde binlerce insana yardım etmekten sorumludur. Onlar toplum için gerçek bir hazinedir."

Leo bana alaycı bir bakış attı, ben de görmezden geldim.

"Ancak," diyor, "onların kaynaklarına sahip olsak bile, zor kararlar almak zorundayız. Bu toplantıdan ne çıkarsa çıksın, sizi destekleyelim ya da desteklemeyelim, başarılı olmanızı istiyoruz. Kararımız sadece davanızın haklılığına ya da hatta yeteneklerinize değil, aynı zamanda en fazla değeri nerede sağlayabileceğimize de dayanıyor."

Bu, onları daha iyi hissettirmek için tasarlanmış bir hayal kırıklığı konuşmasıdır, çünkü her amaca bağış yapamayız. Ve vermeyeceğiz de. Her bir bunama kuruluşuna biraz para yatırarak riskten korunmayacağım. Bu daha güvenli hissettirirdi ama daha kötü olurdu.

Hayır, Morelli Fonu'nun tüm gücü ve servetiyle en çok umut vaat eden kuruluşu destekleyeceğim. Gerekirse kendi paramı da koyarım. Ve Hughes, en büyük savunuculuk grubuna zaten önemli miktarda bağış yapıyor.

Basmakalıp laflar istemiyorum.

Vaat bile istemiyorum.

Sonuç istiyorum.

Bu tür şeyler için nispeten standart bir ücretle açılıyorlar. Tahminen altı milyon Amerikalı şu anda demans hastalığıyla yaşıyor ve birçoğunun bundan haberi yok. Belirtiler ve kişinin etkilerini paylaşma konusundaki doğal isteksizliği teşhis edilmesini zorlaştırıyor. Tedavisi ise daha da zor. Doktorun açık sözlü ve zeki olması hoşuma gidiyor ama beni asıl şaşırtan araştırma tesisinin Operasyon Müdürü olan adam.

"Alzheimer bozuk bir plaktır," diyor, "aynı şarkıyı tekrar tekrar çalar. O kadar gürültülü ve sarsıcı bir kakofoni ki, deliriyormuşsunuz gibi hissetmenize neden oluyor. Tıkırdayan bir saat, aralıksız çalan bir zil. Sonsuz sayıda ses, hepsi de yalnız."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz," diyorum.

Sanki çenesini kapalı tutmaya çalışıyormuş gibi doktora bakıyor.

Ben bunu istemiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Adı Alistair. "Babam bu hastalıktan muzdaripti ve her türlü tedaviyi denedik. Doktor doktor dolaştık, tüm ülkeyi, tüm dünyayı dolaştık. Normal tıbbi ve bütünsel tedavileri denedik. Akupunktur. Aklınıza ne gelirse."

Leo öne doğru oturur ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyar. "Ve?"

"Bazıları işe yaradı. Bazıları işe yaramadı." Duraklıyor. "Bazıları durumu daha da kötüleştirdi."

Doktor sanki uyarıyormuş gibi ona sert bir bakış atıyor. "Çalışmalar için katı bir rejimimiz var, doğal olarak," diyor bana dönerek. "Babasına yaptığı şey bunun bir parçası değildi. Size test ettiğimiz yeni bir tedaviden bahsedeyim."

"Enjekte edilebilir çözünebilir amiloid beta proteinleri üzerine olan mı? Onu yayınlandığı araştırma dergisinde okudum. Sizi de böyle buldum. Onun deneyimlerini duymak istiyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra doktor isteksizce başını sallar. "Bilimsel olarak doğrulanmış değil."

Leo orada sessizce, neredeyse sakın bir şekilde oturan yaşlı adamı işaret ediyor. "Bu adamın babası yaşayan bir kanıt gibi görünüyor. Bu bilimsel değil mi?"

"Bilim sadece sonuçlardan ibaret değildir," diyor doktor. "Milyonlarca anomali ve aykırı değer vardır. Biz tekrarlanabilirlik arıyoruz. Ve yüksek bir başarı oranı."

"Tek bir adam sayılmaz," diyorum usulca, "o adam hariç. Ve onun ailesi."

Adam bana hafifçe gülümsüyor. "Kesinlikle."

"Ne buldun?" Leo merakla soruyor.

"İsveç'teki bir doktorun umut vaat eden yeni bir tedavisi var, ancak sadece finansmanı değil, fonu da yok. Bu büyüklükteki çalışmaları yönetecek sertifikası ve hatta yeteneği bile yok. Ancak beyin iltihabına yönelik yaklaşımıyla tedavi ettiği insanlar inanılmaz sonuçlar alıyor. Babam daha berrak günler geçirmeye başladı."

"Neden herkes bundan bahsetmiyor?"

"Bazen yan etkiler hastalıktan daha kötü olabiliyordu. Kusma. Migren o kadar şiddetliydi ki ayağa kalkamıyordu. Vertigo. Dışkıda kan. Bayılma."

"Kahretsin." Bu Leo'dan.

Doktor başını sallar. "Test söz konusu olduğunda bu büyük bir sorun."

"Tedaviyi tolere etmek," diyorum, bunu daha önce de duymuştum.

akupunktur ve şifalı bitkiler söz konusu olduğunda. Bu, bu yan etkilerden haberim bile olmadan önceydi.

"Kolay değil," diye itiraf ediyor Alistair. "Aslında cehennem kadar zor."

Doktor devam ediyor. "Bu tedavilerden bazıları hayatınızı ele geçiriyor. Bu da çoğu insan için kabul edilmesi zor bir durum. Ve bunun da ötesinde, biz

İşe yaradığını kanıtlamak için bile yeterli çalışma yok. İnsanları denemeye ikna etmek bile zor."

Öne doğru eğildim. "Bu çalışmaların gerçekleşmesi için ne gerekiyor?"

"Bir dizi engel var. Operasyonel olanlar. Lojistik olanlar.

Bilimsel olanlar. İhtiyacımız olan sadece finansman değil."

"Dinle," diyorum, "bilimi severim. Açıkçası ona inanıyorum. Bu yüzden buradayım, seninle konuşuyorum. Ama aynı zamanda mucizelere de inanıyorum. Ve beklenmedik yerlerden gelen sihre. Zor olduğu için belki de en önemli ipucuna sırtımızı dönmeyeceğiz."

Kadın başını sallıyor. "Laboratuvarda araştırma yapıyoruz. Birkaç test vakamız var ama bu tür testler söz konusu olduğunda karşılaştığımız başka bir sorun var. Zaman."

Zaman.

Elimizde olmayan tek şey bu.

Bebeğim bundan faydalanabilir ama Finn? Tanrım, o kadar genç ve erkeksi ki onun sakat olduğunu hayal etmek zor. Dolabın içine doğru nasıl yürüdüğünü düşünüyorum, o kadar emin ve o kadar yanlıştı ki. Rastgele bir hata mıydı? İnsanlar bunu her zaman yapar. Yoksa felaketin habercisi mi? Bunu bilmenin beklemekten başka yolu yok. Kum saatinin dibine daha fazla kum tanesinin düşmesini izlemekten başka bilmenin yolu yok. Zamanımız tükeniyor.

Elimi karnıma koyuyorum, sadece hafif bir şişlik var. Bu bebek babasını tanımalı, boş bir beden olarak değil.

Finn olarak, sevdiğim adam.

Alistair geniş bir jest yapar. "İyileşmek için her şeyi yapacağını söylemek kolay, ama bunun sonuçlarının babamın vücudunu mahvettiğini gördüm. Zihninin açık olduğu günlerde bile, bazıları kısa, bazıları uzun süreli yan etkilerle mücadele etti. Gerçek şu ki, çalışmalar için insan bulmak bile zor olabiliyor, çünkü bazı insanlar tedavi olmak istemiyor."

"Bunu anlıyorum ve yargılamıyorum. İnsanlar kendi hayatları için uygun olanı yapmalıdır." Finanse ettiğimiz projelerden biri, kemoterapi görmek istemeyen ancak aileleri tarafından reddedilenler için bir bakımevi. Kemoterapi çok acımasız ve kanserin evresine bağlı olarak başarı oranı bile yüksek değil. Bazen hastanın tedavi tercihi bu olsa bile aileler için vazgeçmek daha zor oluyor. Bu ironi benim de dikkatimden kaçmıyor. "Ama mutlaka bazı insanlar bu tedaviyi istiyordur. Demans hastalığına yakalanmamak için bunu seçenler de var."

Doktor tereddüt eder. "Gerçek şu ki, bunun yeterli olacağını sanmıyorum. Açık olmak gerekirse, yardımcı olacağını düşünüyorum. Aslında bu kadarı çoktan kanıtlandı. Ama sadece ilerlemeyi yavaşlatır."

Bir tedavi daha iyi olurdu ama gerekli değil.

Hatta daha fazla zaman... bu yeterli olacaktır.

"Kulağa kesinlikle delice geliyor ama bu kötü bir şey değil. Akli başında yöntemler pek işe yaramıyor. Teklifte bunu mu önerdiniz?"

Doktor Alistair'e anlamlı anlamlı bakar. Odadaki enerjinin yükseldiğini hissedebiliyorlar. "Hayır," der dikkatle. "Daha küçük bir çalışma istedik, daha yönetilebilir ve başarı olasılığı daha yüksek bir şey. Rehmannia kökünün damıtılmasını içeriyor. Enflamasyonun azalması ile demans şiddeti arasındaki ilişkiyi doğrulamak istiyoruz."

Bu önemli ama Finn için bir fark yaratmak için çok küçük. Bu bir sıçrama tahtası ve onun tüm yola ihtiyacı var.

"Bahsettiği şeyi test etmek için," diyor Alistair, "aşamalı olarak test etmemiz gerekecek. Güvenli olduğunu kanıtlamak için FDA'nın yanı sıra buradaki doktorlarla da çalışmamız gerekecek."

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkmak için körlemesine dönüyorum. Pencerenin önünde durup New York'un manzarasını seyrediyorum. Finn dışarıda, öfkeli hissedarlarla yüzleşiyor. Ben bu savaşla mücadele edebileyim diye o savaşıyor.

Leo pencerede bana katılıyor. "Bu büyük bir his."

"Çok büyük bir his ama bilemiyorum. Önerdikleri çalışmaların kapsamı..."

"Bunu finanse edebiliriz."

"Yeterince yakın olmayabilir," diye fısıldıyorum.

Elimi tuttu ve sıktı. "Bunu da atlatacağız, kardeşim benim. Bunu başaracaksın. Sana inancım var. Bazen diğer her şeye, hatta Tanrı'ya olan inancım bile sarsıldı ama sana olan inancımı hiç kaybetmedim. Beni bir kez kurtardın. Şimdi de onu kurtaracaksın."

Belki de Finn'in hastalığını kabullenmeliyim. Belki de veda etmeliyim. Bir parçası benden bunu istiyor ama yapamam. Ve belki de bu bir seçim bile değildir.

Alışkanlık ve korkuyla hareket ediyorum. Ve sevgiyle.

Herkes gibi.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Finn

Tonozlu giriş holü, çatlak altın ve mat siyahtan yapılmış kürelerle süslenmiştir. Bunlar Waldorf Astoria balo salonunu oluşturan beyaz mermerle şaşırtıcı bir kontrast oluşturuyor. Binlerce prizmadan oluşan bir avize ortasından sarkıyor ve odanın her tarafına binlerce ışık noktası yansıtıyor.

Kadınların elbiselerinin renkli kumaşları, yukarıdaki avizenin parıldayan ışığını yansıtıyor. Erkeklerin takım elbiseleri net ve özel dikilmiş, kravatları eşlerinin keskin göz kalemleriyle uyumlu. Balo salonu pahalı kıyafetler giymiş binlerce insanla dolu ama hiçbiri kolumdaki kadının eline su dökemez.

Eva inanılmaz biçimli bacaklarını gösteren bir flapper elbise giyiyor. Bana sarılmalarını istiyorum ama tüm bu insanların önünde halktan biri gibi davranmak zorundayım. Bize bakıyorlar, özellikle de tüm basın. Bu yüzden onu karanlık bir köşeye çekip ellerimi dökümlü kumaşın üzerine koyamıyorum. İpek ya da şifon gibi görünüyor, kıvrımlarını vurgulayan boncuk işlemeleri var. Bu öyle bir elbise ki, içindeyken, onu iterken, üzerinde çalışırken, sikim sıcacık amının içindeyken ışığı yansıtın diye üzerinde bırakmak istiyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldanıyor, narin elmacık kemikleri kızarıyor.

"O zaman bu kadar seksi görünmeyi bırak."

Hâlâ girişte duruyoruz, bu yüzden elimi kalçasından aşağı kaydırıp kıcını okşamama izin veriyorum. Bu kadının pes etmeyen bir vücudu var. Onu insan içine çıkarmak cehennem gibi, özellikle de erkekler ona bakarken. Benimkini. İstiyorum ki

gözlerini kaçırmaları için onlara hırlamak, ki bu... garip. Eğlenceli. Tamamen nahoş değil. Daha önce hiç kıskançlık hissetmemiştim.

Kendimi mağara adamı gibi hissediyorum, ki smokin ve yüz bin dolarlık saat taktığım için bu ironik bir durum.

Eva bana doğru eğiliyor, göğüsleri koluma değecek kadar sıcak. "Uslu dur," diye fısıldıyor kulağıma. Sesi hoş bir mırıltıya benziyor ve aletimi okşuyormuş gibi hissediyorum. "Bana böyle bakmaya devam edersen meme uçlarım sertleşecek ve herkes bu elbisenin kumaşının arkasını görecek. Sütyen giymiyorum."

İnliyorum. "Bana işkence
ediyorsun." Yumuşakça
gülüyor.

"Uslu duracağım," diyorum sesim sertleşerek, "ama sadece bu gece seni onurlandırdığım için."

"Morelli Fonu'nu onurlandırıyor."

"Morelli Fonu sizsiniz."

Başını sallayarak övgüleri geçiriyor. Morelliler olumlu basının çoğunu fondan alıyor. Hayırsever aile. Cömert aile. Eğer o olmasaydı, fon var olmazdı bile. Ve kesinlikle bu kadar çok şey vermez ve bu kadar etkili olmazdı. Onun başardıklarıyla gurur duyuyorum. Başarmaya devam ettiği şeylerle.

"O olmasaydı gelmezdim bile," diyorum. "Hepsi kafamın karışmasını ve havuz olduğunu düşünerek şampanya fiskiyesine atlamamı bekliyor."

"Muhtemelen ferahlatıcı olurdu," diyor Eva, şaka yapmaya çalışarak.

Ama parlak koyu gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Uzun, koyu kirpiklerle saçaklanmışlar. Koyu renkli irisler renk değiştiriyor gibi, bazen koyu bir çikolata. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, gizemli bir gece yarısı. Rengi ne olursa olsun, her zaman beni içine çekiyormuş gibi hissettiriyor. Sanki sıcak, zevk dolu bir denizde boğuluyormuşum gibi.

Şampanya fiskiyesine çıplak dalacağımdan pek endişelenmiyor ama dolaba girdiğim sabahı hatırlıyor. Bir bunama belirtisi miydi? Yoksa sadece bitkin ve stresli bir adam mıydı? Bunu bilmenin bir yolu yok elbette.

Ve sonuçta bunun bir önemi yok.

Her şey olacağına varır. Bunu erken öğrendim.

Kalabalığın içinde ilerliyoruz, doğru anlarda gülümsüyor, doğru zamanlarda gülüyoruz. Bir kalabalığı nasıl idare edeceğimi biliyorum ve bu kalabalık da idare edilmeye hazır. Hepsi de artık meşhur olmuş Finn Hughes'u bir an olsun görmek istiyor ve bunu arkadaşlarına ya da hızlı arama listelerindeki gazetecilere iletmek istiyorlar. Alaycı olmak kolay olurdu ama Eva aklımı başımda tutuyor. Sığ ve açgözlü bir hırs denizinde otantik bir şefkatin parlak ışığı o.

Etkinliğin yüzeysel nedenine rağmen bu odada açlık var. Hayırseverlik. Bağış. Yine de açgözlülüğün, odada dolaşan para miktarının kokusunu alabiliyorum. Ağır bir parfüm kokusu, neredeyse hastalıklı bir tatlılıkta. Ve tanıdık.

Bu kokunun içinde büyüdüm.

Bir miktar parfüm, bir miktar tıraş losyonu, bir miktar alkol.

Şarap kadehlerinin kristale çarparak çıkardığı çınlama, sohbetin uğultusunu bastırıyor.

Patrik Bryant ve eşi Sarah da dahil olmak üzere tüm Morelliler toplantıya katılıyor. İlki bana karanlık bir bakış attı. Her erkek gibi o da kızı için düşündüklerimin iğrenç olduğunu biliyor. Ve onun için daha iyisini istiyor. Bu konuda hemfikiriz ama ondan vazgeçersem ne olayım.

"İyi akşamlar," diyor elini uzatarak.

Tokalaşıyoruz.

Eva'nın annesinin onunla ünlüler hakkında konuştuğunu duyuyorum.

Yukarı.

"Efendim," diyorum, sesim bir insan denizinde bile mahrem kalabilecek kadar alçak.

Haberin duyulmasından bu yana onunla ilk kez konuşuyorum. "Sanırım bana söyleyecek sözlerin vardır."

Bryant bana kısık gözlerle bakıyor. "Kelimelerden daha fazlasına sahibim. Yumruklar."

"Her ne kadar yumruk atma vaktinin geldiğini düşünsem de, birkaç nedenden ötürü, Eva'nın hayatını mahvetmemek için akşam bitene kadar beklemeni rica ediyorum." Ve eğer bir daha kızına yumruk atarsa, bunun yaptığı son şey olduğundan emin olacağım. Bir Noel partisinde onları yakaladığım zamanı hala hatırlıyorum, adamın eli kızın bileğine sıkıca sarılmıştı. Kırmızı bir iz bırakmıştı.

Ona şöyle bir bakar. "Zaten çok fazla şeyle uğraşmak zorunda kaldı."

Köşedeki yaylı çalgılar dörtlüsü yavaş, uyku bir şarkı çalıyor. "Ne olursa olsun, onu seviyorum. Ve bunu onun için kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sen yapar mıydın?"

"Evet."

Bana acımasız bir bakış attı. "İnsanlar aşk için her şeyi yapabileceklerini söylüyorlar ama masraflar artmaya başlayınca çekip gidiyorlar. Yürümedi diyorlar. Birbirimizden uzaklaştık. Bugünlerde insanlar böyle söylüyor. Gerçek aşkı, kalıcı aşkı bilmiyorlar."

Bu adamın, öfkesiyle ünlü ve duygusal olan her şeyi küçümseyen bu adamın gerçek aşktan bahsettiğini duymak garip. Özellikle de evliliğinin aileleri tarafından ayarlanmış bir sosyete evliliği olduğu bilindiği için. Sonunda aşık oldular mı? Mesafeli görünüyorlar.

Belki de başka birinden bahsediyordur.

Bryant Morelli ve onun şifreli yorumları hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Zalim bir babaydı, bazen küfürbaz, bazen zalim, her zaman manipülatif. Ama Eva onu seviyor. Çocuğumun büyükbabası olacak. Bu kadar şiddetten sonra barış olabilir mi? Kızı için duyduğu endişe gerçek mi? Eğer öyleyse, bunu ona ve kızıma borçluyum.

"Pek çok kusurum var," diyorum kelimelerimi özenle seçerek. "Kimsenin başına gelmesini istemem ama güçlü yanlarımdan biri verdiğim sözleri tutmamdır. Ne olursa olsun."

Homurdanıyor.

"Ve eğer bunun kanıtını istiyorsanız, tüm bu skandal işe yarayacak. Babam bu sözü benden ben beş yaşındayken aldı, ben daha anlamadan. Büyüdüğümde, yedi yaşındayken, on yaşındayken. On altı yaşına geldiğimde sözümü geri almam için ona yalvardım ama o reddetti. Bir erkek verdiği sözü tutar, dedi. Ben de aynı fikirdeyim."

"Sen bir erkek değildin," diyor. "Sen bir çocuktun."

"Hughes'ken yeterince yakın. Hızlı büyüyüyoruz."

"Çünkü fazla zamanın yok," diyor kaba bir anlayışla başını sallayarak. Bakışlarında hiç sempati yok, ki bunu takdir ediyorum. İkimiz de acınacak adamlar değiliz.

"Eva ve ben evlendiğimizde, bu sözü aynı ciddiyetle tutacağım. Benim için asla başka bir kadın olmayacak. Ve başka hiçbir erkeğin ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Sonsuzluk, sonsuzluk demektir."

Bir an sessiz kaldı, samimiyetimi anladı. Sonra homurdandı. "Hughes'lar her zaman bir avuç hercai menekşeydi."

Bu beni güldürüyor, çünkü Bryant Morelli'nin alışık olduğum tarafı bu. Saygısız. Soğuk. Ama bir an için daha derin bir bakış gördüm.

kendini saklıyor. Eva'yı kaçırmadan önce Sarah Morelli'ye onu gülümseten ve kızartan çirkin yorumlar ve flörtler yapıyorum.

Oda konuşmalarla, kokteyller eşliğinde anlaşımlar yapan ve şarap kadehlerini tokuşturan güçlü oyuncuların sessiz uğultusuyla canlı. Durup kız kardeşi Sophia ile konuşuyoruz ve erkek kardeşi Lucian'a el sallıyoruz. Diğer kardeşleri de burada ama onları görmüyoruz.

Şehirdeki en güçlü ve etkili insanlardan bazılarıyla el sıkışıyoruz. Ve dünyanın. Çoğu beni zaten tanıyor. Onlar da Eva'yı tanıyor.

Çalışmalarını övüyorlar, bu da onu daha ağırbaşlı yapıyor. Davaları hakkında konuşuyor, en eli sıkı milyarderleri bile yeni bir hastane kanadını ya da gençlik merkezini finanse etmeye söz verene kadar ustalıkla övüyor ve cezbediyor.

Saatler geçiyor ve keşke gidebilsem diyorum.

Hava sohbet sesleriyle dolup taşıyor. Ayaklarım alttaki pelüş halıya batıyor. Sırtımdan aşağı ter damlaları dökülüyor. İnsanların gözlerini üzerimde hissediyorum, neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum...

Finn Hughes da babası gibi aklını mı kaybediyor?

Aile bir hastalıktan daha fazlasını mı saklıyor?

Ekonomiyi ayakta tutmak için onlara güvenebilir miyiz?

Cam bir kubbenin yüksek tonozunun altında saat geç olana kadar kaynaşıyoruz.

Etrafımızda insanlar beyaz taş ve mozaiklerden oluşan bir gezinti yolunda vals yapıyor.

Beyaz önlüklü garsonlar, uzun masalarda oturup yemek yiyen insanlara şarap getiriyor. O çatlak altın kürelerden burada daha çok var. Karanlık ışıktaki parlıyorlar, sanki parlak ve kararsız kayan bir yıldızın altında gibi.

Gözlükleri bir santim kalınlığında köşeleri olan bir kadın Eva, kocasının adını büyük bir şeye koymak için kullanmak istediği birkaç milyon dolardan bahsediyor. Herkesin nesiller boyunca söylemek zorunda kalacağı bir şey.

Bu insanlar ölümsüzlüğü arıyorlar.

Ve onları suçlayamam. Azıcık şansım olsaydı ben de onlardan biri olurum.

Elimde olsa Eva ile bir ömür geçirirdim.

Yürümediğini söylüyorlar. Birbirimizden uzaklaştık.

Bu hastalığın arka planında tek bir ışık noktası var ve o da zamanın değerini biliyor olmam. Bir ayın. Bir gün. Eva'ya bakabildiğim, ona tensel bilgiyle dolu bir gülümseme verebildiğim, yaşlı kadınla konuşurken telaşlanmasını izleyebildiğim tek bir saniye. Bu saniye mi? Binlerce boş ömürden daha değerli.

Eva'nın dikkati hâlâ dağınıkken, bir tanıdığım beni daha önce tanışmadığım biriyle tanıştırdı. Bir doktor. Aslında bir beyin cerrahı. Dr. Jenika Faulk. İyi birine benziyor, yanında da yaşlı bir beyefendi var. Benimle konuşmaya başladılar, ikisi de heyecanlı görünüyordu, Morelli Fonu aracılığıyla finanse edildikleri bir proje hakkında. Onlara cesaret verici bir gülümseme veriyorum ve detayları bilmesem de birkaç kibar soru soruyorum.

Dr. Faulk, "İstemeye cesaret edebildiğimizden çok daha fazlasıydı," diyor. "Eva her zaman cömerttir," diyorum.

"Cömertlikten daha fazlası olduğunu söyleyebilirim." Bunu söyleyen yaşlı beyefendinin adı A ile başlayan bir şey. Aiden? Asher? Birkaç dakika önce tanıştırıldığımızda bana söylemişti ama şimdi tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Erken bunama yüzünden mi unutuyorum? Yoksa birkaç yüz kişiyle yeni tanıştığım için mi?

Aklımın çoğu Eva'yı soymaya çalışıyor. Elbiseyi üzerinde tutmayı düşünmüştüm ama şimdi daha iyi olacağını düşünüyorum. Onun çıplak olmasını ve sadece altın boncuklu yüksek topuklu ayakkabılarını giymesini istiyorum, kırmızı tabanlı olanları. Dört ayak üzerinde, yüzü bana dönük, o güzel kıvrımlı poposu havada olsun istiyorum.

"Bu durumda, umarım söylememde sakınca yoktur, bu kişisel bir mesele."

Gözlerimi adama dikiyorum. "Alistair," diyorum birden, isim aklıma gelince. "Doğru," diyor güler yüzlü bir ifadeyle. "Bahse girerim çok fazla insanlar var. Ben Tuffin Enstitüsü'nden Alistair Thomas."

Kafamın arkasında bir şüphe oluşuyor. "Tuffin Enstitüsü." Bu konuda bir şeyler duymuştum. Nereden? Ne için? "Beyin hastalıklarını incelemek için değil mi?"

"Demansa odaklanıyoruz. Ve bu çalışma bir kez başladığında, oyunu değiştirecek."

"Anlıyorum."

Adam bana bir mahkûm gibi bakıyor, sanki ne hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi. Ama nasıl yapabilir ki? Kadın bana sanki ben

petri kabında bir örnek.

Siktir, siktir, siktir.

"İzninizle..." Ayrılırken kelimelerimin yarım kalmasına izin verdim.

Körü körüne Eva'nın elini tutuyorum ve onu zaten zamanının çoğunu tekeline almış olan kadından uzaklaştırıyorum. Galadan ayrılmak istiyordum ama merdivenlere yönelmedim. Onun yerine arka tarafa yöneldim. Sessiz bir yer. Karanlık bir oda. Beni kişisel kayıp davası haline getiren kadınla aramda özel bir an.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Eva

Beni mutfağa götürüyor. Misafirlerin buraya girmesi yasak ama kimse bizi durdurmuyor. Finn Hughes'u kimse durduramaz. Onu tanımasalar bile, duruşundan anlıyorlar. Her odaya ait olduğunu bilen bir adam gibi yürüyor.

Otelin ön cephesi ışıltı ışıltı ve muhteşem.

Arka taraf hareketlilikle dolup taşıyor. Beton duvarlarda sıra sıra gümüş aletler duruyor. Elim onunkinde, karton mobilyalar ve onları süsleyen renkli, ucuz biblolarla dolu bir dizi ofisin yanından geçerek ilerlemeye devam ediyor. Sonra tekrar otelin ön tarafındayız, ama diğer tarafta, şu anda kullanılmayan balo salonlarının yakınında. Sessiz bir yer. Karanlık. Oda muhtemelen otuz bin metre kare. Düğün resepsiyonları ve toplantılar için bir yer. Ve şu anda, bizim için bir yer.

Yüzü bana dönük, ifadesi asık. "Bana Dr. Faulk'tan ne zaman bahsedecektin?"

"Onunla tanıştın mı?"

"Tuffin Beyin Sağlığı Enstitüsü'nden Dr. Faulk."

Tam olarak kızgın görünmüyor.

O da memnun görünmüyor.

Ki bu bir sürpriz değil. Gerçek şu ki, ona söylemeyi planlamıyordum, çünkü kamu yararı için sır saklayan tek kişi o değil. "Birçok hayır kurumuna para veriyoruz. Ayrıntılı bir liste istediğinizi bilmiyordum."

Bana alaycı bir bakış attı. "Ve bu rastgele bir bağış mıydı?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Hiçbir şey rastgele değildi."

Arkasını dönüp boş beton duvara bakıyor. "Kahretsin, Eva."

"Karıştığımı düşündüğün için kızgınsın."

"Hayır." Yüzünü bana dönüyor, ifadesi şiddetle kabarıyor. "Endişeliyim çünkü yanlış umutlar besliyorsun ve işe yaramadığında daha da büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Gözlerim yaşıyor. "Umut neden sahte olmak zorunda?"

"Çünkü biz de bu yoldan geçtik. Tuffin Enstitüsü birkaç yıl önce hibelerimizin alıcısıydı. Onlar daha... eksantrik araştırma tesislerinden biri."

Çenemi kaldırıyorum. "Bence güvenilirler."

"Seni tedavi etmekle ilgili bir şeyler söylediler mi?"

"Hayır. Onlar... canlandırıcı bir şekilde dürüsttüler. Söyledikleri bazı şeyler canımı yaksa bile. Umut verici yeni bir tedavi olduğunu ama ciddi yan etkileri olduğunu söylediler. Çalışmanın bir kısmı bu etkilerin ne kadar yaygın olduğunu ve yönetilip yönetilemeyeceğini anlamak olacak."

"Bunamanın tedavisi yok, Eva." "Peki ya yavaşlatmak?"

Alçak bir hırıltı. "Laneti kabul etmezsen her şey daha da zorlaşacak." "Ve bence kabul edersen daha da zorlaşacak."

Elini uzatıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. İri yarı, güçlü bir adam ve hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. Geçmişim bana ne olacağını söylüyor, içgüdülerim mantığımla kontrol edemediğim devreye giriyor. Sanki bana vuracakmış gibi irkiliyorum. Donup kalıyor, eli yanağıma dokunacağı yerde havada duruyor. Şaşkınlık ifadesi yerini öfkeye bırakıyor.

"Onu dövmeliydim," diye homurdanıyor, babamdan bahsederken.

Kavgacı ve öfkeli bir adam olan Bryant Morelli'nin zaman zaman çocuklarına vurduğu açık bir sır. Bu konuda daha iyi oldu. Çoğunlukla Leo karşılık verecek kadar büyüdüğü ve hepimizi koruduğu için. Ayrıca yaşlandıkça biraz daha sakinleşti ama bu geçmişi silmiyor. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"İronik bir şekilde, sanırım sana iyi davranacağıma dair güvence istedi."

Sıcaklık kafa karışıklığıyla savaşıyor. "O karmaşık bir adam."

Başını sallıyor, eli gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Erkekler basittir. Hepimiz için. Bizi neyin harekete geçirdiğini bildiğin sürece." "Sizi ne harekete geçiriyor?"

Fısıldıyorum.

"Sen." Bir adım daha yaklaşıyor, beni sıkıştırırken, istersem ondan kaçabileceğimi göstermeye dikkat ediyor. Bu adam buyurgan ve inatçı ama asla şiddet yanlısı değil.

Bana asla elini kaldırmazdı. Ya da çocuğumuza.

Bunu, güneşin yarın doğacağını bildiğim kadar iyi biliyorum.

Ve yine de... bunamayla birlikte, saldırganlaşabilir. Babasının daha önce yaptığı gibi şiddete başvurabilir ve saldırganlaşabilir. Bu bana Jekyll ve Hyde'in hikayesini hatırlatıyor. Belki de her insanın iki yönü vardır, biri beklenmedik bir şekilde ortaya çıkana kadar gizlidir.

"Ben," diyorum ona bakarak.

Gölgelerin içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. "Seni gerekenden fazla incitmek istemiyorum."

Bu ifade doğrulukla yankılanıyor. Ve ironik, çünkü beni kesinlikle incitecek. Belki de her koca incinir. Bir hayatı sonuna kadar acı çekmeden yaşamamanın bir yolu yoktur. Kayıp. Keder.

Veda etmek asla kolay olmayacaktır, hele ki işin içinde aşk varsa. "Terminal Projesi'ni duydun mu?" diye sordum.

Bir duraklama. Başını sallıyor.

"Burası, ailelerin bir kanser hastasının kemoterapi ve tüm korkunç yan etkileri yaşamama tercihini kabul etmediği yer. Onlara zamanlarının geri kalanını geçirebilecekleri huzurlu bir alan sağlıyor."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü burada yaptığım şeyin ne kadar ironik olduğunu biliyorum. Bu projeyi destekliyorum. En azından Morelli Fonu destekliyor. Onların misyonuna inanıyorum ama burada farklı bir şey var."

"Hangisi ne?"

"Hastalığınızı kabul etmeniz tek nedeni başka bir alternatif olmadığına inanmanızdır. Kemoterapi ve hospis arasında seçim yapmıyorsunuz. Ellerinizi havaya kaldırıyorsunuz."

"Tedavi nerede, Eva? Öyle bir şey yok. Birkaç yıl öncesine kadar bunamanın beyindeki plaktan kaynaklandığından çok emindiler. Bütün paramızı o plağı araştırmak için harcadık, çünkü doktorlar o kadar emindi ki."

Maalesef bunu okudum. Doğru olması dışında biraz komplo teorisi gibi geliyor. Ve trajik. Biraz sır saklama ve çokça çaresizlik, tıp camiasının kelimenin tam anlamıyla onlarca yıl boyunca bu araştırma hattını takip etmesine yol açtı. Ancak yakın zamanda plak hastası olan bazı kişilerde bunama olmadığı ortaya çıktı. Aralarında bir ilişki yok. Şimdi bunun bir protein olduğunu düşünüyorlar ama Finn tamamen yanlış değil. Bu hala bir tahmin. Kanıtlanmamış bir teori, işte bu yüzden yeni stratejiler geliştiren insanları desteklememiz gerekiyor.

"Dr. Faulk'un yanındaki adam, Alistair. Demans hastası olduğunu söylediler mi? Henüz erken aşamalarda idi ama belirgin belirtiler gösteriyordu. Şimdi aradan on yıl geçti ve çoğu gün bunama testini geçebiliyor."

"Şans eseri. Ya da bir yalan." Mizahsız bir gülümseme. "İnsanlar bazen yalan söyler."

Beni ve bu bebeği zarafetle kabul etti, ama sadece kaderine boyun eğdiği için. Biz onun darülaceze versiyonu gibiyiz. Kendini kaybetmeden önce dinleneceği yer biziz.

Başka seçeneği olduğunu düşünmüyor.

Ona bir tane vermeye kararlıyım. "Dinle, ailenin dünyaca ünlü bir doktorla çalıştığını biliyorum... ama sadece bir tane, değil mi? Ülkedeki her demans uzmanının kapısını çalamazdın, çünkü bu büyük sırrı riske atardı."

"Tedaviye yönelik araştırmalara büyük miktarlarda bağışta bulunuyoruz."

"Bu, kişiselleştirilmiş bir tedavi planı istemekle aynı şey değil." Başını sallıyor. "Bunun bir faydası olmayacak."

"Bunun ne önemi var?" Ben soruyorum. "Yanılıyorsam ne olmuş? Araştırmaya para akıtırsam ve sonuç çıkmazsa ne olacak? Yeterince paramız var."

Sert bir ses. "Bunun senin için sorun olmadığını söyleyeceksin ama aslında değilsin. Farklı olmasını hayal edeceksin. Hayal edeceksin, ısrar edeceksin ve sonunda bunun olmayacağını anladığında bana kızacaksın."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacağım."

"Olanları izledim," diyor, biraz fazla yüksek sesle. Sert bir yutkunma. "Annemi kastediyorsun."

"Onu seviyordu. Ve lanetin gerçek olmadığına ısrar etti. Rol yapmak kolaydı, çünkü hiç belirti göstermiyordu. Ta ki ortaya çıkana kadar. Burada unutulmuş bir isim. Orada bir partide tökezledi. Olmuyormuş gibi davrandı, en azından büyük nöbetler başlayana kadar. Sonra ondan nefret etti."

"Ne yapmamı istiyorsun? Tuvaletin yerini unuttun diye seni bir akıl hastanesine mi kapatayım? Bu hatayı herkes yapabilir."

"İnkâr etmekten daha iyi olur."

Başımı sallıyorum; bu sefer göz temasını kesmeyen ben oluyorum. "Bunun olduğunu inkâr etmiyorum. Bu benim yaptığının tam tersi. Bir sorun olduğunu kabul ediyorum ve bunu düzeltmek için dışarı çıkıyorum. Sen gün batımına doğru yelken açarken üzgün bir şekilde el sallayan bir eş istiyorsan, o zaman yanlış kadını seçmişsin. Ben bunun için fazla bencilim."

Bana bakıyor, zor nefes alıyor. Yavaşça bir gülümseme kırılıyor, tıpkı bir fırtınanın içinden tek bir güneş ışığının ulaşması gibi. "Bencilsin, öyle mi? Evet, herkes Eva Honorata Morelli'yi böyle tanımlıyor. Hep alıyor, hiç vermiyor, hiç kimseyle ilgilenmiyor."

"Senden vazgeçmeyeceğim," diye uyarıyorum, sert görünmeye çalışarak.

"Seks yüzünden mi?" diye soruyor, neredeyse sohbet eder gibi. Elleri belime yapışıyor ve beni soğuk duvara yaslıyor. Arkama yaslanıyorum, rahatlamak için neredeyse çaresizce. Ve sonra çok soğuk. Çok düz. Önümde onun kavurucu sıcak gücünü tercih ederken çok sert. Onun yerine öne eğildim, kapana kısıldım, kapana kısıldım. "Sana yaşatabileceğim orgazmlar mı? Dilimde eriyişin mi? Nefes nefese kalıp ağlaman ve yalvarman mı?"

Nefesimi kaybettim. Sadece hislerim var. Zevki ve acıyı ciğerlerime çekiyorum. Beni beslemesine izin veriyorum, bereketli toprağa yağan sert bir bahar yağmuru gibi.

Yakınına eğiliyor, sadece gölgeli açıları görebileceğim kadar yakın. Bir his haline geliyor. Sıcaklık. Güvenlik. Ve keskin bir tehlike hissi. Bu iri, sinsî erkek bana meydan okudu ve beni mümkün olan en iyi şekilde pişman edecek.

Kalçalarım neredeyse kendiliğinden öne doğru itiliyor. Nefesi kesiliyor.

"Nefesi kesilen tek kişi ben değilim," demeyi başarıyorum. Yarı yarıya kayboldum. Neredeyse tamamen kayboldum ama ona meydan okumak zorundayım. Sanırım buna ihtiyacı var. Benim de ihtiyacım var.

Ona bir kedi gibi sürtünmeye karar vermedim. Oluyor işte. Ağzımı açıp sert çenesine bastırmamla aynı şekilde oluyor. Yeni tıraş olmuş olsam bile, hassas dudaklarımdaki belli belirsiz kılları hissedebiliyorum. Vücudumdaki her sinir ucunu sakın dalgalar halinde yükseltiyor.

İri eli göğsümü kavırıyor. Korse üzerindeki minik boncukları sanki onun parmak izleriymiş gibi hissedebiliyorum. Sanki üzerimde iz bırakmış gibi. Meme uçlarım gergin ve ağrıyor. Sütyenlerimin hiçbirisi bu elbiseye uymuyor ama sütyen olmadan da göğüslerim bütün gece ipeğe sürtünmüş gibi oluyor. Kıpırdıyor, kıpırdıyor. Finn'in onları ortaya çıkarması ve aç, açık öpücükler kondurması için kendilerini hazırlıyorlar. Bir ısırık ve sonra inlemeye başlıyorum.

Gülüyor, karanlıkta kutsal olmayan bir ses. "Bana ne kadar bencil olduğunu bir daha söyle."

"İstiyorum- istiyorum-" Cümleyi bitiremiyorum. Belki de çok fazla şey istediğim içindir. Ya da belki bir ritim bulduğu içindir, ereksiyonunun ağır çıkıntısı klitorisime değiyor. Boncukların kumaş üzerindeki hissi bir tür şehvetli masaja dönüşüyor, hisleri acı noktasına kadar keskinleştiriyor.

"Söyle bana," diyor, sesinde doğal bir tehdit var.

Sonuna kadar gitmeyeceği tehdidi. Duracağı tehdidi.

Birkaç kelime bulmayı başardım, karmakarışık. Bir yığın. "Daha fazla.

Lütfen.

Evet."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve elbisemi yukarı çekmek için aşağı uzanıyor. Karnıma değen serin bir hava dalgasıyla birlikte ona erişim sağlıyor. Altın rengi külotum -aslında tanga, böylece elbisenin çizgileri görünmüyor- pahalı kumaştan bir çırpıda çıkıyor. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim, seni bencil kız. Seninle ilgileneyeğim. Bırak, tatlım. Bırak."

Parmakları klitorisimi buluyor. Aklım başımdan gidene kadar beni hazırlıyor. Yalvarıyorum. Elini beceriyorum. Kalçamın iç kısmına uzun bir uyarılma çizgisi gönderiyor.

Sonra bir kopma olur. Bir devrenin kesilmesi. Kendini kurtaracak kadar uzaklaşıyor.

Beni çeviriyor, böylece yüzüm duvara dönük oluyor. Elleri benimkileri arkadan kavırıyor ve betonun üzerine koyuyor. Tozla kaplı bir parlaklık gibi. Tırnaklarımı geçirmezsem kayabilirmişim gibi. Elleri kıcımı kaldırırken kendinden emin.

Bir duraklama. Bakışlarının ağırlığını kıcımda hissedebiliyorum. Beni vücuduyla örtüyor.

"Keşke bunu ezberleyebilseydim," diyor kulağıma mırıldanarak.

Bunu herkes söyleyebilir. Bu önsezi olmazdı. Herkes söyleyebilir ama sikini içime bastıran herhangi biri değil. Bu Finn. O benim

Aşkım, sanki günlerimiz, yıllarımız yerine sadece saatlerimiz kalmış gibi
seviş benimle. Bir ömür yerine.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Finn

SONRASINDA, ter vücudumda kuruyor ve beni üşütüyor. Kıyafetlerimizi düzelttikten sonra ceketimi çıkarıp onun omuzlarına giydiriyorum. Bu onu küçük ve savunmasız gösteriyor, benim iri bedenimdeki smokin onun ince bedeninde.

Sersemlemiş ve seks sıırıslıklam görünüyor. Onu balo salonuna, hatta mutfağa geri götürmemin imkânı yok. Başka hiçbir erkek onu bu şekilde göremez, orgazm onun sertliğini yumuşatır, ta ki dışarı akana, yayılana, yumuşak bir parıltıya dönüşene kadar. Başka, daha küçük bir çıkış bulmam ve şoförün bizi orada karşılamasını sağlamam gerekecek.

Kendimi koruyucu hissederek alnına bir öpücük konduruyorum.

"İyi misin?" "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü seni sert kullandım."

Bana hülyalı bir gülümseme veriyor. "Hayır, seni kullanan benim."

Alaycı bir bakış atmayı başarıyorum. "Aynen öyle. Çünkü çok bencilsin."

Hayatımda tanıdığım en az bencil insan. Sadece bariz şeyler değil, Morelli Fonu'ndaki liderliği. Hatta fonun varlığı bile onun sayesinde. Aynı zamanda tamamen sevmesi. Geri dönülmez bir şekilde. Bu gerçekten trajik.

Bencilce. Ha.

Ona milyonlarca orgazm yaşatacağım. Onları yağmur damlaları gibi depolayacak, ben onu beceremeyecek kadar çocuksu olduğumda içinde yüzmek için koca bir anı gölü yaratacak.

İç geçiriyor ve bana yaslanıp başını göğsüme yaslıyor. "Seni seviyorum, Phineas Galileo Hughes."

"Ve seni seviyorum, Eva..." Duraksıyorum ve örümcek ağlarını temizler gibi başımı sallıyorum. "Ben de seni seviyorum Eva..." Bocalıyorum. Nasıl bilemem? "Eva Morelli."

"Göbek adımı biliyorsun," diye fısıldıyor.

"Tabii ki biliyorum. Bu..."

Zihnim boş bir levha. Göbek adı ne? Biliyorum. Bilmek zorundayım. "Dışarıdaki yüzlerce tanıdığın ve sosyete bağlantısının adını hatırladım. Onlar umurumda bile değil ama isimlerini hatırladım. Hangi atları desteklediklerini. Wimbledon'a yaptıkları gezileri. Quebec'in vahşi doğasındaki av kulübelerini."

"Bu... bu önemli değil," diyor. "Benim göbek adım-"

"Hayır. Bana söyleme. Ben biliyorum. Tabii ki biliyorum. Seni seviyorum. Çocuğumuzu taşıyorsun. Evleneceğiz. Tabii ki göbek adının ne olduğunu biliyorum."

Gözleri karanlık havuzlar gibi, gözyaşları parlıyor. "Finn."

"Göğsümün üzerine yazmıştın. Parmak ucunun göğüs kıllarımın arasında gezinişini, aletimi sertleştiren hissi hatırlıyorum. O gece vücudunun sıcaklığını hatırlıyorum. Bu yüzden tabii ki hangi harflerin yazıldığını hatırlıyorum."

Şu anda kederinden sessiz, rol yapamıyor. Artık rol yapan benim.

Ondan uzaklaşıyorum ve bir elimi duvara koyuyorum. Aklıma geliyor. Her an isim dilimden dökülebilir. Eva Something Morelli. Ne olabilir ki? Eva Michelle Morelli. Eva Renee Morelli. Eva Lucinda Morelli. Hepsi rastgele içi boş sesler. Doğru olabilirler ve ben bile bilmiyorum olabilirim, ama büyük ihtimalle yanlışlar. Daha önce duyduğum isimler, onunla tanışmadan önce.

"S&P 500'deki her şirketi tanıyorum. Yönetici ekiplerinin çoğuyla öyle ya da böyle tanıştım. Nvidia'nın CEO'su ile ayda bir öğle yemeği randevum var. Berkshire Hathaway Başkanı ile golf oynuyorum. Meta, Tesla ve Microsoft'ta çalışan birkaç farklı kurumsal casusum var ve hepsinin adını biliyorum."

"Bunu gerçekten kabul etmen mi gerekiyor?"

Bu bir açılış, bunu söyleyebilirim. Babası ve erkek kardeşlerinin bu işi her zaman yaptığını düşünürsek, şirket casusluğunun beyaz yakalı savaşına aşina olması gerektiği konusunda şaka yapmam için mükemmel bir fırsattı. O ayrıldı

bana bilerek bu açılışı yaptı, ama ben bunu kabul edemem. Konuşmayı onun göbek adından başka bir yöne çeviremiyorum.

Düşünmeye çalışmak daha da zorlaştırıyor.

Bir esintiyi yakalamaya çalışır gibi elimden kayıp gidiyor. "Pi," diyorum, sesim sert.

"Turta mı?"

"Pi sayısını yüz haneye kadar ezbere söyleyebilirim. Üç nokta bir dört bir beş dokuz iki altı beş üç beş sekiz dokuz yedi dokuz iki üç sekiz dört altı." Ezbere okumanın geri kalanını ona bırakıyorum, bunun yerine kafamda devam ediyorum. Sekiz dokuz yedi dokuz üç iki üç... Onları biliyorum. Doğrular. Bir şekilde doğru olduğunu biliyorum; sadece rastgele bir karışıklık değil.

Peki neden göbek adını hatırlayamıyorum?

"Ben Honorata," diye ağzından geçiriyor, sesi titriyor ve yüksek çıkıyor. Korkmuş.

Korkuyor ve ben onu teselli bile edemiyorum. Bu oluyor.

Bir erkeğin kadını kendinden koruyamaması ne büyük bir cehennemdir.

"Honorata," diyorum hecelerin tadına bakarak. "Eva Honorata Morelli."

Şimdi bu isim havada asılı dururken, hatırlıyorum. Ona her şeyi anlattıktan hemen sonraydı - Hughes laneti, kaçınılmaz sonum, babama verdiğim söz.

Buna inanmamıştı.

Nesilden nesile geçen lanetlere ve kocakarı masallarına inanmadığım için kusura bakmayın.

Sonra bu sır paylaşımına göbek adını hediye ederek karşılık verdi. O gece bunu tenime yazmış, beni geri dönülmez bir şekilde damgalamıştı. Ben onundum. Ve o da benim. Sonsuza kadar, sonsuza kadar. Öyle hissediyordum ama bu his bir yalandı.

Gerçek bu, bu soğuk, tıngırdayan kesinlik.

Gerçekleşiyor.

Lanet şu anda gerçekleşiyor. Durduramıyorum. Dışarıdaki doktor mu? Dr. Faulk. Ve yanındaki adam. Adı neydi? Tuffin Enstitüsü'nde çalışıyorlar, o kadarını biliyorum. Adı A ile başlıyordu. Anthony. Archer. Hayır, Alistair'di. Eski dünyadan bir isim.

Beni kurtaramazlar. Bundan sonra ne olursa olsun, çalışmanın sonucu ne olursa olsun ve Morelli Fonu onlara ne kadar para ve destek verirse versin, artık çok geç.

Kolumda bir el. Eva kayıp ve kırılğan görünüyor. Tek başına.

Çünkü o yalnız.

Bu tek kişilik bir evlilik olacak ve o da sonunda bunu görüyor.

"Lütfen," diyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşarak. "Bunun her şeyi değiştirmesine izin verme. Bunun umudunu kaybetmene neden olmasına izin verme. Bir ismi unutabilirsin. Yanlış odaya girebilirsin. Eğer buna izin vermezsen hiçbir şey ifade etmek zorunda değil."

İşte orada haklı.

Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Benim için değil. Nasıl biteceğini hep biliyordum. Aynı zamanda yanıldığı yer de burası.

"Umudumu kaybetmedim, Eva Honorata Morelli," diyorum onu kollarıma alarak. "Ben kazandım. Bunu çözeceğine inanıyorum - zamanla. Laneti kıracaksın. Benimle değil ama çocuğumuzla ve bu bana verebileceğin en büyük hediye."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Eva

OFİS güzel ve lüks, Katy Perry ve Beyoncé'nin çocuklarını doğurduğu türden bir yer. Daha sıradan bir doktor muayenehanesinde başladım ama hemşire haberi bir muhabire verdikten sonra başka bir yer bulmam gerekti. Gizlilik anlaşması olan bir yer.

İlk mekanın duvarları boz kahverengi ve sehpanın üzerine dergiler serpiştirilmişti. Doğumla ilgili bilgilerin yer aldığı posterler ve çiçek resimleri vardı.

Buna karşılık, tik ağacından yapılmış alçak, geniş sandalyeler ve keten minderlerle bohem bir cennete giriyorum. Duvar grej ve koyu deniz mavisinin hoş bir karışımına boyanmış. Kağıt fenerlerle yapılan alçak aydınlatma hoş, amaçlı bir rastlantısallık içinde dizilmiş.

Birinin şık ve rahat oturma odası gibi görünüyor. Ya da belki bir kahve dükkanı.

Geniş içecek seçenekleri de cabası. Sekreterin hastalar için nasıl kullanılacağını bildiği karmaşık bir espresso makinesinin yanı sıra antika altın bir musluktan dökülen, içine çilek ve fesleğen karıştırılmış uzun buzlu su kapları var.

Beklerken acıkırsak diye küçük kavanozlarda fındık ve granola var. Ama ben aç değilim. Ya da susamadım.

Gerginim, çünkü Finn'le aramızdaki şeyler durgunlaştı. Hayır galasından döndüğümüzde pek konuşmadık. Benim evimde uyudu. Her zamankinden daha da ilgiliydi, benimle kasıtlı bir nezaketle ilgileniyordu - sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

Belki de ihtiyacım vardı.

Galadaki seks kavurucu derecede ateşliydi. İnanılmazdı. Ve sonunda göbek adımı hatırlayamaması yürek parçalayıcıydı. Çatı katımdaki dolap olayına güldüğüm gibi buna da gülemedim. Göbek adlarımız hakkında daha önce de konuşmuştuk, erken ve nispeten sık. Sanki ikinci doğasıymış gibi, düşünmek için bile duraklamadan, şefkatle şehvetli anlarda fısıldadı. Sanki bir duaymış gibi. Peki ya dün gece? Hiçbir şey söylemedi.

Rastgele bir şey olabilir mi?

Tabii ki. Asla bilemeyeceğiz. Bilmenin bir yolu yok.

İşte buradayız, yeni ve acımasız bir gerçeklikte yaşıyoruz. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Bu her zaman onun gerçekliği idi. Ailesi ona küçüklüğünden beri bunun nasıl sona ereceğini anlatmış. Umudun tehlikeli bir şekilde kırılmasına şaşırın tek kişi kim? Ben.

"Çok özür dilerim," diyor hemşire özür dileyen bir gülümsemeyle. Her zamanki gibi parlak renklerden oluşan önlükler yerine, çoğu kıyafetten daha şık görünen bej bir bluz giyiyor. Sadece eşleşen bej pantolon, hafif bir ıspanyol paça ile forma uygun, bunun bir üniforma olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Dr. Hoffman'ın bu sabah erken bir doğumu vardı ve doğum uzun sürecek. Yeniden randevu verebiliriz ya da sizi diğer doktorlarımızdan birine verebiliriz?"

"Oh, sorun değil," diyorum, cevabı düşünmeye çalışırken oyalanıyorum. Dr. Hoffman'ın sevdiğim yönlerinden biri de her hastasının doğumuna katılmakta ısrar etmesi. Baldızım Elaine'den bunun her zaman böyle olmadığını duydum. İlk kadın doğum uzmanını tam dokuz ay boyunca görmüş. Sonra gece 1'de doğum sancısı tuttuğunda yeğenimi hastanede rastgele bir doktor doğurtmuş. Doğum planını bilmeyen ve umursamayan biri. Doğumu iyi ilerlemesine rağmen sürekli müdahale isteyen biri. İkinci çocuğu için ebeyi ve evde doğumu tercih etmişti.

Bunu yapacak kadar cesur değilim ama yeni insanlarla çalışma konusunda gerginim. Yine de bu sadece bir ziyaret. Ve eğer bir doktordan doğumuma katılmak için her şeyi bırakmasını isteyeceksem, bazen randevularım için de müsait olmaması mantıklı olacaktır.

Sonunda beni karar verdiren şey ise, bizi buraya getirmek için gereken titizlik oldu. Bina güvenliğinin uyarılması gerekiyordu. Finn'in güvenlik ekibi bunu halletmişti, Leo da mecazi anlamda onun omzunun üzerinden bakıyordu. Bir gardiyanın bize eşlik etmesi için özel izin almamız gerekiyordu. Tek imtiyazımız dışarıda, koridorda durup

Sanki doktor muayenehanesi yerine özel bir poker oyununu koruyor gibi dikkat çekiyor.

Bebeğin cinsiyetini gerçekten öğrenmek istiyorum ve tüm bunları birkaç gün içinde tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Sadece başka bir doğuma katıldığını öğrenmek için.

"Kim müsaitse onunla görüşeceğim," diyorum başımı sallayarak. "Emin misin?" Finn alçak sesle soruyor.

"Tabii ki sorun yok," diyorum aşırı parlak bir sesle. Onun endişelenmesini istemiyorum. "Bu harika," diyor hemşire, parlak bir gülümseme ve şakacı bir

göz kırp. "Dr. Walker'a bayılacaksınız. Tüm hastaları bayılır. Kadınlarla arası iyidir."

"Oh." Muayenemi bir erkeğin yapması hakkında ne düşüneceğimi bilemediğimden göz kırpiyorum. Şimdiye kadar sadece kadın jinekologlarım oldu. Belki de bu konuda gelenekselim. Diğer insanlar için bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum elbette. Sadece yabancı erkeklerle o kadar rahat değilim. Özellikle de güç ve itibar sahibi oldukları yaşlı erkeklerle. Bu bana ilk ilişkiyi hatırlatıyor.

Yine de o bir profesyonel. Bunu fazla düşünüyorum.

Hemşireyi koridorda takip ederken Finn'in elini belimde hissediyorum.

Bize daha çok üst düzey bir spa merkezindeki masaj odasına benzeyen muayene odasını gösteriyor. Arkasında üstümü değiştirmem için antika bir bölme, muayene sırasında giymem için pelüş beyaz bir bornoz ve bej renkli çarşafla kaplı bir masa var.

Sadece üzengiler amacını ele veriyor.

Finn bu amaçla koltuğa oturuyor ve ben de soyunmak için bölmenin arkasına geçiyorum. Sonra ben koltuğa zıplarken o yine ayakta duruyor, her zamanki centilmenliğiyle tabureye zıplamam için bana yardım ediyor. Bu her zaman garip bir pozisyonudur. Sahnede olmak gibi. Her durumda sinir bozucu olurdu ama sahnede iç çamaşırsız olmak? Hem de bir yabancıyla? Dr. Hoffman'ı özlüyorum. Her zaman nazik, açık sözlü ve biraz da komiktir, bu yüzden beni rahatlatır.

Sonra tekrar, Dr. Walker onunla çalışıyor. Muhtemelen benzer yatak başı tavırları vardır. Ve hemşire bu adamdan hoşlanacağımı düşünüyor gibiydi.

Çok da önemli değil.

Sadece bir ziyaret.

"Merhaba, merhaba," diyor gür sesli ve parlak, aşırı beyaz gülümsemeli bir adam. Kesinlikle kaplama. Yakışıklı ve bunu bildiğini gösteren bir duruşu var. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Morelli. Dosyanızı inceleme cüretinde bulundum ve cinsiyet açıklamasını yapabileceğim için onur duyuyorum. Evet mi? Hayır mı? Bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor muyuz?"

"Evet," diyorum, biraz gülerek, gergin bir şekilde.

Bu adamda biraz... yüzeysel bir şeyler var, ama bunu bir şey haline getirmek istemiyorum. Midemin çukurunda garip bir endişe olmasına rağmen. Ya da belki de bebektir. İlerlemeyi takip etmek için kullandığım uygulamaya göre şu anda bir muz büyüklüğünde.

Doktor ellerini birbirine vurarak beni zıplatıyor. "Kesinlikle. Bu eğlenceli olacak. Rahatla," diyor gerginliğini fark ederek. "Hiç acımayacak."

Elini dizime koyuyor, sanki beni teselli ediyormuş gibi. Bundan hoşlanmadım.

Yanımda Finn'in gerildiğini hissediyorum. Belki başkası hissedememiştir. Kesinlikle göremediler. Yakışıklı yüzü ifadesiz görünüyor ama her zamanki çekiciliğiyle karşılaştırıldığında bu tam bir tezat oluşturuyor. İhtiyacım olan son şey, cinsiyetini öğrenmeden önce bir tartışmanın patlak vermesi.

"Hadi başlayalım," diyorum.

"Hevesli kız," diyor doktor kıkırdayarak ve Finn'in gözleri kısılıyor.

Nişanlım ayağa kalkıyor ve bir şekilde daha heybetli görünüyor. "Dr. Wallis." "Walker."

"Her neyse. Lütfen nişanlıma her hastanın hak ettiği saygıyı gösterin."

Doktor daha uzun olmasına rağmen Finn daha sert. Daha kararlı.

Her yönden daha gerçek. Odayı dolduruyor. İki kurdun yüzleşmesini izlemek gibi, kulaklar aşağıda, dişler açık, tüyler diken diken.

Ben izlerken, Dr. Walker gözle görülür şekilde küçüldü. Boğazını temizliyor ve korkmuş bir halde tekerlekli tabureye oturuyor. "Evet, elbette. Rahat tavrım için özür dilerim."

Fiziksel muayene kaba ve profesyonel bir şekilde yapılıyor. Bana dokunuşunda müstehcen bir şey yok. Biraz daha az nazik olsa da Dr. Hoffman ile hemen hemen aynı. "Burada her şey iyi görünüyor," diyor ve bir eldiveni gürültüyle çıkarıyor. "Şimdi ultrason teknisyenini içeri göndereceğim. İşini bitirdiğinde sonuçları gözden geçireceğiz."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Eva

Odadan çıkar çıkmaz rahat bir nefes alıyorum. Finn hırıltılı bir sesle, "Yeniden randevu almalıydım," diyor.

"Hayır," diyorum elimi koluna koyarak. "Buna hiç gerek yoktu. Ve bu senin vereceğin bir karar değildi. Benim kararımdı. Burada hamile olan benim."

"Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ama şimdi pişmanım. Adam hıyarın teki."

Doğrudan yanlış bir şey yapmamış olsa da buna katılmıyorum. Bu sadece bir his, ama hislerimi takip etmeyi uzun zaman önce öğrendim. Konuşmalıydım ya da en azından Finn'in beni savunmasına izin vermeliydim. Güçlü olan, işleri yoluna koyan kişi olmaya çok alıştım. Başkalarının sorunlarını çözmeye ve kendi sorunum olduğunda çenemi kapalı tutmaya çok alışkınım. Yanımda birinin, bir müttefikin, yakında kocam olacak birinin olması hâlâ yeni bir fikir.

"Onu düşünmeyelim," diyorum. "Ultrason için çok heyecanlıyım."

Cevap vermiyor ve ben nedenini biliyorum.

"Hadi ama," diyorum nazikçe kandırarak. "Cinsiyetinin ne olduğunu bilmiyoruz, tam olarak değil."

Karanlık bir bakış. "Biliyoruz."

Çünkü Hughes lanetinin bir parçası da ana hattın sadece erkek çocuk üretebilmesi. Sözde. Bu biraz folklorik bir şey gibi görünüyor. Ailede erken başlangıçlı bunama olsa bile, genetik olarak erkekler daha olası olsa bile, bu bir kızın imkansız olduğu anlamına gelmez.

Bir oğlan umurunda değil.

Aslında koyu sarı saçlı, ela gözlü, saygısızca sırıtan ve maceraya susamış minyatür bir Finn'i kucağıma almayı çok isterdim. Ele avuca sığmazdı ama bir kızı sevdiğim kadar onu da severdim.

Erkek olmasını istediğimden değil. Sadece birazcık Hughes lanetinin doğrulanması olurdu. Sanki hastalıklarının kaçınılmazlığını kanıtlayacakmış gibi. Sanki genetik bir tesadüften ziyade doğaüstü bir büyü gibi.

Eğer bir kız olsaydı, Finn lanetin bozulduğuna inanırdı. Ve bu çok güçlü olurdu.

Ultrason teknisyeni Halsey adında neşeli genç bir kadın, "şarkıcıyla bir akrabalığı yok, arkadaşlarım bana Hals der, siz de diyebilirsiniz!" Dr. Hoffman'dan beklediğim sabır ve içtenlikle ultrason süreci boyunca bana yol gösteriyor.

Hals, "Şimdi, eğer bir erkekse, biblosundan anlayabiliriz," diyor, "ama bir kızsaa, yanılma şansı daha fazla, çünkü bu bir pozisyon hilesi olabilir."

"Anladım," diyorum, jeli karnıma sürerken geriliyorum. Sıcak, bunu takdir ediyorum ama yine de tedirgin edici bir his. "Knickknack? Bu yeni bir şey."

Hals kıkırdıyor. "Ultrasonu her yaptığımda yeni bir terim uyduruyorum. Vızıltı patlaması. Şeyamajig. Yeşil yumurta ve jambon."

Bu beni güldürüyor, kendime rağmen. "Yeşil yumurta ve jambon mu?" Finn bile gülümsüyor. "Cep saati," diye öneriyor.

"Portakal kabuğu," diyorum ve ikisini de güldürüyorum.

"Lütfen hayır," diyor Finn, alay ederek. "Portakalla yaşayabilirim ama kabuğuyla değil."

Hals neşeyle, "Bir dahaki sefere bunu kullanacağım," diyor.

Makineyi kurması biraz zaman alıyor. Ekranda beyaz ve siyah hareketler var, geniş vuruşlar, anlaşılmaz, en azından benim için. Sonunda birkaç siyah ve beyaz lekenin etrafına yerleşiyor. Bir kalp atışının sesi odayı dolduruyor ve Finn'in sıcak bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bu o," diyor saygılı bir ses tonuyla. "Ya da o," diyorum.

Önemli değil. Bunu kendime tekrarlayıp duruyorum ama buna inandığımdan emin değilim. Lanet olmasaydı, kız ya da erkek çok güzel olurdu. Ama bu

Eğer bir kız laneti kesin olarak bozabilseydi, Finn buna inanabilseydi, çok harika olurdu.

"Bakalım portakal kabuğunu bulabilecek miyiz?" diyor Hals, eli çubuğu bebeğimin karnındaki jelin üzerinde ustalıkla gezdirirken gözleri ekranda.

Gözlerini kısıyor ve ekrana yaklaşıyor. "Aha! İşte orada."

"Erkek mi?" Nefes nefese ve gergin bir şekilde soruyorum.

"Bu bir erkek," diyor ışıldayarak. Birkaç beyaz bölgeyi göstermeye devam ediyor; bir bacak, bir karın ve portakal kabuğu olduğu anlaşılan çok küçük bir beyaz leke. Hiçbiri gerçekten bir bebeğe benzemiyor ama odanın içinde gümbürdeyen kalp atışları öyle olduğunu kanıtlıyor.

Bir oğlan.

Bir erkekle ilgili her şeyi seviyorum. Trenler, uçaklar ve otomobiller. Sert ve yuvarlanan. Dışarıda maceralar yaşarken yardımcısı olarak bir köpek yavrusu. Onu şimdiden arka bahçede kaleler inşa ederken hayal edebiliyorum. Ya da belki daha yumuşak uğraşları olan bir çocuk olacak. Legolarla inandırmaca oynayacak, mutfakta yemek yapıyormuş gibi yapacak ve duvarlara hikayeler çizecek.

Onu olduğu gibi seveceğim, ama...

En iyi çabalarıma rağmen, bir onaylama gibi hissettiriyor.

Hughes lanetinin gerçek olduğunu.

Tuffin Enstitüsü'ndeki insanlara sihre inandığımı söyledim. Mucizelere inanıyorum. Bilim karşıtı olduğum için değil. Leo ile sık sık ayine katılmama rağmen dindar olduğum için bile değil. Bilimin henüz açıklayamadığı şeyler olduğu için. Bir nedeni *var*, sadece henüz çözemedik. Ya bu da onun gibiyse? Ya lanet -erkek çocukların sürekli akışı, bunamaya doğru kaçınılmaz ve hızlı iniş- kaçınılmazsa?

Güm, güm, güm.

Bu bebeğin lanetten haberi yok.

Bundan etkilenmemiş bile olabilir... ama muhtemelen etkilenmiştir.

Bunu artık inkar edemem. İster sıradan genetiğin bir oyunu olsun, isterse daha ezoterik bir şey, bu giderek daha olası geliyor.

Finn'in göbek adımı unutmasıyla. Bebeğin erkek olmasıyla.

Göğsümdeki çarpıntıyla.

Hals, makinenin diğer ucuna tıklarken ultrason çubuğunu sabit tutuyor. Beyaz lekeler boyunca küçük çapraz kapaklar ve çizgiler çiziliyor,

ölçümlerle birlikte.

İçeride bir hareket var. Benim yaptığım bir hareket değil. Onun yaptığı bir hareket değil. Karnımın içinde hissedemiyorum bile, ama ultrasonda görebiliyorum, bebeğin çırpınışını ve kayışını. Göremeyen ve konuşamayan minik bir varlık. Tamamen bana bağımlı bir çocuk.

Laneti öğrendiğinde korkacak mı? Onu dünyaya getirdiğim için bana kızacak mı?

Onun için kürtaj yaptırmayı hiç düşünmedim, şimdi de düşünmüyorum ama yine de merak ediyorum. Finn'in bu konudaki konuşmalarına bakınca, bazen ailesinin farklı bir seçim yapmasını tercih edip etmediğini merak ediyorum. Bu fikir benim varlığıma aykırı geliyor. Evde işler ne kadar kötüye giderse gitsin, Lane Constantine'in ihaneti yüzünden kalbim kırıldığında bile, hayata her şeyin üstünde değer verdim. Acıdan bile. Kalp acısına bile. Hatta bunamayı bile, eğer aklıma gelseydi.

Gerçi bu benim haberim olmadan önceydi.

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamadan ya da derinlemesine düşünmeden önce. Herkes yetişkin olarak kalırken çocuk olmak.

Giyinmek, yıkanmak ve banyoyu kullanmak için ailenize bağımlı olmak.

Alzheimer, aynı şarkıyı tekrar tekrar çalan bozuk bir plak gibidir. O kadar gürültülü ve sarsıcı bir kakofonidir ki, delirecekmişsiniz gibi hissetmenize neden olur. Tıkırdayan bir saat, aralıksız çalan bir zil. Sonsuz sayıda ses, hepsi de yalnız.

Bu bebeği yaşamaya mahkum ettiğim son bu.

Bebek tekrar hareket ediyor, rahmimde masum ve mutlu. O bilmiyor.

Korkmuyor, çünkü bilmiyor.

Güm, güm, güm.

Kalp atışları güçlü geliyor. Umutlu.

Ama artık umutlu değilim. Kalbim kırık.

Tüm bunlar kör edici, kederli bir panik içinde bir araya geliyor: üremenin karmaşık etiği, en sevdiğim insanları kaybedeceğime dair ilkel kesinlik. Yeterli olmadığımı, onları en kötüsünden kurtarmak için asla yeterli olamayacağımı bilmek.

Korku beni sıırıslam ediyor, aynı anda hem üşütüyor hem de terletiyor.

Nefesim gittikçe daha hızlı geliyor ve sonra hiç gelmiyor. Nefes alıyorum ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bebek. Finn. Annem ve babam. Erkek ve kız kardeşlerim. Finn'in babası ve kardeşi. Annesi. Hughes Industries'e güvenen herkes. Morelli Fonu ile yardım ettiğimiz herkes ve uzak bir gelecekte yardım edebileceğimiz herkes. Hepsi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor; onları yakalayamıyorum. Onlara yardım edemem. Onları kurtaramam.

Kendimi bile
kurtaramıyorum. Utanç
verici gerçek bu.

"İyi misin?" Halsey'in sesi çok uzaklardan geliyor.

"Eva." Bu Finn. Kararlı, sakın, güçlü Finn. Beş yaşından beri bu korkuyla uğraşıyor ve bu sadece kendisiyle ilgili değil. Babası. Kardeşi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Ağır bir çığlık değil, yoğun bir sis.

"Dr. Walker'ı çağırmaya gidiyorum."

"Hayır," diyor Finn. "Yapma. Bizi birkaç dakika yalnız bırakın."

Midemdeki yapışkan madde temizlendi ve burnum yeniden giydirildi. Titriyorum. Finn'in ellerinin üzerimde olduğunu belli belirsiz fark ediyorum, nazik ve ikna edici. Aynı zamanda sabırlı. Sırtımda yavaş daireler çiziyor, beni öne doğru eğiyor, böylece yaslanmıyorum ve kendimi çaresiz hissetmiyorum.

Ellerimi anormal derecede sıcak olan yüzüme bastırıyorum.

"Derin bir nefes al."

Finn'in sesine odaklanıyorum.

"Güzel. Bir tane daha."

Her kasımın sıkılmış ıslak bir bez gibi hissedildiği farkındalığıma geri dönmem için beni ikna ediyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Kim olsa üzülürdü."

O biliyor. Bebeğin erkek olduğunu öğrendikten hemen sonra neden panik atak geçirdiğimi biliyor. Bu onun her zaman gerçek olarak bildiği bir gerçeğin teyidi. *"Ben sana söylemiştim"* demiyor. Phineas Hughes asla bu kadar kaba olmazdı. Bunu düşünen benim. Bana öyle söyledi.

O biliyordu.

Kafamda hikayeler döndüren benim.

Bana her türlü yalanı söyleyen evli bir adam tarafından takip edildiğimde. Evliliğinin sahte olduğunu, benim için karısını terk edeceğini söyledi. Beni sevdiğini. Ve ben herkese, aileme, kardeşlerime bakmaya o kadar alışmıştım ki-

Çocukken bile onlarla ilgilenirdim; yaşlı ve güçlü bir adamın beni koruması fikri neredeyse bağımlılık yapıyordu.

Çok daha deneyimli bir aşığın karşısında genç ve aptal olduğum için mazur görülebilirdim sanırım. Baştan çıkarma yalanlarını iyi bilen biri.

Yine de bir daha asla olmamalıydı.

Bulutlarda peri masalları anlattım ve bir şekilde, bir şekilde bunu tekrar yaptım.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Finn

Eve varır varmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Dairesel sürücüye çekilmiş birkaç araba daha var. Özellikle New Jersey plakalı siyah Lexus, babamın başhekimini Dr. Ranier'e ait. Haftada bir kez nasıl olduğunu görmek için geliyor, pek bir şeyin değişmediği rutin ziyaretler. Bu ziyaretler Çarşamba sabahları olur, Cuma akşamı geç saatlerde değil.

Eva ruh halimi seziyor. "Neler oluyor?"

"Babam."

Söyleyeceklerim bu kadar. Beni içeri kadar takip ederken sessiz ve hızlıydı. Garaja park etme zahmetine girmiyorum; bu taraftan girmek daha hızlı.

Doktorun ofisi Bishop's Landing'e daha yakın olduğu için bu gece onun evinde kalmamaya karar verdik. Ve yarın ofise gitmek zorunda değilim.

Ayrıca, babamla daha az zaman geçiriyorum.

Şimdi Hemingway ve annem var ama aynı şey değil. Artık çok geç olabilir.

Bir ambulansın tiz sesini duyduğumuzda ön kapıdaydık. Köşeyi döndü ve kalp atışlarım hızlandı. Ne oldu böyle?

"Gidin," diyor Eva, ifadesi sakın ve yetkin. "Ben onları içeri yönlendireceğim."

Teşekkür edecek zamanım bile yok. Evin içinde koşuyorum ve arka merdivenlerden ikişer ikişer çıkıyorum. Ve tam bir kaos buldum. Doktor ve iki hemşiresi oradaydı. Yatağının etrafını sarmışlar, ne olduğunu hemen anlayamadığım bir şeyler yapıyorlar, ayarlıyorlar ve telaşlanıyorlar.

Annemle birlikte ağlıyordu.

Bana cevap verecek kadar açık gözlü olan Hemingway.

"Düştü," diyor, sesi acımasız. "Doktor bir yerini kırmış olabileceğini söylüyor."

"Siktir." Birkaç şey kırmış olabilir. "Nerede?" Bir duraklama.

Sonra, "Dışarıdaki çardakta."

"Orada ne halt ediyordu?"

"Bilmiyorum." Hemingway sanki bir idam mangasıyla karşı karşıyaymış gibi çenesini kaldırıyor. "Yine de bu benim hatam. Yemek sırasında bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Sürekli yelkencilikten, sudan ve esintiden bahsedip durdu. Annemi suçlama."

Yüzünde paramparça bir ifade ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bir koltukta oturan annemize bakıyorum. Çoğu insan aralarının açık olduğunu, annem hiç bitmeyen bir turla dünyayı dolaştığı için bunun tipik bir sosyete evliliğinin bayatlaması olduğunu düşünüyor.

Ben farklı biliyorum.

Çünkü daha önce nasıl olduklarını gördüm.

Aşık. Gerçek aşk, onlara yaptığı tüm iyilikler için.

Bu yüzden Eva'dan önce gerçek ilişkilerden kaçındım. Onlara inanmadığım için değil. Kaybedilebilecek cenneti bildiğim içindi.

"Neden onu suçlayayım ki?" Kendimi biraz olsun sakinleşmeye zorlayarak soruyorum.

"O-" Sanki sözünü bitiremiyormuş gibi başka tarafa

bakıyor. İçimden soğuk bir his geçiyor. "Neydi o?"

"Onun odasında uyuyordu, tamam mı? Hemşireyi kovdu. Yemek masasında aklı başında bir an yaşıyordu. Eskiden nasıl denize açıldıklarından bahsettiler." Hemingway'in kulaklarının ucu pembeleşti. "Ve sonra öpüştiler. Ben... hemen oradan ayrıldım."

Cehennem. Bir anlık berraklık. Felakete neden olması ironik.

Hemingway'in annemizin sevgi gösterisi karşısında kızarması o kadar normal ki, çok sevimli.

Ailemiz normal değil.

Babamı terk ettiği için onu hiç suçlamadım. Ilıman yazları için Antarktika'da yaşamak gibi bir şey olurdu. Bir avuç gün için güzeldi.

ve geri kalanını cehenneme çevirdi. Bazen, karanlık anlarımda, Hemingway'i terk ettiği için onu suçladım. Ve beni.

Ama bu? Hay sikeyim.

Babama doğru ilerliyorum. Tutarsızdı, su ve ay ışığı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Acı çekiyor gibi görünmüyor ama bu daha da korkutucu. Hemşire beni içeri almak için kenara çekiliyor. Genelde soğukkanlı olan Dr. Ranier sıkıntılı görünüyor.

"Onu sakinleştirmek zorunda kaldım," diyor.

"Bu yüzden acı çekiyor gibi görünmüyor."

"Hayır, ben... ben onun ruh halinden endişeliyim. Onu hâlâ denize açılmaya çalışırken bulduklarını söylüyorlar. Onu içeri sokmaya çalıştıklarında onlara karşı koymuş."

Korku kanımı donduruyor. Ya suya ulaşabilseydi? Şu anda ölmüş olurdu. Boğulurdu. Kas hafızası devreye girse ve yüzmeyi hatırlasa bile sonsuza kadar yüzemezdi. Dışarının soğuk olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ayağa kalkmaya çalışarak hemşirenin ellerine etkisiz bir şekilde vuruyor. "Baba," diyorum ona doğru eğilerek.

"Benim. Finn. Phineas."

"Yelken açmak istiyorum, Finny oğlum. Pelerin etrafında yelken açmak ve tekrar geri dönmek istiyorum."

"Yapacağız, baba. Söz veriyorum. Sadece iyileşmeye odaklan." "İyi hissediyorum," diye mırıldanıyor, gözleri puslu.

Sağlık görevlileri içeri girerken arkamda bir kargaşa oldu. Herkesle birlikte ben de yoldan çekiliyorum. Dr. Ranier önemli tıbbi bilgileri aktarıyor - düşüşünün niteliği, mevcut sağlık durumu, kullandığı ilaçlar. Bu tabloda ben işe yaramazım.

"Neden beni aramadın?" Hemingway'e sordum.

Başını iki yana sallar. "Zaman yoktu. Ve düşündüm ki-"

"Beni rahatsız etmek istemedin."

"Eva'yla birlikte doktorun ofisinde olduğunu biliyordum. Ve burada hiçbir şey yapamazdın. Onu ambulansa bindirebilirdik. Onun arkasından hastaneye gitmeyi ve eve döndüğünde sana mesaj atmayı planlıyordum."

"Lanet olsun, Hemingway."

Ellerini havaya kaldırır. "Burada olsaydın ne yapabilirdin? İş çıkış saatinin ortasında eve daha hızlı gidemezdin.

Ne yani? Trafikteyken endişelenip korkacak mıydın?" "Bu benim *hakkım*."

"Pek kullanışlı görünmüyor. Ya da güvenli."

"Ona bir şey olduğunda bilmek istiyorum. Bilgilendirilmeliyim."

Yapamam."

"Finn." Ellerini omuzlarıma koyuyor, mavi bakışlarını üzerime dikeyor. "Bu ailede her şeyi omuzlamaya alışkın olduğunı biliyorum ama ben artık büyüdüm. Büyüdüm. Hughes Industries'in başına geçtiğinde sen de benimle aynı yaştaydın."

Dışarıdan ambulansın vızıltısı gelirken Eva merdivenlerin başında belirir. Sakin ve kararlı görünüyor. Acil durumlarla başa çıkma konusunda fazlasıyla tecrübeli bir kadın. Onlardan daha çok olan bir aileye gelin gitmesi hiç adil değil.

"Tanrım. Patladığım için özür dilerim," diyorum Hemingway'e. "Hâlâ hoşuma gitmiyor ama ne dediğini anlıyorum. Çoğunlukla endişeliyim ve hıncımı bir pislik gibi senden çıkarıyorum."

Bana sert bir şekilde başını salladı. "Annemi hastaneye ben götüreceğim. Eva'yı sen alabilirsin. Böylece onları erken geri getirmemiz gerekirse iki arabamız olur."

Arabayı garajdan çıkarmak için aşağıya iniyor. Eva bana katılıyor, nazik bir destekle yanıma yaslanıyor.

"Ne zaman yetişkin oldu?" Arkasından bakarak söylüyorum.

Yumuşak bir gülümseme. "İyi bir yetişkin oldu."

Evet, bir felaket için oldukça net düşünmeyi başardı. Beni ve öfkemi bile idare etti.

Eva, bu odada onları idare etme konusunda çok fazla deneyimi olan tek kişi değil.

"Onları hastaneye kadar takip edeceğiz," diyorum ve alnına minnettar bir öpücük konduruyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Her şey için. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Annemin yanına gidip önünde çömelıyorum.

Yavaşça, yavaşça bana odaklanıyor. "Finn?"

"Evet, anne." Sesim boğuk çıkıyor. "İyi misin?"

Başı yavaşça sallanıyor ama gözlerindeki çaresiz ifade her şeyi anlatıyor. "Bazı insanlar diler, bilirsin. Dua ediyorlar. Bir gün daha isterler

sevdikleri insanlarla, ama ben daha iyi biliyorum. Bir gün hiç yoktan daha kötü. Onu geri almak ve sonra tekrar kaybetmek."

"Biliyorum."

"Özür dilerim," diyor. "Uyuyakalmak istememiştim."

"Özür dilemene gerek yok."

Alt dudağı titriyor. "Evet. İstiyorum. Bu gece ve bundan önceki her gece için, burada olmadığım için, bunun yükünü sana taşıttığım için. En başta ona aşık olduğum için. Sana ve Hemingway'e bu laneti yaşattığım için. Tanrım, benden nefret ediyor olmalısın."

Eva'ya dönüp bakıyorum.

Doktorun muayenehanesinde yaşadığı korkunun aynısı, bebeğın bir hata olması.

Bir yıl önce ona katılırdım. Şimdi o kadar emin değilim.

Şu küçük şişlik? O siyah beyaz gölgeler? Kalbinin sabit ritmi? Onu şimdiden seviyorum, bu minik, isimsiz çocuğı.

Peki aşktan nasıl pişman olabilirsin?

Pişman olamazsın. Pek sayılmaz.

Ondan kaçabilirsiniz.

Saklanabilirsin.

Tanrı biliyor ya, ikisini de denedim.

İstedığın kadar savaşabilirsin, ama aşkın bir yolu vardır. Ve sonunda, uğruna yaşamaya değer.

Olan tek şey bu.

Bölüm On Dört

Eva

Otomatik kapılardan hızla geçip antiseptik kokulu lobiye girerken parmaklarım Finn'inkilerle iç içe geçiyor. Dolu. Bekleme alanındaki tüm koltuklar dolu, birçoğu da duvar boyunca dizilmiş. Birkaç kişi hastane tarafından sağlandığı anlaşılan tekerlekli sandalyelerde, arkasında alışveriş arabası gibi bir tutamağı olan kalın mavi metal borularda.

Başka bir adamın daha geleneksel bir tekerlekli sandalyesi var, muhtemelen kendisine ait, iki bacağı kesilmiş. Etrafında kimse yok, karısı ya da çocuğu onu teselli etmiyor ve bağılıyor. Etrafında oturan insanlar habersiz görünüyor, bu yüzden muhtemelen bu bir süredir yaşıyor.

Bir anne, iki küçük çocuğu için bir köşede derme çatma uyku tulumları oluşturmuş.

İnsanların yarısı öksürüyor.

Birisi şakağında kanlı bir bandaj tutuyor.

Yüz kişilik bekleme alanı için sadece bir resepsiyon görevlisi var.

Sadece birkaç saat önce gittiğim jinekolog muayenehanesine kıyasla tam bir tezat. Elbette bunun bir kısmı düzenli ziyaretler için olmasından kaynaklanıyor,

Oysa bu acil durumlar içindir. Acil servis, normal bir doktor muayenehanesinden daha yoğun, daha kaotik ve daha depresif olacaktır. Ama bundan daha fazlası var. Bu sınıf farklılıklarıyla ilgili. Ve bazı insanlar için acil servise gitmek, doktora gittikleri tek zaman.

Resepsiyonda bir hemşire bizi geniş çift kapıya yönlendiriyor.

Bir düğmeye basıp kapıların açılmasını sağlıyor ve biz de içeri giriyoruz.

Finn'in babasının düşmesi acil bakım gerektirecek kadar ciddi olduğu için mi tüm bu insanların önündeki sırayı atladı? Belki de öyledir. Düşmelerin yaşlı insanlar için kesinlikle korkunç olabileceğini duymuştum. Ve acil servisler triyaj sistemiyle çalışır, geliş sıranıza bakılmaksızın en ciddi vakalar önce tedavi edilir.

Belki de kimden dolayı daha iyi bakım alıyor olabilir?

ö

yl Ambulansın onu aldığı posta kodu yüzünden.

e. Her iki durumda da, daha derin bir bekleme alanına yönlendiriliyoruz, bu biraz

daha az kalabalık. Burada hasta yok gibi görünüyor, sadece bizim gibi bekleyen aile üyeleri var.

"İyi olacak mısın?" Finn sorar.

Parmak uçlarıma uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Tabii ki."

Babasının durumu hakkında daha fazla bilgi edinmek için ayrılır.

Ve muhtemelen Finn Hughes'un sihirbazlığından biraz daha fazlasını yapmalı, örneğin en iyi cerrahı çağırdıklarından emin olmalılar. Ayrıca güvenliği sağlamak için, çünkü üzücü gerçek şu ki, dünyada bu olaydan faydalanmaya çalışacak insanlar var. Amerika'nın en zengin adamlarından birinin sedyedeki fotoğrafları çok para eder.

Hemingway, ağaçlar ve parke taşlarıyla kaplı küçük bir avluya bakan pencerenin yanına yerleşir. Geneva sandalyelerden birine oturmuş, şok olmuş gibi görünüyor. Otomattan kahve sipariş ediyorum, strator bardağa küçük bir kahverengi sıvı akışı gönderirken bekliyorum.

Ona teklif ettim ama başını hayır anlamında salladı.

Bir yudum alıyorum ve hemen pişman olup öksürüyorum. Bu onun dudaklarında bir gülümsemeye neden oluyor.

Yanına oturuyorum ve bu kadına teselli verip veremeyeceğimi merak ediyorum. Denememi isteyip istemediğini bile merak ediyorum. Biz arkadaş değiliz. Düşman bile olabiliriz. Ne de olsa kız kardeşi Caroline Constantine, yıllar önce ilişki yaşadığım adamın karısı.

Gerçi bunu biliyor mu bilmiyorum.

Ayrıca onun tavsiyesine karşı oğluyla evleniyorum.

Ve evlilik dışı hamile. Belki bu modern çağda o kadar da şok edici değil, özellikle de nişanlı olduğumuzu düşünürsek, ama Hughes'lar eski paralı bir aile. Köklü, soylu ve terbiyeli. Ayrıca Finn'den birkaç yaş büyüğüm.

"Onu seviyorum,
biliyorsun." "Finn'i mi?"

"Daniel. Ama evet, Finn'i ben de seviyorum. Daniel o doğduğunda çok gururlanmıştı. Bir oğlu olduğu için çok mutluydu, ona ne olacağını bilse bile. Laneti devam ettirmek onu rahatsız etmiyor gibiydi."

Küçük bir ses çıkarıyorum, neredeyse istemsiz.

Sanki şaşırmış gibi başını sallıyor. "Ve düşündüm ki... Tanrım, ne düşündüğümü bilmiyorum. Aşkımız her şeyin üstesinden gelebilirmiş gibi geliyordu."

Beni tersleyip terslemeyeceğini merak ederek elini tutmak için uzanıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra sıkıyor. "Finn'le yaptıklarını takdir ediyorum, biliyorsun. Gitmen gerektiğini söylemiş olsam da bunu kastetmemiştim." Mahcup bir gülümseme. "Ciddiydim. Kendini kurtarabileceğini düşünmüştüm ama ona nasıl baktığını görüyorum. Onu zaten seviyordun, o zaman bile. Artık çok geçti. Aşık olduğunda artık çok geçtir."

"Ne için çok geç?" Kendimi sorarken buluyorum.

Bu kadının kayınvalidem olacağını düşünürsek çenemi kapalı tutmalıyım. Çocuğumun büyükannesi. Şu anda keder ve korkuyla uğraştığını düşünürsek, ama sessiz kalamam. Çoğu insanın yaşamak istediği bir şeyden yakınırken olmaz. Tinder, kör randevular ve insanların bağlantı kurmak için mücadele ettiği binlerce başka yol. O bunu yaşadı. Kısa bir süreliğine de olsa onun olmuştu.

"Eğer yapabilseydin, geri dönüp her şeyi geri alır mıydın? Aşkınızı, mutluluğunuzu elinizden alır mıydınız? Oğullarını alır mıydın? Onları yeryüzünden siler miydin?"

Kaşları kalkıyor. Dudakları büzüşüyor ve bana kız kardeşi Caroline'ın, herkesin önünde sert bir çıkış yapmadan önce attığı sert bakışı hatırlatıyor. Sonra sanki savaşıma isteğini kaybetmiş gibi başını sallıyor. "Bunu bir saniye bile geri almam. Bu, ölüme doğru bu uzun, yavaş inişe katlanmayı daha kolay hale getirmiyor. Yas tutma sürecini tekrar tekrar yaşıyorum. Her yıl. Her ay. Ve bu gece on kez."

Sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim."

Ellerimiz hâlâ birbirine bağlı ve o da sıkıyor. "Finn için iyisin. Ve benim hiç olmadığım kadar güçlüsün. Hughes lanetinin ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlüsün."

"Kıracak kadar güçlü mü?"

Yumuşak, kararsız bir kahkaha atıyor. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin sevgilim."

"Ama bunun olacağına inanmıyorsunuz."

Bir duraklama. "Hayır. Onsuz bir dünya hayal edemeyecek kadar uzun süre onun gölgesinde yaşadım ama belki de bu yüzden çocuklarımız var. Belki de bu yüzden onları kaos ve şiddet dolu, trajedilerle dolu bu dünyaya getiriyoruz, çünkü daha iyi bir şey hayal edebiliyorlar."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Finn

MERCY HASTANESİ'NİN nöbetçi en iyi cerrahı Neha Khan, hafif bayat bira ve patates kızartması kokuyor. Cuma gecesi bir barda olduğunu tahmin ediyorum. Üzerinde yeni önlükler var ve hemşireyle konuşurken yüzünde sert bir ifade var. Babam ameliyathane için hazırlanıyor. Dr. Khan içeri giriyor ama önce benimle konuşacak.

"Sen oğlusun," diye soruyor, ellerini ve kollarını büyük bir endüstriyel lavaboda kızarana kadar yıkarken. "Ve zengin. Hastane yöneticisi beni kendisi aradı."

"Babama ne oluyor?"

Femur boynu kırığı ve pinleme gibi kelimelerle tıbbi bir konuşma yapıyor.

"Bana doktor değilmişim gibi anlat."

"Kalçasını kırdı, Bay Hughes. Birden fazla yerden. Bu ciddi bir sakatlık. Oraya ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk üzerinde çalışabilirim. En iyi ihtimalle, plaka ve vida kullanarak kemikleri yeniden yapılandırırım."

"Peki ya en kötü durum?"

"En kötü ihtimalle kalça protezi taktıracağız." "Bu ne anlama geliyor? İyileşme açısından?"

"Önünüzde uzun bir yol var Bay Hughes. Bu çocukken kolunuzu kırmaya benzemez. Kalça mı? Vücudun merkezinde yer alır. Şu anda kalçasını onarmaya odaklandım ama başarılı olsak bile bu zorlu bir yol olacak. Bazı doktorlar size gerçeği söylemez ama ailelerin hazırlıklı olmasını tercih ederim. Bunu yaşayan insanların yüzde ellisi altı ay içinde ölüyor."

Haber bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Hafıza kaybı ve zihinsel parçasının yasını tutmak konusunda çok endişeliydim. Ve şimdi fiziksel parçasını da kaybedebilirim. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Neşter kullanmayı bilmiyorsan, onun işine yaramazsın." "Dalga geç benimle."

Yaptığı şeyi bıraktı ve bana baktı. "Hayır denmesine alışık değilsin, değil mi?"

"Ailem söz konusu olduğunda değil."

Başını salladı. "O zaman ameliyata gir. Konuşmaya devam edeceksen ameliyathaneye girmen gerekecek. Bunu yapmak için de steril olman gerek."

Birkaç dakika sonra üzerimde mavi bir örtü ve saçımda yeşil bir bone var. Doğumhanedeki bir baba gibi göründüğümü fark ettim.

Burası doğumhane değil.

Mesele odaya yeni bir hayat getirmek değil. Birini kurtarmakla ilgili.

Odanın ortasındaki yatağa doğru başını sallıyor. "Tam olarak altı dakikanız var."

Işıklar onun üzerinde parlıyor, zaten iyi aydınlatılmış bir odada aşırı parlak. Sanki parlıyormuş gibi görünüyor. Başının yanında duruyorum. Göz kapakları açılıyor, benimkiler gibi ela gözleri ortaya çıkıyor.

"Selam, baba."

"Finny oğlum." Sesi hırıltılı ve yavaş. Ona Dr. Ranier'den daha iyi ilaçlar vermişler. Endişesinin sınırını ortadan kaldırmış. Şimdi elleri yanında duruyor. Bana dingin bir ifadeyle bakıyor.

Ona ne olduğunu bildiğinden emin değilim.

Muhtemelen bilmemesi daha iyi.

"Verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?"

Boğazım yanıyor. "Evet."

Gözlerinde küçük bir farkındalık kıvılcımı yanıyor. Sanki gerçekten oradaymış, yıllar önce olduğu gibi bana bakıyormuş gibi. Daniel Hughes. İş adamı. Sadık koca. Şefkatli baba. "Sakladın mı?"

Kağıt gibi ve soğuk gelen elini tutuyorum ve serçe parmaklarımızı birleştiriyorum. "Söz veriyorum."

Başını sallıyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Finn, yıllar önce

SU, sahip olmasını beklediğinizden daha fazla güçle gövdeye tokat atar.

Yirmi deniz mili hızla seyrettiğinizden farklıdır. Pruva dalgaları yarıyor. Su dalgalı olduğunda, güverteden sekecekmişsiniz gibi hissettiğinizde bile belli bir ritmi vardır. *Thud thud thud*. Hızlı, neredeyse bir aksiyon filmindeki mermiler gibi, birbiri ardına.

Ama tekne hareketsiz durduğunda, okyanus onu bir kedinin fareyle oynaması gibi dengesiz bir şekilde sallıyor. Beni bir o yana bir bu yana sallıyor ve babamın deyimiyle deniz bacaklarım yok oluyor.

Güverteye sendeleyerek çıktım ve battaniyenin üzerine oturdum. Babam zaten orada, arkasına yaslanmış, elleri başının arkasında.

O yıldızları izliyor, ben de onları izlemeye çalışıyorum, her ne kadar kokpitin içindeki uydu televizyonu kadar heyecan verici olmasalar da. Bu yüzden geceleri buraya geliyoruz. Bir tekne yolculuğu pek çok farklı şekilde olabilir. Sabah ilk iş balık tutmak. Öğleden sonra şnorkelle dalış. Hepsini seviyorum, bunu bile, uzanıp yıldızlara baktığımızı, çünkü sadece ben ve o varız.

"Canis Major," diyor.

Bu kolay bir tane, çünkü en parlak yıldız onda. İşaret ediyorum. "İşte."

"İkizler."

Castor ve Pollux'u buldum, iki parlak olanı. İkiz olmaları gerekiyordu, ki bence bunun nedeni o zamanlar insanların uydu televizyonu olmamasıydı. "İşte."

"Koç," diyor ve ben de koça hiç benzemeyen koçu arıyorum.

Bir kıvrıma benziyor. Belki bir bumerang. Bazen annem bunlara geliyor ve kendi takımyıldızlarımı oluşturmama izin veriyor, ama babam gerçek olanları seviyor. İşaret ediyorum. "İşte."

Doğru anlamına gelen bir homurtu. "Peki koç bu kadar özel olan ne yaptı?"

"Altın Post'u yaptı."

"Hangisi...?"

"Sadece krallar için. Jason, hakkı olan tahtı talep etmek için Altın Post'u bulmak zorundaydı."

"Bunu tek başına yapmadı, değil mi?"

"Ona karısı Medea yardım etti."

"Güzel," diyor, sesi benden memnunmuş gibi çıkıyor.

Beni göremese de gülümsüyorum. Belki de beni göremediği içindir.

Benimle gurur duyduğunda, akşam yemeğinde ton balığı konservesi yememiz ya da ertesi sabah her zaman çok uykulu olmam o kadar da önemli değil. Binlerce gece tekne gezintisine çıkabilirim.

"Sana neden Galileo adını verdiğimi biliyorsun, değil mi

Finny?" "O bir gökbilimciydi."

"Bu doğru. Dünyanın güneşin etrafında döndüğünü keşfetti, tam tersi değil. Ama insanlar bundan hoşlanmadı. Özellikle de kilise. İnanmak istediklerine inanmak istediler ve onu tehdit ettiler, anlıyor musunuz? Onu hapse attılar ve gerçeği söylemeye devam ederse onu öldürmekle tehdit ettiler."

Gece havası yüzümü okşarken ürperiyorum. "Kilise mi?"

"O zamanlar iktidardakiler onlardı, ama şimdi de durum aynı. Gerçeği bilmek istemeyen yetkili insanlar. Geri adım atmak zorunda kaldı, yani geri almak zorunda kaldı. Yaşamak için yalan söylemek ve dünyanın *gerçekten* güneşin etrafında dönmediğini söylemek zorunda kaldı."

Sessizim, çünkü doğru cevabı bilmiyorum. Bu, Jason ve Argonotlar gibi ezberlediğim takımyıldızı hikâyelerinden biri değil.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" Babam soruyor. Hayal

kırıklığı midemi ağrıtıyor. "Hayır."

"Yalan mı? Bu onun Altın Post'uydu. Hak ettiği yeri almak için buna ihtiyacı vardı." Gülüyor ama sesi diğer gülüşlerine benzemiyor. "Bu

size söylemediklerini. Altın Post para, güç ya da gerçek değildir. Bu bir yalan."

Yüzünü bana dönüyor, gözleri gecenin karanlığında.

"Yalan söylemen gereken bir zaman gelecek, Finny oğlum. Anladın mı? İnsanlar yalan söylemenin yanlış olduğunu söylüyor ama Altın Post'tan haberleri yok. Hak ettiğin yeri almak için yalan söylemek zorunda kalacaksın. Anladığını söyle. Bunu yapacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum, çok hızlı çünkü gerçekten ne söz verdiğimi bilmiyorum.

İç çekiyor. "Dünya değişiyor ama yeterince hızlı değil. Yeterince uzak değil. Belki de hiç değişmeyecek. Kahretsin, seni de değiştirecek. Farklı şeyler yapmak isteyeceksin."

"Hayır, yapmayacağım. Söz veriyorum."

Tekrar bana bakıyor, düşünüyor.

"Serçe parmağımı uzatarak söz veriyorum" diyorum.

"Mecbur kaldığında yalan söyleyeceksin," diyor, "kendi hayatını kurtarmak için. Ve benimkini. Değil mi?"

Korku kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Tıpkı tekneyi tokatlayan dalgalar gibi düzensiz bir ritimle *güm güm güm güm* atıyor. "Pinky söz veriyorum."

Benimkinden daha büyük olan serçe parmağını alır ve o şekilde sallanırız. Sonra yine gururlandı. Bunu söylemiyor ama yüzünde görebiliyorum. Tekrar battaniyenin üzerine uzandı, ben de uzandım.

"Orion," dedi ve ben de işaret ettim.

On Yedinci Bölüm

Eva

Hâlâ Geneva Hughes ile oturuyorum, el ele tutuşuyoruz. Sadece ara sıra konuşuyor, bana kocasını anlatıyor, onu kaybetmeden önce. Sesi böyle geliyor. Ama Hughes malikanesinde onunla ilk tanıştığımda olduğundan daha az acılı. Daha hüzünlü.

Birinci yıl dönümleri için sıcak hava balonu sipariş ettiği zamanki gibi. Şirket balonu geniş arka bahçelerine uçurmuştu, ıslıl ıslıl, kaşındıran bir sıcaklıkta. Tipik bir erkek olarak, dedi kadın, adam çok az talimatla bu şeyi uçurabileceği konusunda ısrar etmişti.

Bu şekilde, nasıl geri döneceklerini bilmeden denize doğru ilerlemeye başladılar.

Onları tekrar aşağı indirmek için bir kurtarma balonu gerekmişti.

Bu can sıkıcı olmalıydı. Erkeklerin kendi iyilikleri için fazla inatçı olduklarının kanıtı, ama bunun yerine Geneva bunu heyecan verici bulmuştu. Kalın sepetin kenarına yaslanmış, rüzgârın etrafını kamçılmasına izin vermişti. Yerden bu kadar yüksekten nereye gittiklerinin bir önemi yoktu, dedi. Yere inip inmeyecekleri bile önemli değildi.

Aşk insana böyle yapar, dedi, sesi hüzünlü geliyordu.

Şimdi sessiz, boşluğa bakıyor, muhtemelen daha fazla anıyı yeniden yaşıyor.

Hemingway oturamıyor gibi görünüyor, bu yüzden yerde volta atmaya başladı. Ara sıra yanımızdan geçiyor ve bize 5. ve 6. muayene odaları arasında tomurcuklanan romantizm hakkında bilgi veriyor; bir kadın Shrek filmindeki sahne gibi "Kekçi adamı tanıyor musunuz?" diye bağıyor ve

Koridorun karşısındaki adam "Kekçi adam mı?" diye bağırır. Buna karşılık kadın da mükemmel bir öfkeyle "Kekçi adam!" diye bağırır.

Koridorda bir hareket var.

Hemingway değil ama.

Finn'in üzerinde her zamanki kıyafetleri, bu sabah doğum uzmanı randevusu için erken ayrılmadan önce ofiste giydiği takım elbisesi var. Ve nedense kafasında yeşil bir şapka da var. Ve gözleri, o güzel ela gözleri -bazen duygulu, bazen şakacı- yeni bir yoğunluk seviyesiyle dolu.

Bir şey mi oldu? Tam olarak üzgün görünmüyor ama rahatlamış da görünmüyor. Babasıyla ilgili haberler kötü mü? Durumu kritik mi? Ya da daha kötüsü, öldü mü? Odadaki ilkel enerjiyle her şey mümkün görünüyor. Yaşam ve ölüm bilgisiyle titreşiyor.

Geneva onu görmedi. Görüş alanının dışında duruyor, kımıldamıyor.

Elini sıkıyorum. "Gidip daha iyi bir kahve bulmaya çalışacağım," diyorum.

Neden yalan söylediğimden emin değilim, en kötüsü olduysa ona fazladan huzurlu anlar yaşatmak istemem dışında. Tam olarak huzur değil. Ama tam bir kayıp da değil.

Dalgınca başını sallıyor ve elimi bırakıyor.

Etrafında dolanıyorum ve Finn'le koridorda buluşuyorum.

Tek kelime etmeden kollarını bana doluyor, sıkıca sarılıyor. Kendimi tutmasına izin veriyorum; ben de onu aynı sertlikte tutuyorum. Ciğerlerimde havaya yer yok ama bu kucaklaşma kadar önemli değil. Hiçbir şey bu kucaklaşma kadar önemli değil.

Sonra koridorda ilerliyor, beni yanına çekiyor, kolunu belime doluyor. O bir görev adamı ve benim nefes nefese kalmış, yarım yamalak sorularım havada kalıyor. *Neler oluyor? Daniel iyi mi? Doktorlar onu ameliyat mı ediyor?*

Cevap yok.

Bu da muhtemelen kötü bir şey demek, bu yüzden cevap için zorlamıyorum. Yankılanan bir merdivenden inip ağır bir cam kapıdan geçiyoruz.

Sonra yukarıdan gördüğüm, bakımlı çalıları, meşe ağaçları ve parke taşlarıyla kaplı avluya çıkıyoruz. Beton banklar yorgunların dinlenmesini sağlıyor. Bazı hemşireler ve önlüklü doktorlar da dahil olmak üzere fiziksel olarak yorgun olanlar. Hastalar ve hasta yakınları da dahil olmak üzere ruhen yorgun olanlar.

Şu anda burada sadece birkaç kişi var, soğuğa ve karanlığa boyun eğiyorlar. Pencerelerden biri piyano çalıyor.

İki kez baktım. Hayır, piyano normal bir kuyruklu piyanoya benziyor, siyah ve parlak, ama kendi kendine çalan bir tür mekanizması var. Tezgahta kimse oturmıdığı halde tuşlar ve pedallar hareket ediyor. Tabii hastane perili değilse.

Tabii ki öyle olacak. Her gün insanların öldüğü bir hastane perili olacakken, neden hep perili evleri gösterdiklerinden emin değilim.

Sonra Finn beni çeviriyor, kavırıyor ve daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüyor.

Binlerce kez öpüştük.

Tembel bir yaz günü gibi yavaş, bal gibi tatlı ve limonata gibi kıvamlı.

İkimiz de birbirimize aç olduğumuzda çaresiz olanlar.

Ruhumun içini dışına çıkaran güçlü olanlar.

Bu tanımlanamaz bir şekilde farklı hissettiriyor, sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor. Bu bir dil, bu öpücük -şiddetli yağmacılığı, yüzümü kucaklayan elleri, beni eski bir meşeye bastıran sert vücudu. Bu hastaneden önce de burada mıydı, bu ağaç? Finn önümde sertleşip kalınlaşırken, ereksiyonu karnıma baskı yaparken, arkamda kalın hissediyorum. Yine de cinsel bir his vermiyor. En azından öpüşmenin amacı bu değil; bu daha çok bir yan etki.

Sonra geri çekiliyor, nefesi içinde ve dışında dalgalanıyor.

Uzaktan da olsa insanların bizi görebildiğini fark ediyorum. Sadece köşedeki bankta oturan adam ya da bir anıt bahçesinin önünde Starbucks'ını yudumlayan kadın değil. Binanın içindeki insanlar da. Üç taraftan bize bakabiliyorlar. Mahremiyetlerini şiddetle koruyan iki insan için bu önemli olmalı, ama değil.

Diğer herkes önemini yitirdi.

"Finn," diyorum titreyen elimi yanağına koyarak. "Bana neler olduğunu anlat."

"Olan şey şu ki ben... o..." Durdu. Yutkunuyor. Tekrar dener. "Sözümü tuttum Eva, belki de doğrudu. Belki de yanılttı, ama bitti. Bitti."

Korkunç, titreşimli bir an için ilişkimizi kastettiğini düşündüm. Nişan, sahte, gerçek ve aradaki her şey. *Bitti* artık. Nefesim

durur.

Sonra devam eder. "Babama olan borcum her neyse, bitti. Tam olarak ödendi. Mesele sadece sır değildi, anlıyor musun? Bu sır üzerimdeyken kimseye karşı dürüst olamadım." Boş bir kahkaha. "Kendime karşı bile dürüst olamadım. Bana bunu yaşattığı için ona o kadar kızgındım ki bunu istediğimi itiraf edemiyordum. O kadar çok istedim ki."

Başımı sallıyorum, tam olarak anlamıyorum ama yoğunluğunu anlıyor, hissediyorum. Kan damarlarımdan yıldırım hızıyla pompalanıyor. Zaman yavaşlıyor. "İstiyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Son anına kadar. Kahkahalar, seks ve kalbimin ne kadar büyük görüldüğünden kaburgalarımı kıracakmış gibi hissettiğim iyi zamanlar. Ve kötü olanları da. Korku ve öfke. Dehşet. Bir gün geçeceğinden emin olmak, çünkü geçecek. Tabii ki geçecek. Bu lanetle ilgili bile değil. Hayatla ilgili. Hepimizin gizli bir son kullanma tarihi vardır ve bu asla güzel değildir. Bu bir lanet de olsa, bir araba kazası ya da kalp krizi de olsa."

"Ya da bir çardak zeminine düşmek," diye fısıldıyorum.

Finn alnını benimkine bastırıyor. "Ameliyata girdi. Ameliyatı atlatma şansı iyi ama sonrası... sonrası çok kötü."

Kalbim sıkışıyor. "Çok özür dilerim."

"Düşündüğümde daha fazla acıdı. Uzun zamandır onun orada olmadığını düşünüyordum. Gerçekten orada değil, beni omuzlarında taşıyan babam. İçeride değil, ya da içeride olduğunda, çok hızlı geçiyor, cıva gibi, ışığın bir hilesi. Ve eğer gerçekten orada değilse, yas tutacak bir şeyim yok, değil mi?"

Bundan daha karmaşık. Her zaman öyle olmuştur. Ve karmaşıklığın bu özel biçimiyle ilgili uzun bir deneyimim olmasa da, bunu başka şekillerde biliyorum. On beş yaşındayken yüzüme bir tokat atmış olmasına rağmen babamı sevmek. Bir kibrit çöpünü yakacak kadar bile anne sıcaklığına sahip olmamasına rağmen annemi sevmek.

Hayat bize kolay olanı vermedi. Kimseye kolay verdiğinden emin değilim. Bu bir serap gibi geliyor. Bir gerçek dışı.

Hatta bir yalan, tıpkı Hughes'ları gazete makalelerinde yalan söylemekle suçladıkları gibi.

Aşk her şeyi düzeltmez ama düzeltmeye değer hale getirir. "Finn."

"Özür dilerim."

Kalbim durdu. "Ne için?"

"Bizden şüphe ettiğin için. Senden şüphe ettiğim için. Sana olan hislerimin bir an için bile olsa geçici olabileceğine inanmana izin verdiğim için. İlişkımız asla ve asla sahte değildi."

Gözlerim yaşıyor, yakışıklı yüzü bulanıklaşıyor. "Biliyorum." "Çok sabırlısın, ama aşk budur, değil mi? Sabırlı ve nazik." "Ama kolay değil," diyorum, boğazım duygularla doluyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Kolay değil. Ve sanırım senin için çoğu kişiden daha zor. Yine de üstesinden gelebilecek kadar güçlüsün. Galadan benimle birlikte ayrılmanı istediğim o ilk gece, seni tekneye götürdüğümde gördüğüm şey buydu sanırım. Bir parçam senin bununla, benimle, lanet olası Hughes lanetiyle başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu."

Gülüyorum, su gibi ve düzensiz. "O elbisenin içinde kırımın görünüşünü beğendiğini sanıyordum."

"Bir avuç kadar," diyor hararetle. "İki avuç kadar." "O zaman benimle seks yapmadın."

"İstedim. Seni ranzaya sürüklemek, sana hissettirdiklerime bir daha ayrılamayacak kadar bağımlı olana kadar tekrar tekrar boşalmanı sağlamak istedim."

Sonunda bunu yapmış olmasına rağmen bu beni utandırıyor. Ya da belki de bu yüzden.

"Bu benim sahte bir ilişki fikrimdi," diyor. "Çünkü kendime yalan söylerken bile, senin çekip gittiğini görmeye dayanamıyordum. Seni elimde tutmanın aklıma gelen tek yolu buydu; sırlar, numaralar ve yarım önlemlerle."

"Bana sahipsin," diyorum, sesim kalınlaşıyor ve kendimi sert hissediyorum. "Seni tutuyorum."

Nefesimi kesen bir öpücük için başımı yukarı kaldırıyor. Dizlerimi güçsüz bırakıyor ama bu büyük ağaçtan destek alıyorum. Bir ağacın mirası. Ve Finn'in güçlü elleri tarafından. Geçmiş ve gelecek. Hiçbiri sonsuza dek vaat edilmedi. Hepsi geçici. Bu öpücük. Bu nefes. Bu beden.

Sadece aşk gerçekten kalıcıdır.

"Seni seviyorum," diyorum ısıran, nefes nefese öpücükler arasında. Dudaklarıma karşı inliyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Beni ağaca yaslayıp ereksiyonunu bacaklarımın arasına bastırırken inliyorum.

"Sana sonsuza dek söz vermiyorum," diye soluk soluğa söyleniyor, gıcırdatıyor ve gıcırdatıyor. "Kimse veremez. Sana şimdi söz veriyorum. Bu an ve bir sonraki an. Olduğum her şeyi. Olacağım her şey."

"Evet," diye bağıyorum, beni orgazma yaklaştırırken. Orgazm olmam için çok hızlıydı. Daha bana dokunmadı bile, ama duygunun dokunaklılığı klitorisime vuruşlara dönüşüyor. Şimdiden titriyorum, yaklaşmak için bir bacağıma beline doluyorum.

"Seninim," diye seslendi. "Ben seninim."

Ve sonra uçuyorum, binlerce parçaya ayrılıyorum, zevk beni patlayan bir yıldızla dönüştürüyor, beni karanlıkta yüzer halde bırakıyor, hala avluda, sessiz piyano hala bankta kimse olmadan Beethoven çalıyor, gece gökyüzü şehrin üzerinde karanlık.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Finn

Bekleme salonuna döndüğümüzde Hemingway bizi bekliyordu. Kulaklarının üstü pembe, tıpkı annemle babamın birlikte yattığını söylediğinde olduğu gibi.

Sanırım bu Eva'yla beni avluda gördüğü anlamına geliyor. Muhtemelen birkaç kişi görmüştür. Karanlıktı ama yine de görülebilecek kadar aydınlıktı. "Bir haber var mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Babam hakkında değil."

Bu kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Peki ne hakkında?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece telefonunu uzatıyor. Bir video oynatıyor. Ekranda titrek ve karanlık bir görüntü var ama netleşiyor. Avlu. Meşe ağacı. Ben ve Eva, kucaklaşıyor, öpüşüyor ve yoğun, özel bir sohbette konuşuyoruz.

"Douglas'a gönder," diyorum, aile avukatımız Douglas Karl'ı kastederek. Geniş akrabalar da dahil olmak üzere Hughes ailesi için pek çok şeyle ilgilenir. Bu onun kaldırttığı ilk yarı seks kaseti olmayacak, gerçekten seks yaptığımızdan değil. Yakındı ama.

"Çoktan yaptım," diyor Hem.

"Bir bakayım." Eva telefonu alıyor ve yüz ifadesinden pek bir şey anlaşılmayan bir şekilde izliyor. Sonra aniden gülüyor, sesi kavrulmuş toprakta bahar yağmurunun patlaması gibi. "Eğer gerçekten istiyorsan o kapatma bildirimlerini gönder, ama... neredeyse hiçbir şey göremezsin. Sadece birbirine aşık iki insan ve bunu neden saklamaya çalışıyoruz?"

"Eva." O videoda orgazm oluyor. O kısmı görecektir kadar net değil ama ben söyleyebilirim. Vücudunun benim elimde titrediği anı tam olarak biliyorum.

O

kulağında inledi. Video belki bir kat yukarıdan çekilmiş, ağacın dalları tarafından yarısı kapatılmış.

"Leo küplere binecek. Babam da öyle." Ellerini havaya kaldırır. "Ama bir de bize bak. Baban düştüğü için hastanedeyiz. Benim için önemli olan bu. Çocuğumun babası tarafından öpüldüğüm bir video beni endişelendirmiyor. Evet, harika öpüşüyor. Gerçekten bilmek istiyorlarsa ulusal televizyona çıkıp herkese bunu anlatırım."

Cehenneme kadar yolu var. O haklı. Halkın ne düşündüğünü önemsiyorum... çünkü babam önemsiyordu.

Gerçek şu ki, cehenneme gidebilirler.

Onu kollarıma alıyorum, bu sefer koridorda başka kimse olmamasına rağmen daha çok G dereceli bir tutuşla. "Harikasın, biliyor musun? Sürpriz. Bir keşif."

"Tanrım," diyor alay ederek. "Umarım kimse beni övdüğünü duymaz."

Eğilip göğüsleri hakkında tam olarak ne düşündüğümü, ne kadar tatlı olduklarını, tatlarının ne kadar lezzetli olduğunu, içine girdiğimde ne kadar tatlı bir şekilde zıpladıklarını fısıldıyorum - çünkü yapabiliyorum. Halkın canı cehenneme. Hissedarların canı cehenneme. Ailemizi yüksek sosyetenin son araba kazasıymışız gibi izleyen, yardım etmek yerine fotoğraf çeken herkesin canı cehenneme.

Bu benim kadınıam.

Nişanlım. Yakında karım olacak.

"Annem biliyor mu?" Tepkisini hayal ettikçe hayıflanarak soruyorum.

Hemingway biraz şaşkın görünüyor, tıpkı kimya çalışmasına yardım ettiğimde olduğu gibi. "Eva ile aynı şeyi yaptı. Güldü." Sesini falsetto yapıyor. "*Bugünlerde insanlar bunu mu skandal buluyor? Benim zamanımda gerçek skandallar vardı.*"

Birkaç yıl önce böyle bir video için bana bir e-posta kınaması gönderirdi.

Yine de, birkaç yıl önce eyalette bile olamazdı. O değişti. Ben de değiştim.

Ya babam? Şey, babam. Seviliyor, saygı duyuluyor ve hatta bazen halk tarafından korkuluyor. Eğer bu gerçekten son olacaksa, bir adam daha ne isteyebilir ki?

Yerimize oturduk. Annem elinde kaçak Starbucks'la dönüyor, çünkü hastanede satılmıyor. "Bunu da buldum" diyor, bir şişe Bailey's Irish Cream tutarak.

Eva başını hayır anlamında sallar ama latteyi minnetle kabul eder.

Ben sadece sade kahve istiyorum. Bu yüzden sadece reşit olmayan Hemingway ve annemiz kağıt bardaklarına bol miktarda tatlı, sütlü likör koyuyorlar.

Annem bir duble espressoyu tek seferde içiyor. "Buna ihtiyacım vardı."

Hemingway bir yudum alır ve öksürür. "Bu tam olarak nedir?"

Sırıtiyorum. "Başa çıkamıyor musun?"

"Yani alkol iyi. Espresso ama." "Pansy,"

diyorum, sevgisiz değil.

"Ne? Ben sadece masum bir çocuğum, kafeinle yozlaştırılıyorum."

Bir kahkaha attım. Bu... hoş. Bir ameliyathanenin dışındaki bekleme alanında oturup babamın ameliyatı hakkında haber beklerken söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Bir aileymişiz gibi.

Çünkü sanırım yine öyleyiz. Eva

bunu bizim için yaptı.

Ameliyatın üç saat sürmesi gerekiyordu ama beş saat sürdü. Bu muhtemelen iyiye işaret değil ama doktorlara güvenmeliyim. Ve babama. Ve evrene, ki Eva bana yeniden umut etmeyi öğretmemiş olsaydı bu gülünç olurdu.

Sonunda doktor çıkıyor, koyu renk saçları uzun süre başlığın altında kaldığı için dağınık, gözleri vahşi - sanki vahşi doğadan medeniyete geri dönmüş gibi. Eva benim yanımda, onun etrafında toplandık. Hemingway annemin elini tutuyor.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Dr. Khan, "Zor bir ameliyattı. Kötü bir kırıktı ama yeniden yapılandırmayı başardık. İstedüğimden daha büyük kesiler yapmak zorunda kaldık ama kalça protezi yapmak zorunda kalmaktan daha iyiydi. Şu anda iyileşme sürecinde ve yakında onu görebileceksiniz.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor Eva.

Annem iyileşme sürecini soruyor, kulağa uzun ve acı verici geliyor.

"Onun yaşındaki birinin ameliyat olması yüksek risk taşıyor. Önümüzdeki altı ay önemli olacak. Risk faktörleri olan depresyonun yanı sıra herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığını yakından izleyeceğiz. Yine de iyi haber, sağlık durumunun iyi olması."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama doktor bunu görüyor ve başını sallıyor.

"Kalp hastalığı, felç öyküsü, diyabet. Bunlar bu durumu daha ciddi hale getirecek koşullar. Demans-" Sanki hastalığıyla ilgili olarak tıbbi mahremiyet konusunda yapılan kamuoyu referandumunu kabul ediyormuş gibi duraklıyor. "Muhtemelen iyileşmeyi daha da kötüleştirmeyecektir. Hatta daha da kolaylaştırma ihtimali var."

"Kim bilebilirdi ki?" Hemingway diyor ki. "Aslında iyi bir tarafı da varmış." Birkaç saat sonra babamı teker teker görebiliyoruz.

Onu, bir hemşirenin hala bir makineden hayati göstergelerini izlediği ve bir diğerinin köşede bandajlarla bir şeyler yaptığı bir nekahet odasında buluyorum. Mahremiyet yok ama sanırım bununla işim bitti. Wall Street'te çırılçıplak dolaşacağım için değil, sorunları saklamak onları daha iyi hale getiriyormuş gibi davranmayı bırakacağım için.

"Merhaba," diyor tanımadan. "Doktor musunuz?"

"Hayır." Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar tıkanmış durumdayım, özellikle de onu canlı ve uyanık gördüğümde. Eskiden bundan daha fazlasını isterdim, beni tanımasını isterdim. Babam olarak tanıdığım kendisi olmasını. Ama şimdi onu neredeyse kaybetmişken, ona sahip olmanın ne kadar değerli olduğunu anlıyorum. Sadece bedeni değil, sanki boş bir kabuk gibi. Son birkaç yıldır tanıdığım diğer kişi. Meraklı, masum ve genellikle nazik.

Takım elbiseme bakıyor, takım elbise artık onarılamaz bir şekilde gümbürdüyor. "Tüm bunlar için ödememi almaya mı geldin?" diye soruyor, elini bağladığı makineye doğru sallayarak.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Yüzünde boş, hoş bir ifade var ve neyin eksik olduğunu anlıyorum.

Hırs. Kararlılık. Daha fazlası için çabalamak. Ya da

TikTok-hustle'da konuştukları gibi.

Asla gerçekten mutlu olamıyoruz, değil mi? İnsanoğlu yani.

Daha fazla paramız olduğunda, daha fazlasını isteriz. Harika seks yaptığımızda daha fazlasını isteriz. (Örnek: Eva'yı her nefes alışımında arzulamam.) İyi dinlendiğimizde, tekrar yorgun olabilmek için üretken olma dürtüsüne kapılırız.

İnsanlar bir milyon dolarları olsa mutlu olacaklarını söylüyorlar ama araştırmalar ve benim New York'ta zenginler ve güçlüler arasında yaşama deneyimim bunun doğru olmadığını kanıtlıyor. Çünkü bir milyon dolarımız olduğunda onu harcamaya başlıyoruz. Sonra daha da fazlasını isteriz.

Daniel Hughes gibi bir milyarder bile bu dürtüyü hissetmişti. Çalışanlarına ve hissedarlarına karşı şiddetli bir sorumluluk. Oğullarını eğitme ihtiyacı. Gizlilik gerekliliği.

Ve şimdi, tüm bunlar gittiğinde, o... daha mutlu.

Belki de iyi bir tarafı vardır. Bu bana ne kadar çılgınca gelse de, belki de ö

yl "O zaman sen kimsin?" diye sorar.

e. *Oğlun*. Ama bir şekilde, bu doğru bile değil. O benim değilken

Baba, ben onun oğlu değilim. Ama ben başka bir şeyim. Onu hâlâ seven biri. "Eski arkadaşım," diyorum, sesim kısık. "Ben seni kontrol etmeye gelen arkadaşınım."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ve sanırım açıklıyor. "Kendimi iyi hissediyorum. Kırık olduğunu söylemelerine rağmen kalçamda ağrı bile yok."

"Muhtemelen sana verdikleri harika ilaçlar yüzünden," diyorum, mizah yapmaya çalışarak.

"O zaman herkes bunları kullanmalı," diyor ciddiyetle. "Her zaman. Harika hissediyorum."

Onunla birkaç dakika daha konuştum. Sonra Hemingway içeri girdi. Eva bile onunla bir dakika geçirmek istiyor. Güldü ve bana onun hemşire olduğunu sandığını söyledi. Ona başka bir yastık getirdi, hiç umursamadan.

Sonra sıra anneme gelir.

Bunca zamandır sessizdi, bastırılmıştı.

İçeri girmek bile istemeyeceğini düşünmüştüm ama ayağa kalktı. "Anne," diyorum sessizce. "O değil-"

Kendinde değil.

Ben de öyle diyecektim. O kendisi değil, ama bu tam olarak doğru değil. O yeni bir benlik. İstediyimi sandığım Daniel Hughes olmasa bile, o biri.

"Sorun değil," diyor, sesi kararlı ve... sevgi dolu. "Onunla konuşmama gerek yok. Pek değil. Sadece onunla oturmak istiyorum. Beni dışarı atana kadar onunla oturacağım."

Başı dik bir şekilde nekahet odasına girmesini izledim. Onu rahatlatıyor. Mevcut olan huzuru kabul ederek.

Kalbim sıkışıyor. Evlendiği adam olmayabilir ama sevdiği bir adam.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Eva

GARIP BİR ŞEY OLUR.

Daniel Hughes'un düştüğü ve ciddi bir ameliyat geçirdiği haberinin kamuoyundaki paniği yeni boyutlara taşınmasını beklerdim. Bunun yerine, hastanenin avlusunda çektiğimiz video, sahte ilişkimizle başlayan sosyal medya kampanyasını yeniden canlandırdı.

#Finneva, varlıklı insanların yanlış yaptığının bir örneği olarak değil, beklenmedik yerlerde çiçek açan sevginin bir kanıtı olarak hiç olmadığı kadar yüksek bir trend izliyor.

Bir TikTok "Onlar da bizim gibi" diyor.

Ki bu çoğunlukla doğru.

Karanlık anlarda birbirimize sarılırız. Birbirimizi kelimelerle, dokunarak ve hatta kahkahalarla teselli ediyoruz. Seviyoruz, çünkü sonuçta değerli olan tek şey bu.

Yine de bazı açılardan farklıyız.

Finn'in hastaneye yeni bir kanat bağışlaması ve daha da büyük bir huzur bahçesi için fon sağlaması gibi. İnsanlar hayatta kalmak için tıbbi bakıma ihtiyaç duyarlar ama teselliye de ihtiyaçları vardır. Binaya Hughes adını vermek yerine, kendisini ameliyat eden doktorun adını verdi. Ameliyattan altı ay sonra Khan Binası'nın temelini atarlar.

Kız kardeşim Sophia kamuoyunun görüşünün tersine dönmesine şaşırmadığını söylüyor ama aramızda sosyal medya konusunda en bilgili olan o. Annem başını sallıyor, fikirlerin dergiler daha basamadan nasıl bir yangın gibi yayıldığını hâlâ tam olarak anlayabilmiş değil.

Finn beni ilk kaçırdığında bulunduğumuz odada oturuyoruz.

Daha sonra Orkideleri Koruma Derneği'nin galası sırasında bir sığınak olmuştu.

Sophia'nın beni ölçtüğü gibi büyük bir soyunma odası.

Derme çatma bir kaide görevi gören bir taburenin üzerinde duruyorum, ellerimi kaldırıyorum ki kız kardeşim etrafımda etkili hareketlerle dolaşabilsin.

"Hmm," diyor.

Gülüyorum. "Ölçülürken hiçbir kadın bunu duymak istemez."

"Zor olan ölçüm değil," diyor sesi boğuk bir şekilde. "Ölçümün ne olacağını tahmin etmeye çalışmak. Bebek doğduktan sonra ne kadar egzersiz yapmayı planlıyorsunuz? Doğum sonrası sevimli bir şişlikten mi yoksa Katie Holmes'un maraton koşmasından mı bahsediyoruz?"

"Şirin bir şişlikle devam edelim. Benim için maraton yok." "Tamam," diyor. "Bu her şeyi kolaylaştırır."

Annem iç geçiriyor. "Eğer bebekten *önce* evlenmiş olsaydın..."

"Bunu aşmıştık. Daha sonra evlenmek istiyorum. Böylece planlamak için daha fazla zamanımız olur. Bebek de düğüne katılır."

"İnsanlar konuşacak."

"İnsanlar hep konuşur. Her şey hakkında. Kelimenin tam anlamıyla."

Sophia etrafıma bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hamileyken evlenirseniz bebek yine de katılabilir. Ama amniyotik sıvı yüzünden her şey boğuk duyulacaktır."

Annem titriyor. "Kaba olmak zorunda mısın, Sophia?"

Sırıtiyorum. "Sekiz çocuğun vardı anne."

"Anıları bloke ettim," diyor bana. "Özellikle de doğumları."

"Dört gözle bekliyorum. Çok korkuyor olsam bile."

"Harika olacaksın," diye mırıldanıyor Sophia.

"Teşekkürler, abla." Ona gülümsüyorum. "Şimdi, ölçmeyi bitirdin mi?"

"Bir dakika içinde." Heyecanlı görünüyor. "Bekle, bu bebek için de bir elbise tasarlayacağım anlamına mı geliyor? *Çok şirin* olacak. Bebek kıyafetlerini araştırmam gerekecek."

Biraz tereddütlüyüm. Kız kardeşimden kendi gelinliğini yapmasını istemek bir şeydi. Ona istediği kadar vahşi ve avangart olabileceğini söyledim, tabii ki bunu bir meydan okuma olarak kabul etti. Ama beni şaşırtarak beyaz giyeceğini söyledi.

Geleneksel olan tek şey bu, diye uyarmıştı. Henüz taslakları görmedim ama zamanımız var.

Bebek için bir şey yapacağından pek emin değilim.

"Bir erkek," diyorum kuşkuyla. "Takım elbise yapmayı biliyor musun?"

"Elbette takım elbise yapabilirim. Ama bir bebeğin kravat takması gerekmiyor ki. Ne de olsa erkek çocuklar vaftiz elbisesi giyer. Bekle, bebeğin Katolik mi olacak? Vaftiz mi edilecek? Tamam, onun için bir vaftiz elbisesi ve damatlık yapacağım."

"Onu sevmeni seviyorum."

Karnıma şefkatle bakıyor. "Tabii ki istiyorum. Dünyadaki en iyi teyze olacağım. Ona sahte kimlik veren ve onun için uyuşturucu alan kişi."

Annem nefes nefese kalırken ellerimi koruyucu bir duruşla karnıma koyuyorum.

Bu Sophia'yı sadece güldürür. "Sizi kızdırmak çok kolay."

Oturma odasının kapısı açılır.

Zenginlikten bahseden smokini ve ailesinin nesillerdir bu zenginliğe sahip olduğunu gösteren duruşuyla bir adam orada duruyor. Ayrıcalık. Güç. Ve bir parçası olduğunuz bir iç şaka gibi hissettirecek kadar öz farkındalık.

Phineas Hughes eskisi gibi görünüyor, yakışıklı ve çok çekici.

Sarı saçlar alçak ışık altında parıldıyor. Ela gözleri çapkın bir çekicilikle parıldıyor.

"Finn Hughes," diye haykırıyor annem, yanakları pembeleşiyor, gözleri parlıyor. Onu kaç kez gördüğü ya da çapkın iltifatlarının ne kadar bariz olduğu önemli değil, odaya her girdiğinde hala kızarıyor.

"Bayan Morelli," diyor şakacı bir selamla, tıpkı geçen yıl galada yaptığı gibi.

"Bana Sarah demeni söylemiştim," diyor, "özellikle de artık aileden biri olduğun için."

"Bayan Morelli," der, onu kırılmayacağı kadar büyük bir zarafet ve saygıyla reddederek. "Sizi tekrar görmek her zaman bir zevktir. Kızınızı aramaya geldim."

Heyecan içime şampanya gibi, kafein gibi akıyor. Çünkü ne kadar uzun süredir birlikte olursak olalım, ben de kızarıyorum. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

"Eva'yı istiyorum," diyor bana bakarak. Gözlerindeki o şeytani parıltı, bir mezuranın dürtmesinden kaçmayı vaat ediyor. "Planlarımız var."

"Bana planların olduğunu söylememiştin," diyor annem. "Nereye gidiyorsun?"

Sırıyorum, çünkü bu tıpkı eskisi gibi. Ve yine de tamamen farklı. Çünkü artık onu tanıyorum, bir erkeğin bir kadını tanıyabileceği gibi. Arzusunu hissediyorum. "Evet, Finn. Nereye gidiyoruz?"

Ela gözler meydan okumamı kabul ediyor. "Bu bir sürpriz."

Sarah ikimizin arasına bakarak, "Gerçekten de," diye mırıldanıyor.

"Seks yapacaklar," diyor Sophia annesine, o da ona alaycı bir bakış atıyor.

"Sophia," diyor azarlayarak.

Sophia elindeki mezurayı yavaşça kutusuna atar ve defterine son bir şey not eder. "Pekala, engel olmak bana düşmez. İyi eğlenceler, sizi çılgın çocuklar. Korunduğunuzdan emin olun-oh bekleyin, sanırım bunun için çok geç. O zaman eyersiz gidin, umurumda değil."

"Sophia Morelli!"

"Hadi," diyorum Finn'e, elini tutarak. "Annem bayılmadan gidelim."

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı. Morelli malikanesinin önündeki arabaya kadar. "Bahse ne dersin?" diye soruyor beni içeri sokarken. "Çatı katına varana kadar boşalmanı sağlayabilirsem ben kazanırım. Ve eğer gelmezsen, o zaman sen kazanırsın."

"Ne kazanacağım?" diye soruyorum, vücudum şimdiden arzuyla kıvranıyor.

Ceplerine uzanıyor. Bir çeyreklik bana doğru savruluyor ve iki elimin arasında yakalıyorum. "Yirmi beş sent mi? Sanırım yarınki Starbucks siparişime köpük ekleyebilirim."

Eli yüzümü yukarı kaldırıyor ve sonra beni öpüyor, şehvetli bir saldırı için beni açık tutuyor, sürüş sırasında elleriyle yapacağı şeylerin sözünü veriyor. "Yapabilirsin ama sana bir sır vereyim... Kazanamayacaksın."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Finn

Yüzlerce basın mensubu ve fotoğrafçıdan oluşan bir izleyici kitlesinin ÖNÜNDE DURUYORUM, Eva başını dik tutarak yanımda duruyor. Anın ağırlığını, üzerimizdeki tüm gözlerin ağırlığını hissediyorum ve iz bırakmaya kararlıyım.

Boğazımı temizleyip mikrofonu ayarladıktan sonra konuşmaya başlıyorum.

"Bugün buraya bir duyuru yapmak için geldim," diyorum, söylediklerimin imalarına ve hafif bir ihtiyat titremesine rağmen sesim net ve güçlü çıkıyor. Bu ihtiyat muhtemelen her zaman orada olacak, ama kararım daha güçlü. "Benden önceki babam gibi bende de erken başlangıçlı demans var. Ve onun babası gibi."

Oda sessiz, tüm gözler üzerimde, bağırarak soru soran yok. Sessizlik onları şok etti.

Bunadığım için değil elbette. Herkes bunun kalıtsal olduğunu biliyor. Benim de etkilenip etkilenmeyeceğim çok tartışılan bir konu oldu. Ya da ne zaman olacağı. Şok edici olan, kameralar üzerimdeyken bunu itiraf ediyor olmam.

"Demans konusunda deneyimi olanlar, bunun aileler için ne kadar acı verici olabileceğini bilirler. Bu durum, burada yaptıklarımızdan etkilenen daha büyük Hughes Industries ailesi, hissedarlar ve çalışanlar için de geçerlidir. İşte bu yüzden dürüstlüğü seçiyorum. İnsanların mahremiyet hakkı vardır. Hastalık, zayıflık ve daha binlerce şeye hakları var ama ben size söylemeyi seçiyorum. Çünkü bunu birlikte yönetmek istiyorum. Gölgede saklamak değil. Ondan kaçmak değil. Olmuyormuş gibi davranmak değil."

Şimdi bir soru patlaması var, muhabirler bağıyor.

Nefesimin kesilmesine yetiyor ama aynı zamanda göğsümde bir haklılık kabarması da hissediyorum. Eva ciddi görünüyor, gözleri sevgi ve gururla parlıyor.

"Gerçek şu ki," diyorum, beni duyabilmeleri için sessiz olmalarını sağlayarak, "herhangi bir CEO bunama sorunu yaşayabilir. Ya da depresyon veya anksiyete. Ya da kanser. Ya da işlerini etkileyebilecek binlerce başka şey. Beni etkilemeyeceğine dair söz vermiyorum. Söz verdiğim şey, Hughes Industries'i asla olumsuz etkilememesi için gözetim ve kontroller kurmak için çok çalışacağım."

Durdum ve kalabalığa baktım.

Bütün gözler üzerimde ve beklentilerini hissedebiliyorum.

"Bu her hastalığı iyileştirmekle ilgili değil. Bu, onlarla birlikte yaşamakla ilgili. Birisi erken başlangıçlı demansa yakalanabilir diye hayat bitmez." Elimi uzattım ve Eva elimi tuttu. "Sevdiğim biri bana bunu öğretti. Ve bunu birlikte atlatacağız."

Bununla birlikte, oda patlar. Onay çılgınlıkları ve alkışlar var. Ve daha fazla soru, ancak alkışlar arasında onları ayırt etmek imkansız. Yüzlerce gazeteci ve fotoğrafçının enerjisini hissedebiliyorum.

Dürüstlüğü alkışladıklarına inanmak zor.

Geri çekilerek sözü, soruların geri kalanını yanıtlayacak olan iletişim müdürümüz Caitlyn Laurie'ye bırakıyorum. Eva'nın ellerini ellerimin arasına alıyorum ve koyu renk gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Birlikte çok yol kat ettik ve şimdi daha da büyük bir şeyin eşiğindeyiz.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Hadi yapalım şunu. Birlikte."

Başını sallıyor, gözleri sevgi ve hayranlıkla parlıyor ve sonra onu kollarımın arasına alıp şiddetle kucaklıyorum. Burada güçlü olanın ben olmam gerekiyordu. CEO. Varis. Milyarder. Ama bilinmeyen bir gelecekle yüzleşirken bunu mümkün kılan kişi o.

Fotoğrafçılar fotoğraflarımızı çekiyor ama umurumda değil.

Onlara dönüp gülümsüyorum. Eva el sallıyor.

Artık ışıktan saklanmıyoruz.

* * *

Tabii ki bundan sonra Hughes Industries'den öylece uzaklaşamam.

Herkes konuşmak istiyor ve ben de fırsat bulduklarından emin olmak için gerektiği kadar geç saate kadar kalacağım. Benim güvencelerim, her ne kadar değerli olsalar da. Ve çok değerli olduklarını öğrenince şaşırdım. Bana hikayelerle gelen insanların sayısı beni daha da şaşırtıyor.

Demanslı ebeveynler ve kelimelerin ötesinde keder.

Kanser ve diyabet için gizli tedavilerden, kovulacakları korkusuyla haberleri paylaşmaktan korkan yöneticilerden. Adil olmasa bile, bazen dünya adil değildir.

Bana tereddütlü bir umutla geliyorlar, birbiri ardına, ofisimde düzenli bir akış var.

Günün sonunda çok yorgun oluyorum.

Cumartesi günü geri kalanlarla ilgilenmek için geri geleceğim.

Pazar günü bile ofisteyim, ama artık neredeyse boş. Herkes bir şekilde, hiç beklemediğim halde, yoluna devam etti.

Eva'nın dediği gibi, insanların yas tutmak için zamana ihtiyacı var. Maaş çeklerini kimin imzaladığını ve bunu neden sevdiklerini hatırlıyorlar. Ve sırların üstesinden geliyorlar. Çünkü basın toplantısında gerçeği paylaşmış olsam da, gerçek şu ki benim ya da herhangi bir yöneticinin hayatının her ayrıntısına vakıf olamayacaklar.

Süreç henüz tamamlanmadı ama devam ediyor.

Elbette daha zor kısmı da var.

Bu kontrol ve dengeleri kurmak, belki de her sabah bir tür test yapmak konusunda ciddiydim, böylece liderlik etmeye uygun olduğumu kendime onaylatabilirdim. Hatta belki bunu evde Eva ile birlikte yaparım ve geçemezsem hasta olduğumu söylerim.

Hâlâ Dr. Faulk ile detaylar üzerinde çalışıyorum.

Yine de devam eden bir görev olacak.

Hareketli bir

hedef.

İç çekiyorum.

Zor, elbette. Ama zor olduğu için bazı şeylerden çekinmiyoruz. İnsanların işlerini halletmeleri gerekebilir diye bina Pazar günleri de açık ama çoğunlukla boş. İçeri girerken birkaç kişiye el salladım. Belirli bir bölümde kimse olmadığında güç tasarrufu sağlamak için ışıklar kapalıdır. Yumuşak, altın ışık aydınlatır ve alan, veren o bir neredeyse ethereal

atmosfer sanki askıdaymış gibi. Bekliyorum belki de.

Bir ses geliyor: "Hey."

Kafamı kaldırdım ve Will Leblanc'ı gördüm. Eva'nın kayınbiraderi. Ve Summit'in önceki sahibi, haberler çıkmadan kısa bir süre önce satın aldığımız bir girişim sermayesi şirketi. Genç ve hırslı. Bana kendimi hatırlatıyor, eğer sıfırdan bir şey kurmuş olsaydım.

Acıktım.

Pek kızgın olmasa da şimdi aç görünüyor. "Leblanc," diyorum.

"Hughes."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sizinle konuşmaya geldim." Davet edilmeyi beklemeden ofise gelir ve sandalyelerden birine oturur. Bu ziyaret hiç de öyle olmadığı halde rahatmış gibi davranıyor.

"Sekreterimden randevu alabilirdin. Ve avukatını getirebilirdin." Çünkü neden burada olduğunu biliyorum. Summit'i geri almak için savaşmak için. Birleşmeyi geri almak için. Ki bu tam bir karmaşa olacak. Ne Hughes Industries ne de Summit için en iyisi değil.

Ancak avukatı muhtemelen kötü reklamdan kaçınmak için savaşmadan teslim olacağımızı söylemiştir. Yasal haklarımız sağlam olsa bile.

Avukatı yanılıyor.

Bırak gelsinler.

"Yapabilirdim, ama senin söylediğin şu harika konuşmayı hatırlıyorum..." Gözlerini tavana dikmiş, kelimeleri düşünüyor. "*Kimseye kazık atmaya çalışmıyorum. Özellikle de ailem gibi olan birini.*"

Cehenneme kadar

yolun var. "Bunu

söyledim." "Ciddi

miydin?" "Yalan

söylemedim."

Bana bir bakış attı. "Dalga geçme. Ciddi miydin?" "Evet.

Ciddiydim."

"O zaman benzer şartlarda çalışabiliriz. Ben de insanlara kazık atmaya çalışmam, özellikle de ailem gibi olan ya da ailemden olan insanlara. Ve evet, kardeşlerime her zaman bok atarım, çünkü kardeşler bunun içindir. Özellikle de size duymak istemediğiniz şeyleri söylediklerinde. Acı gerçekleri."

Görünüşe göre burada kalmak istiyor. Bu beklenmedik bir şey. "Acı gerçekler.

Ne gibi?"

"Öncelikle, berbat görünüyorsun."

Homurdanıyorum. "Teşekkürler."

"Gözlerinin altında torbalar var ve bir Pazar günü burada tek başınasın, planının geri teptiğini yeni anlamış gibi iç çekiyorsun."

Gözlerim kısıldı. Summit'in burada kalmasını istiyorum ve aslında çok yasal bir sözleşmeyi uygulayabilirim, ama ondan bir bok almayacağım. "Will."

"Söylediklerimin hangi kısmı doğru değil?"

"Seçimlerimin geri tepip tepmediğine karar verme hakkına sahip değilsin. Ne yapmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrin yok, seni kendini beğenmiş pislik."

"Ve aileniz gibi olan birinden bir şirket satın aldığınızda da dahil olmak üzere, herhangi bir sözleşme ve anlaşmada babanızın imzasını taklit etmeye hakkınız yok. Şirketi tek başına da yönetebilirdin. Yasal olarak bunu yapabilecek durumdaydınız ama insanların onun bu işe dahil olmadığını bilmesini istemediniz."

Aslında sahtecilik yoktu ama bunu açıklamaya zahmet etmedim. Suçlamalarla başlayacaksa olmaz. "Ofisimden defol."

"Yoksa bana yumruk mu atacaksın? Eğer bu konuşmayı böyle yapmak istiyorsan, o zaman depoya inelim ve ringe çıkalım. Zemin daha yumuşak. Kırını tekmelediğimde daha az acır."

Ona baktım, düşündüm. Onu yeraltı boks ringinde dövüşürken görmüştüm, o yüzden canıma okuyacağını zaten biliyordum. Ama bu fiziksel bir dövüş değil. Bu bir irade savaşı. Kararlılık savaşı. Benimle konuşma şekli yüzünden bu adamı kovabilirim ve işini de elinde tutabilirim.

Ama dürüstlüğü takdir ediyorum.

Ve dediği gibi, o aileden biri. Kısa bir kahkaha attım. Bu daha uzun bir kahkahaya dönüştü. Beni çivilediğini düşünüyor. "Oh, lanet olsun. Kanıtın yok ki-"

"Babanı emeklilik partisinde gördüm. Belgeleri kendisi imzalamış olsa bile, Hughes Industries adına şartları kabul edecek durumda değildi. Ve onu hiçbir şeyi imzalamaya zorlamadığınızı da biliyorum."

"Nasıl?" Yarı alaycı bir tavırla başımı sallıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sen öyle bir adam değilsin."

Eğer işler bana kalsaydı, böyle bir adam olmazdım. Eva'nın önerdiği gibi gerçek bir CEO olarak kararlar alabilseydim. Benim babam

işlerin bu şekilde yapılmasını istedi. Aklının başında olmadığı belgeleri imzalamak istiyordu. "O zaman ben nasıl bir adamım?"

"Ne pahasına olursa olsun babasını koruyan türden. Her ne pahasına olursa olsun. Eline zorla kalem tutuşturarak onu asla strese sokmayacaktın ve yanında başka birini de götürürsen lanetlenirsin. İşte burada yanlış yaptın, bilesin diye söylüyorum."

Onu düzeltme zahmetine girmiyorum, çünkü bu özel mirasın içinde doğmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyor. Kimse bilmiyor ama artık seçimlerimi savunmayacağım. "Bana milyarlarca dolarlık uluslararası bir şirketi yönetmekten biraz daha bahset."

"Haklısın," diyor, noktayı kabul ederek. "Büyük bir şirketi olan sensin, ben değil. Ama yine de hikâyelerimizi paylaşabiliriz. Annem ben iki yaşındayken babamı terk etti ve bir hafta öncesine kadar öldüğünü sanıyordum. Meğer ölmemiş."

Duymayı beklediğim şey bu değildi.

Bana yetiştirilme tarzından bahsediyor, babasının onları dövmekle kalmayıp dolaplara kilitletiğini anlatıyor. Bu ne lan? Önemli olan, aileyi anlıyor olması. Ve zor kararları. Ve sadakatı.

Ve bunu seçiyor.

İşin özü bu. Hughes Endüstri'yi seçiyor. İç çekiyorum. "Bunu benim için yapmak istediğine emin misin?"

"Bu senin için değil. Para için. Şaka yapıyorum. Yüksek riskli bir mücadele istiyorum, sıkıcı şirket saçmalıkları değil. Ve senin kazıklanmanı izlemekle de ilgilenmiyorum. Sen aile gibisin. Lafı açılmışken, sen de kendi ailenle olmalısın, burada oturup ölümüne endişelenmek yerine. Bence bugünlük bu kadar yeter. Peki ya pazartesi sabahı? Elimizdeki her şeyle onlara saldıracağız. Birlikte. Anlaştık mı?"

Elini uzattı.

Uzun bir süre sonra, kabul ettim. Çünkü sadakatten anlayan bir adamın yardımını kabul edebilirim. Alex Wong'u bile kendi tarafıma çekeceğim. Hughes Industries'i yeniden inşa edeceğim, bozuk olduğu için değil, hala babamın hükümdarlığı altında yönetildiği için. Kimsenin anlamadığı şey bu, gerçekten. Şirketi o yönetiyordu çünkü bana tam olarak istediği gibi yönetmeyi öğretti. Ama şimdi? Şimdi gerçek bir CEO, gerçek bir lider olarak yöneteceğim.

Ve işe koyulma zamanı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Eva

Doğum sırasında devam edemeyeceğimden emin olduğum bir AN var.

"Hayır," diye soluyorum, saçlarım terden yüzüme yapışmış, kollarım gerginlikten titriyor. "Yapamam. Bu yolculuktan inmek zorundayım Finn. *İnmem gerek.*"

"Harika gidiyorsun," diyor Dr. Hoffman, nazıkçe cesaretlendirerek.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Finn doktora soruyor. Doktor gittiğinde bana dönüyor, ela gözleri parlak bir yeşille parlıyor. "Tatlım. Ben ne yaptım?"

Sadece dişlerimi sıkarak konuşabiliyorum. "Dışarı çıkamaz. Çıkamaz."

Finn yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Sen güzel ve güçlüsün. Bunu yapabilirsin, tatlım. Yapabileceğini biliyorum. Sana inanıyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Kendime inanmıyorum."

Karanlık odadaki adamdan yakışıklı bir yarım gülümseme. "Beni bu yüzden yanında tutuyorsun. Gerçek seni görüyorum. Ve şu anda bir tanrıça gibisin."

Hayal etmesi zor, kendimi bir tanrıçadan çok uzak hissediyorum.

Terli ve yorgunum, kasılmalar yüzünden sesim boğuk çıkıyor. Beyaz duvarların bir koza gibi olması gerekiyordu. Hoparlörlerden gelen klasik müziğin rahatlatıcı olması gerekiyordu. Tüm bunlar bir anda kara tahtaya çakılmış çiviler gibi hissettirdi. Doğum planım cehenneme döndü.

Bir kasılma daha tsunami gibi vurdu ve bir çığlık attım. Dr.

Hoffman odaya geri döndü. "Vakit geldi. İkinmanı istiyorum."

İtmek için çok yorgunum ama elimde değil. İtiş vücudumu ele geçiriyor, ta ki kendimi ter s yüz edecekmişim gibi hissedene kadar. Nefes alıyorum ve

nefes nefese ve gergin. Olanlar imkansız gibi geliyor. Alyansın içinden karpuz geçirmek gibi.

Acı, kör edici. Garip bir his. Patlama. Biri
bağırıyor. Benim.

Ve sonra bir bebeğin karışık ağlaması.

Yoğun bir rahatlama bedenimi ele geçiriyor, nefesimi kesecek kadar güçlü bir fiziksel his. Ve sonra kollarımda, yüzü temizlenmiş, geri kalanı hala besleyici, kanlı sıvıyla kaplı. "O burada," diyorum hoppa bir şekilde gülerek. "Oh, Finn. O çok güzel."

Kollarını ikimize de doluyor. Finn'in gözlerine bakıyorum ve onlardan yayılan neşe ve sevgiden başka bir şey görmüyorum. Onun kucağında kendimi tamamlanmış hissediyorum. Kollarımdaki ufaklık bana bir mucize gibi geliyor.

Finn tıkanmış görünüyor, gözleri kıpkırmızı. "Aman Tanrım."

"Adı ne?" Soruyorum, çünkü seçim yapamıyoruz.

"Daniel," diyor, zor yutkunarak. "Babamdan sonra. Bunu bilse çok mutlu olurdu... ve sanırım belki de bilecek."

"Daniel," diyorum titreyen elimi başının üzerinde yumuşatarak.

Finn bize derin bir şefkatle bakıyor. Aşkımız doğum sırasında daha da güçlendi. "Ve sonraki çocuklarımız için diğer isimleri kullanabiliriz."

"Bunu bir daha asla yaşamayacağım," diyorum ve o da hafifçe gülüyor.

Odanın dışında ailelerimiz bekliyor. Morelliler ve Hugheslar. Doğum sırasında teker teker toplandılar. Önce Leo ve eşi Haley. Sonra Sophia. Sonra ailem geldi. Sonra Tiernan. Ve Lucian. Elaine evde kalıp çocuklara bakıyor.

Ve şimdi bu çocuğu görmek için bir şans bekliyorlar.

Şimdiden çok sevildiği bu mucize için sevinç ve minnet duygusu hissediyorum.

"Onları içeri almak zorunda mıyız?" diye sorar,
hayıflanarak. "Sadece birkaç dakikalığına."

Leo kafasını içeri uzatıyor. "Hey, benim
kardeşim." "Selam," diyorum nazık bir
gülümsemeyle.

İhtiyaç duydukları tek izin bu gibi görünüyor. O içeri girer, ailenin geri kalanı da peşinden içeri doluşur. Bebek için haykırıyorlar ve ona bir şeyler sunuyorlar-yiyecek, içecek, kokain. Sonuncusu Sophia'ydı. Kendimi sevgi, neşe ve heyecanla çevrelenmiş buldum.

Kollarımda böyle bir mükemmelliğe sahip olduğum için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

Önümüzdeki günler uykusuz gecelerle dolu olacak, biliyorum, ama aynı zamanda hassas anlar da olacak. Ve bebeğimizin doğumunu kutlarken saf, su katılmamış bir neşe.

Geneva ve Hemingway geldi, benim aileme kıyasla çok daha medeni ve naziktiler.

Kayınvalidem minik oğlanın üzerine titriyor. "Daniel mi?" diye soruyor, Finn ona ne isim verdiğimizizi söylediğinde sesi titriyor. "Bunu sevecek. Sevecek."

Finn doğduğunda Daniel Hughes'un nasıl gururlandığını anlattığını hatırlıyorum.

Finn'in gözlerinde de aynı gururu görüyorum.

"Kardeşime cehennemi mi yaşatacaksın?" Hemingway küçük, buruşuk yüzüne bakarak soruyor. "Çünkü bunu tüm kalbimle destekliyorum.

Bebeğin minik çığlıkları odayı
doldurur. Finn kardeşine bir bakış
atar.

"Birileri acıkmış," diyorum, "sanırım. Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Finn nazıkçe ama kararlı bir şekilde herkesi hastane odasından çıkarır.

Hemşirenin talimatlarını kullanarak bebeğe nasıl emeceğini gösteriyorum. Bebeğin nazıkçe emmesi odayı dolduruyor. Ona olan sevgim sınır tanımıyor gibi görünüyor.

Geleceğin neler getirebileceğini bilmek bile beni
korkutmuyor. Karşılaştığımız zorluklar bizi daha da
yakınlaştıracak.

Sadece daha da güçlenecek olan kopmaz bir bağı paylaşıyoruz. Sayısız kahkaha, sarılma ve öpüşme anlarını dört gözle bekliyorum. Daniel ile. Ve Finn ile.

Yirmi İkinci Bölüm

Finn

EVA düğünü Hughes malikânesinde yapmak istiyor, bu ilk başta bana garip geldi ama tabii ki ona evet dedim. Şimdi neden bu kadar garip olduğunu anlıyorum. Bu sırrı o kadar uzun süre sakladık ki ev bir mozole gibi oldu. Bir üyesi olan bir huzurevi. Benim evim gibi bile hissettirmiyor, gerçekten. Hiç arkadaş davet etmedim. O kadar canlı ve hayat dolu olan Eva'yı buraya getirmek neredeyse garip geliyordu.

Düğün, malikâne için mükemmel bir dönüm noktasıdır.

Sırları saklayan duvarlardan daha fazlası haline gelir.

Bir yuva olur.

Annem resmi olarak geri taşındı bile. Hâlâ babamdan ayrı bir odada kalıyor ama onunla çok zaman geçiriyor. Ve Hemingway burada yaşıyor. Eva'ya bunun bir sakıncası olup olmadığını sordum... Ne de olsa kayınvalidenizle yaşamak çoğu insanın hoşuna giden bir şey değil. Ama o ailesinin yanında olmayı sevdiğini söyledi. Ayrıca, teyzesinin kalabalık çatı katına atıfta bulunarak, kalabalık bir yaşam alanına alışkın olduğunu söyledi. Aksi takdirde konağı çok boş bulacaktı.

Doğal olarak teraryumlarını da getirdi.

Ve çatı katındaki parçalardan birkaçı, kendisi kadar uzun pembe ve mor bir zürafa heykeli ve sakız üfleyen Davut heykelinin yüzünün neon tabelası da dahil.

Yüzlerce konuk malikânenin çimenlerinde toplanırken hava beklentiyle doludur. Sütunlar zengin orkidelerle süslenmiştir. Halıya yapraklar serpilmiş, bu da tüm alana sıcaklık ve mutluluk hissi veriyor.

Çardağın ortasında, gergin bir şekilde gelini bekliyorum.
Sinirlerimin gerilmesini beklemiyordum. Ne de olsa klişe bir damadım.
Korktuğumdan değil. Eva dışarı çıkmazsa, peşinden içeri girerdim.

Bugün evleniyoruz, ne olursa olsun.

Onu karım olarak istiyorum. Evlenmek istiyorum. Peki neden bu kadar gerginim?

Fikrini değiştirecek diye gergin misin? Belki de.

Hak ettiği gibi bir koca olamayacağım için gergin mi?

Kesinlikle.

Bunun bir kısmı Hughes lanetinden kaynaklanıyor, ama aynı zamanda onu sevmekten de kaynaklanıyor. Ona hayran olmaktan. Onun en iyisini hak ettiğini bilmekten. Ama sanırım yeterince iyi bir koca olmak konusunda endişeleniyor olmam iyiye işaret.

Bir yolunu bulacağım.

O buna ve çok daha fazlasına değer.

Altın kuşaklı bir smokin giyiyorum ve cebimde tek bir pembe orkide var. Altın ve pembe düğünün renkleri, kurdeleler, çiçekler ve kumaş parçaları çimenleri büyülü bir yere dönüştürüyor. Önümde bir yüzler denizi var ama ben sadece tek bir yüzü bekliyorum. Etrafım ailem ve en yakın arkadaşlarımla çevrili ama Eva'ya ihtiyacım var.

Müzik başlıyor ve kalabalık önce nedimelerin ve sağdıçların geçişini izliyor. Genç ve çılgın günlerimden bazı dostlarım. Hemingway ve Sophia ile birlikte, sağdıçımız ve nedimemiz. Sophia Daniel'ı kucağında taşıyor, Daniel her şey boyunca uyuyor. Uyku vakti geçmişti ve hazırlık sırasında huysuzlanmaya başlamıştı. Bir an için onu yukarıda, babamın pencereden izleyebileceği bir yere bırakmayı düşündük.

Merak etme, dedi Eva gülerek, hâlâ beyaz bir slip giyiyordu, saçları bigudiler içindeydi. Düğünün başlaması için herkes onun iyi ve hazır olmasını bekleyebilir.

Ve sonra müzik değişir.

Eva belirir, elbisesi onu saran dökümlü bir kumaştan yapılmıştır. Okyanus dalgalarının ucundaki beyaz köpük gibi yerçekimine meydan okuyor gibi görünüyor. Gerçek yıldızlarla noktalı gibi altın renkli ışıltılara sahip saf beyazdır. Hacimli.

Etekleri ince ama korsajı narin beyaz kumaştan iki ipin boynuna dolanmasıyla son buluyor. Mükemmel görünüyor.

Doğal olarak elinde pembe orkidelerden oluşan bir buket tutuyor. İçimi bir duygu dalgası kaplıyor.

Koridorda yürürken yanaklarında hafif bir kızarıklık var.

Bryant Morelli, yeşil çimlerin üzerine yerleştirilmiş beyaz koridordan aşağıya doğru uzun bir yürüyüş yaparken onun yanında yürüyor.

Vücudumdaki her hücre beni ona gitmeye zorluyor. Onunla birlikte olmak. Ona sarılmamı. Aylar önce o toplantıda durup Caitlyn Laurie ve Heidi Moreland'ın kaderimi tartışmasını dinlerken bu dürtüleri görmezden geldim. Bu yanlış bir karardı, bu yüzden şimdi de dinlemiyorum.

Kısıtlamanın hayatımda yeri yok.

Beklemenin bir anlamı yok.

Ben de pembe orkide yapraklarıyla süslü beyaz koridorda ilerleyip onunla arka tarafta, koltukların bittiği yerde buluşuyorum. Bryant şaşırmış ve belli belirsiz sinirlenmiş görünüyor. İnsanlar mırıldanıyor ve protokolü ihlal ettiğim için şaşırarak koltuklarında dönüyorlar.

Elimi uzattım. "Hadi evlenelim, sevgilim."

Eva'nın gözleri sevinçle parıltıyor. Spontanlığımı her zaman sevmiştir. "Evet, lütfen."

"Hevesli görünmem umurumda değil," diye mırıldanıyorum, koridorun geri kalanında ona eşlik ederken. "Çünkü öyleyim. Karım olman için hazırım."

Gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. "Ben de hazırım."

Bu, gençken hayalini kurduğum bir an değildi, çünkü bunun olacağına hiç inanmamıştım. Ama şimdi kaçınılmaz gibi geliyor. Bunu nasıl kaçırmak isteyebilirdim ki? Bilmiyordum. Aşkın ne kadar saf ve arındırıcı bir his olduğunu, her türlü şüpheyi ortadan kaldıracağını bilmiyordum.

Koridorun sonuna geldiğimizde gözlerimiz buluştu. Vücudumda elektriksel bir sevinç dalgası dolaşüyor. Ellerine uzanıyorum. Sıkıyor ve sıcaklığı ve sevgisi beni sarıyor. Onu öpmek için eğiliyorum, yumuşakça, nazikçe, daha sonra yapmam gerektiği için protokole bir ara daha veriyorum.

Nikâh memuru, "Acele etsem iyi olacak," diyerek herkesi güldürdü. "Bu ikisinin bekleyişi bitmek üzere gibi görünüyor."

Tören çok güzeldi.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Onu tekrar kollarıma aldığımda, bu kez derin ve şehvetli bir öpücük için, konuklar toplu bir iç çekiş yaptılar. Ve orada, en yakın beş yüz ailemiz ve arkadaşımızla çevrili bir ortamda, onu karım yapıyorum. Sonunda, gerçekten birlikteyiz.

Sonra herkesin yüzüne dönüyoruz. Birbirine dolanmış ellerimizi zafer tezahüratıyla havaya kaldırıyorum ve herkes alkışlıyor. Minnettarlık ve mutluluk dalgasıyla kalabalığa bakıyorum.

Zamanın sonuna kadar birbirimizi seveceğimize söz verdik.

Ve ne pahasına olursa olsun bu sözü tutmaya kararlıyım. Eva bana baktı ve bilmiş bir gülümseme verdi.

Bağlılığımın ne kadar derin olduğunu anlıyor. Artık karı kocayız ve hayatımızın geri kalanına birlikte başlamaya hazırız. Müzik çalmaya başlarken ve kalabalık alkışlarken, el ele yürüyoruz, tüm hayatımızın yolculuğuna başlamaya hazırız.

Sonsöz

Eva, yıllar sonra

Önemli bir şeymiş gibi davranmamaya çalışıyorum.

Yine de... bu büyük bir olay.

Evlilik yıldönümü herkes için önemlidir. Ve bir kocanın bunu unutmaması normalde hayal kırıklığı yaratır. Ama bu normal bir durum değil. Demans tedavileri sayesinde neredeyse hiç alevlenme yaşamıyor ama bu her zaman bir olasılık. Hiçbir tedavi yüzde yüz mükemmel değildir.

Hissettiğim acı tamamen mantıksız. En azından kendime böyle söylüyorum.

Finn aşağıya polo tişörtü ve kot pantolonuyla geldi, ısıklık çalıyor, Danny ile top oynamak için parka gitmekten bahsediyordu. Ben burada oturmuş, ellerimle bir arada tutmazsam kırılacakmış gibi kahve fincanımı tutuyorum.

"Finn?" Sesim titreyerek söylüyorum. "Bugün sıradan bir gün değil." Bana dönüyor, sanki bu ona acı veriyormuş gibi yavaş hareket ediyor. "Değil mi?" "Bugün evlilik yıldönümümüz."

"Bugün mü?"

"Evet."

"Kaç yıl?"

Boğazım düğümleniyor. "On."

"Cehennem," diyor.

"Sorun değil," diyorum. "Kendini kötü hissetme. Bir şey demek istemediğini biliyorum.

o."

Aslında, bunun sıradan bir unutkanlık olduğunu düşünseydim, bir bakıma üstesinden gelmek daha kolay olurdu. Onun yerine bunun bir nöbet olup olmadığı konusunda endişelenmek zorundayım. Bunu deftere yazıp Dr. Faulk'a söylemem gerekecek. Bir hata büyük bir şey değil... ama evlilik yıldönümü büyük bir şey.

Başka tarafa bakıyor ve yüz ifadesini hayal edemiyorum. Endişe mi? Utanç mı?

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve kollarımı zayıf beline doluyorum. Bana baktığında yüz ifadesi dikkatle boş ama bu sahte bir boşluk. Normalde artık bunu yapmadığı halde bir numara. "Kızgın değilim," diyorum. "Hediye almakla ya da onun gibi bir şeyle ilgili değil. Bir şey söylemeyecektim bile ama sadece günü seninle geçirmek istiyorum."

"Peki," diyor, kelimelerini dikkatle seçerek, "sanırım bizimle parka gelebilirsin. Biz top atarken sen de takılırsın."

Parkta. Beyzbol topu fırlatmak. Pek romantik bir akşam yemeği sayılmaz ama yine de kulağa cennet gibi geliyor. Hayatımdaki erkeklerle vakit geçirmek, dördüyle de.

Ayrıca yolda Soph'a mesaj atıp bu gece bebek bakıcılığı yapıp yapamayacağını sorabilirim.

OpenTable'da muhtemelen son dakikada bile müsait bir yer vardır.

Yine de yıldönümü yemeği yiyeceğiz.

Arabaya doluştuk. Ben, Finn ve Daniel. Hemingway'in hâlâ yükseltici koltuk kullanması gerekiyor ki bundan pek memnun değil. Leo da onu arabaya bindirirken mızızlanıyor. Bagaj beyzbol malzemeleri, zıplayan toplar ve park için baloncuklarla dolup taşıyor.

Ama yaşadığımızda onlara gerek olmadığını fark ettim.

Çünkü park tam bir karnavala dönüştürüldü.

Ortada büyük pembe bir çadır ve kalabalık bir insan topluluğu duruyor. Arkalarında birden fazla büyük zıplama evi, bir tırmanma duvarı, patlamış mısır, huni kek ve diğer ikramların sunulduğu bir stand görebiliyorum. En üstte kocaman bir pankartta "*Mutlu ¹⁰. Yıllar!*" yazıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, zar zor nefes alabiliyorum. "Seni piç kurusu."

"Annem kötü bir söz söyledi," diyor Hemingway ve Daniel onu susturuyor. "Seni piç kurusu," diye fısıldıyorum ama sesim bütün sıcaklığını kaybetmiş. Gözlerimde yaşlar var.

Gözler.

"Yıllar önce sana eğlence sözü vermiştim," diyor elimi konsolun üzerinden tutarak. "Sanki kelimenin anlamını biliyormuşum gibi, ama bilmiyordum. I

karım olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Çocuklarımla annesi olarak. Mutlu yıldönümleri, tatlım."

Ve sonra beni öptü.

* * *

Finn ve Eva'nın duygusal inişli çıkışlı hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız bu inanılmaz güçlü milyarder aşk hikayesini sevmişsinizdir. Ve Skye Warren, mutlu çifti daha fazla görmek istiyorsanız özel bir bonus sonsöz sunuyor...

[Bonus sonsözü almak için hemen kaydolun >](#)

Bildiğiniz ve sevdiğiniz karakterlerin yer aldığı kitaplar var.

- Leo Morelli [GİZLİ CANAVAR](#)'da
- Will Leblanc [BLACKMAIL](#)'de
- Sophia Morelli [CLAIM](#)'de

Ve Geneva'nın yeğeni Winston Constantine, ofis binasında çalışan bir hizmetçi ile kavurucu bir modern Kùlkedisi yeniden anlatımı yaşıyor...

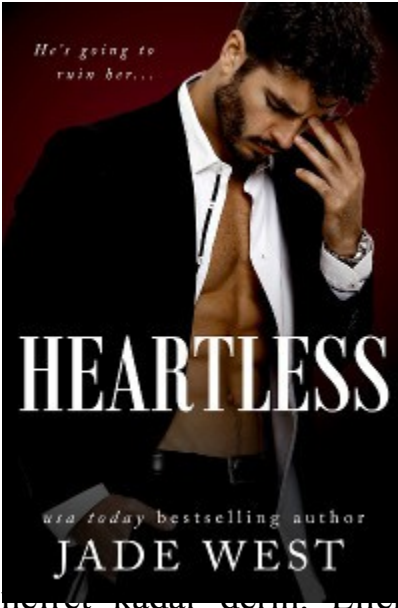
[Şimdi tek tıkla STROKE OF MIDNIGHT >](#)

[OceanofPDF.com](#)

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Morelli kardeşlerin en büyüğü ile tanışın...

Hayatım boyunca Constantine'lerin yeryüzünden silinmeyi hak ettiğini, bir zamanlar malikânelerinin olduğu yerde sadece dumanlı bir krater kaldığını biliyordum. Onu görene kadar planım buydu, günahkâr kıvrımları ve sarı bukleleriyle altınlar içindeki kadını.

[READ HEARTLESS >](#)

Bir anda benim takıntım haline geldi.

Elaine Constantine benim olacak. Ve onun yok oluşu benim için sadece bir başlangıç.

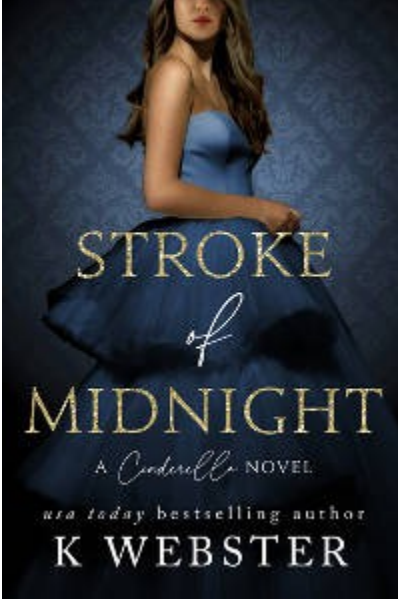
Ona hükmetme isteğim, soyadına duyduğum merak kadar derin. Enerjimin altında ne kadar güzel eğilirse eğilsin, onu paramparça, zalim ailesi için kırık bir oyuncak olarak bırakacağım.

Winston Constantine, Constantine ailesinin reisidir. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkındır. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu parlak bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm

en iyisi!"

- New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı
Rachel Van Dyken

"Geceyarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çok satan yazar
Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçi olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşı iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

OceanofPDF.com

Skye Warren hakkında

Skye Warren, New York Times'ın en çok satan yazarıdır. İki milyondan fazla kopya sattı. Kitapları Jezebel, BuzzFeed, USA Today, Happily Ever After, Glamour ve Elle Magazine'de yer almıştır. Sevgi dolu ailesi ve vahşi köpek sürüsüyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır.

Skye'in haber bültenine kaydolun:

www.skyewarren.com/newsletter Skye

Warren'ı Facebook'ta beğenin:

facebook.com/skyewarren

Skye Warren'ın Karanlık Oda okur grubuna katılın:

skyewarren.com/darkroom

Skye Warren'ı Instagram'da takip edin:

instagram.com/skyewarrenbooks

Güncel kitap listesi için Skye'in web sitesini ziyaret edin:

www.skyewarren.com

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

HAZIR OLMAK İÇİN ÜÇ KİŞİ © 2023 Skye Warren

Kindle Edition

Kapak tasarımı: Damonza

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.